Galeria fantastică

A. E.
VAN VOGT

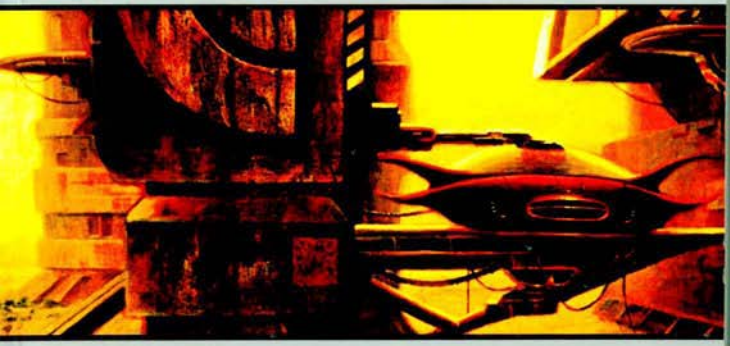

Odiseea navei Space Beagle

Redactor: Daniel Penescu
Tehnoredactare computerizată: Liubovi Grecea
Coperta: Corneliu Radu, Jora Grecea

A. E. Van Vogt, *The Voyage of the Space Beagle*

Copyright © 1939, 1943, 1950 by A. E. Van Vogt

Ilustrația copertei reproduce un detaliu din
Marte de Martina Pilcerova

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN (10): 973-7624-07-6
ISBN (13): 978-973-7624-07-8

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VAN VOGT, ALFRED ELTON
Odiseea navei Space Beagle / A. E. Van Vogt ;
trad.: Petre Solomon. - București : Leda, 2006
ISBN (10) 973-7624-07-6; ISBN (13) 978-973-7624-07-8

I. Solomon, Petre (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

A. E. VAN VOGT

Odiseea navei Space Beagle

Traducere de Petre Solomon

GRUPUL EDITORIAL CORINT

1

Corl tot dădea târcoale. Noaptea neagră, fără lună și aproape fără stele, se retrăgea în silă din calea zorilor care mijeau undeva, spre stânga lui. Lumina lor roșiatică și lugubră nu făgăduia pic de căldură, ci dezvăluia, treptat, un peisaj de coșmar.

În jurul lui se conturau niște stânci fumurii, colțuroase și o câmpie neagră, fără viață. Un soare de un roșu palid trăgea cu ochiul deasupra orizontului. Degete de lumină dibuiau printre umbre. Nu se vedea încă nici o urmă a tribului de ființe înzestrate cu *id,* după care Corl umbla de aproape o sută de zile încoace.

Se opri, în sfârșit, înfiorat de această realitate. Labele picioarelor îi zvâcniră cuprinse de un tremur ce-i încorda ghearele ascuțite ca niște lame. Tentaculele groase care-i creșteau din umeri se încordară și ele. Corl își răsuci dintr-o parte în alta enormul său cap de pisică, în timp ce filamentele păroase din care-i erau alcătuite urechile fremătau cu putere, iscodind fiecare adiere de vânt, fiecare vibrație a eterului.

Nu primi nici un răspuns. Complicatul lui sistem nervos nu înregistra nici o mișcare. Nimic nu vădea prezența acelor ființe, care erau unica lui

sursă de hrană pe această planetă pustie. Corl se ghemui la sol — o gigantică siluetă felină zugrăvită pe fundalul de un roșu întunecat al cerului. Ai fi zis că-i caricatura unui tigru negru într-o lume de umbre. Ceea ce-l descumpănea era faptul că pierduse contactul. Era înzestrat cu un sistem senzorial care, în mod normal, putea detecta prezența *idului* într-un organism aflat la mari depărtări. Însemna că nu mai funcționa normal. Faptul că nu izbutise, în noaptea asta, să mențină contactul trăda o dereglare a organismului, era un simptom al bolii mortale despre care auzise. De șapte ori în decursul secolului trecut întâlnise niște *corli* prea slabi pentru a se putea mișca, și ale căror trupuri, altminteri nemuritoare, se vlăguiseră din lipsă de hrană. De fiecare dată, se năpustise asupra acelor trupuri inerte, zdrobindu-le pentru a le stoarce fărâma de *id* care continua să le țină în viață.

Corl se înfioră de plăcere, amintindu-și de acele ospețe. Scoase apoi un fel de mârâit, un sunet sfidător, repetat de ecou din stâncă în stâncă, înainte de a se întoarce în propriii săi nervi. Era o expresie instinctivă a voinței lui de a trăi.

Deodată, încremeni.

Zărise, cu mult deasupra liniei orizontului, un minuscul punct luminos. Acesta se apropia rapid, devenind întâi o minge de metal, apoi o enormă navă rotundă, argintie, care-și încetini vizibil viteza când zbură deasupra lui Corl. Nava rămase o clipă aproape nemișcată deasupra șirului de dealuri negre din dreapta lui, apoi dispăru.

Corl își reveni din buimăceală și se repezi ca un tigru printre stânci. În ochii lui negri și rotunzi ardea o dorință aprigă. Perii de pe urechi începură să vibreze, semnalându-i o cantitate de *id* atât de mare, încât foamea lui deveni insuportabilă.

Soarele, trandafiriu acum, urcase mult pe cerul de purpură, în vreme ce Corl se furișa înapoia unor stânci și privea, din umbra lor, ruinele orașului de la poale. În ciuda dimensiunilor ei uriașe, nava argintie părea minusculă pe fundalul acestor ruine. Dar avea atâta viață și atâta dinamism în ea, încât, într-o clipită, ajunse să domine peisajul. Nava se așeză într-un făgaș săpat de propria-i greutate în câmpia stâncoasă care începea brusc la periferia metropolei moarte.

Corl se uită la ființele bipede care ieșiseră din navă și stăteau acum în grupuri mici la poalele unei scări rulante, coborâte printr-o poartă puternic luminată. Simți că i se usucă gâtlejul de foame și că i se întunecă mintea din pricina dorinței aprige de a se năpusti asupra acestor făpturi fragile, dar bogate în *id*.

Amintiri cețoase îi stăviliră elanul care-i electriza mușchii. Amintirile astea îi vorbeau despre trecutul îndepărtat al neamului său, despre mașini capabile de distrugere, despre energii mult mai mari decât toate puterile ascunse în propriu-i trup. Prin pâcla ce i se lăsase peste ochi, văzu că ființele acelea erau îmbrăcate într-un veșmânt străveziu, care scânteia în razele soarelui.

În mintea lui Corl se făcu deodată lumină: ființele astea erau desigur membrii unei expediții științifice de pe o altă planetă. Oamenii de știință nu distrug, ci cercetează. Ei nu vor încerca să-l omoare, dacă nu-i va ataca...

Îmboldit de foame, Corl ieși din ascunzătoare și înaintă spre ființele acelea. Ele îl simțiră, căci se întoarseră să-l privească. Trei, care erau mai în față, se retraseră încet spre grupurile ceva mai numeroase. Unul dintre bipezi, cel mai mărunt din grupul lui, scoase dintr-o teacă pe care-o purta pe coapsă o vergea de metal și începu s-o legene cu un aer nepăsător.

Deși cam neliniștit de acest gest, Corl continuă să înainteze. Era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Elliott Grosvenor rămăsese locului, în urma celorlalți, lângă pasarelă.

Se obișnuise să se țină deoparte. Fiind singurul nexialist aflat la bordul navei *Space Beagle*[1], era ignorat de specialiști: aceștia nu pricepeau limpede ce anume e un nexialist și, oricum, nici nu prea se sinchiseau. Grosvenor avea de gând să schimbe lucrurile, dar deocamdată nu i se ivise prilejul.

Aparatul acustic din casca lui spațială se însufleți brusc. Un om râse încet, apoi spuse:

— Eu, unul, nu vreau să am de-a face c-un monstru atât de uriaș!

---

1 *Beagle* a fost nava pe care tânărul naturalist Charles Darwin s-a îmbarcat în 1831 într-o expediție de cercetări științifice care avea să dureze cinci ani (n. tr.).

Grosvenor recunoscu glasul lui Gregory Kent, șeful secției de chimie. Deși mărunțel, Kent era o personalitate. Avea mulți prieteni și sprijinitori printre membrii expediției și își anunțase candidatura la viitoarele alegeri pentru postul de director al acesteia. Dintre toți oamenii care-l văzuseră pe monstru, Kent era singurul care-și scosese arma. Acum, degetele lui îi mângâiau țeava metalică.

Grosvenor auzi un alt glas, mai adânc și mai relaxat decât primul, era glasul lui Hal Morton, conducătorul expediției:

— Tocmai de aceea te-ai îmbarcat pe această navă. Fiindcă dumneata, dragul meu Kent, nu lași nimic la voia întâmplării.

Era o remarcă foarte amicală. Morton trecea peste faptul că Gregory Kent se și declarase rivalul lui în viitoarele alegeri. Putea fi vorba, desigur, de o manevră menită să-i facă pe unii naivi să creadă că Morton nu-i purta sâmbetele rivalului său. Grosvenor nu se îndoia că șeful expediției era capabil de un asemenea rafinament. Îl socotea un om destul de integru, dar șiret și inteligent, în stare să se descurce în orice situație.

Grosvenor văzu că Morton face câțiva pași, depărtându-se de ceilalți. Costumul de metalit transparent îi scotea în relief trupul vânjos. Din locul unde se afla acum, șeful expediției urmărea mișcările monstruoasei feline care se apropia de ei de-a curmezișul câmpiei negre, stâncoase. Comentariile celorlalți șefi de secții răsunau în aparatul acustic al lui Grosvenor:

— Nu mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe copilașul ăsta noaptea, pe o alee întunecoasă!

— Nu fi prost! Se vede cât de colo că-i o creatură inteligentă. Probabil din rasa care stăpânea această planetă.

— Aspectul ei fizic sugerează o adaptare animalică la mediul ambiant, rosti o voce în care Grosvenor recunoscu glasul lui Siedel, psihologul expediției. Pe de altă parte, faptul că se apropie de noi dovedește că nu-i un animal, ci o ființă inteligentă, conștientă că are de-a face cu alte ființe inteligente. Observați rigiditatea mișcărilor ei. Înseamnă că-i prudentă și că și-a dat seama că suntem înarmați. Tare-aș vrea să-i pot examina îndeaproape extremitățile tentaculelor de pe umeri. Dacă au forma unor ventuze sau a unor mâini, putem presupune că e un descendent al locuitorilor acestui oraș. Ar fi foarte bine dacă am putea comunica direct cu el. Judecând după aparențe, deocamdată aș spune că e un descendent care a degenerat într-o stare primitivă.

Corl se opri la câțiva pași de ființele cele mai apropiate. Nevoia de *id* era din ce în ce mai imperioasă. Gândurile i se învălmășeau, târându-l parcă spre marginea unei prăpăstii. Avea senzația că tot trupul îi e scăldat într-un lichid vâscos, iar vederea, din ce în ce mai tulbure.

Oamenii se apropiaseră de el și-l priveau, curioși. Corl le vedea buzele mișcându-se în căștile transparente. Mesajele pe care le schimbau între ei îi parveneau pe o frecvență pe care se simțea

capabil s-o înregistreze. Dar aceste mesaje i se păreau lipsite de semnificație. Ca să le dea impresia că-i prietenos, Corl își transmise numele prin perii de pe urechi, arătând spre sine cu unul dintre tentacule.

Un glas pe care Grasvenor nu-l recunoscu spuse, tărăgănat:

— Am auzit în aparat un fel de paraziți în clipa când făptura și-a mișcat urechile. Ia spune, Morton, crezi cumva că...

— Tot ce se poate, îi răspunse Morton, fără a-l lăsa să-și termine fraza. Asta înseamnă că vei avea de lucru, Gourlay. Dacă vorbește cu ajutorul undelor radio, am putea pune la punct un cod prin care să comunicăm cu el.

Așadar, acesta era Gourlay, șeful serviciului de comunicații! Grosvenor fu mulțumit: sosirea monstrului îi va da, poate, prilejul să înregistreze vocile tuturor membrilor mai importanți ai expediției. Căutase asemenea ocazii încă de la începutul călătoriei.

— Ia te uită! exclamă Siedel. Tentaculele se termină în formă de ventuze! Dacă ar avea un sistem nervos suficient de complex, ar putea fi instruit să manevreze orice aparat.

— Cred că a sosit momentul să ne întoarcem în navă și să mâncăm, spuse Morton. După aceea, vom avea multă treabă. Aș vrea să-mi întocmiți un raport privitor la evoluția acestei specii. Aș dori să cunosc mai ales cauza pieirii ei. Pe Pământ, în epoca depărtată de dinainte de apariția unei civilizații

galactice, numeroase civilizații s-au prăbușit după ce ajunseseră, fiecare, la apogeu. O civilizație nouă se năștea totdeauna din cenușa alteia. Nu văd de ce nu s-ar fi întâmplat la fel și aici... Fiecare secție va efectua cercetări în propria-i specialitate.

— Dar „pisicuța"? întrebă cineva. Am impresia că vrea să vină cu noi.

Morton chicoti, apoi spuse, pe un ton grav:

— Tare-aș vrea s-o putem lua cu noi, dar nu cu de-a sila. Ce zici, Kent?

Șeful secției de chimie răspunse cu hotărâre, scuturând din cap:

— Atmosfera ce ne-nconjoară conține mai mult clor decât oxigen, dar de fapt ambele elemente se găsesc în cantități neîndestulătoare. Oxigenul nostru ar fi ca o dinamită pentru plămânii monstrului.

Grosvenor își dădu seama că uriașa felină nu se gândea la această primejdie, căci o văzu pășind pe urmele primilor doi oameni pe pasarelă, apoi pe poarta cea mare.

Oamenii se întoarseră cu fața spre Morton, care le spuse, făcându-le semn cu mâna:

— Deschideți și cea de-a doua ecluză și lăsați-l să aspire puțin oxigen, ca să-i piară pofta.

Peste câteva clipe, directorul exclamă, uluit:

— Să mă bată Dumnezeu dacă pricep! N-a simțit nici o deosebire. Asta înseamnă că n-are nici un fel de plămâni, sau că plămânii lui nu se alimentează cu clor. Lăsați-l să intre! Iată, Smith, o adevărată comoară pentru un biolog! Și nu-i deloc periculos, dacă suntem prudenți. Ce metabolism!

Smith era un individ înalt, subțiratic, osos, cu o față lungă și lugubră. Glasul lui, prea puternic pentru un asemenea trup, răsună în aparatul lui Grosvenor:

— În diferitele expediții la care-am luat parte, n-am observat decât două forme superioare de viață — una întemeiată pe clor, iar cealaltă întemeiată pe oxigen — clorul și oxigenul fiind singurele elemente care înlesnesc arderea. Am auzit vag vorbindu-se despre niște ființe care ar trăi într-o atmosferă de fluor, dar aștept să văd măcar un singur specimen. Aș putea să jur pe reputația mea că nici un organism complex nu va fi vreodată capabil să se adapteze la inhalarea simultană a celor două gaze. Morton, nu trebuie să lăsăm să ne scape această creatură!

— Pare ea însăși dornică să rămână, zise directorul și, urcând pe pasarelă, intră în ecluza pneumatică împreună cu Corl și cu cei doi oameni. Grosvenor se repezi și el în ecluză, laolaltă cu alți zece–doisprezece oameni. Poarta cea mare se închise și aerul începu să șuiere în încăpere. Oamenii se țineau cât mai departe de monstru. Grosvenor îl privea cu un sentiment de neliniște. Ar fi vrut să-i comunice lui Morton gândurile care-i treceau prin minte. La bordul navelor expediționare, șefii de secții aveau, în genere, posibilitatea de a comunica ușor cu directorul. Ca șef al secției nexialiste — deși era unicul ei membru — Grosvenor ar fi trebuit să aibă și el această posibilitate. Dar, spre deosebire de ceilalți șefi de secții, care aveau câte

un aparat de transmisie, el primise doar un receptor, ce-i permitea să-i asculte în timp ce lucrau, iar când voia să se adreseze cuiva, sau când se simțea în pericol, avea posibilitatea de a lansa un apel ce-i făcea legătura cu centrala.

Grosvenor nu punea la îndoială utilitatea acestui sistem. La bordul navei se aflau aproape o mie de oameni și era clar că nu le puteai îngădui tuturor să-i vorbească lui Morton ori de câte ori aveau chef.

Ușa interioară a ecluzei pneumatice se deschise și Grosvenor ieși odată cu ceilalți. Peste câteva minute se aflau cu toții în fața unor ascensoare care urcau spre camerele membrilor echipajului.

Morton și Smith se opriră puțin pentru a discuta ceva.

— O să-l lăsăm să urce singur, dacă dorește, spuse Morton.

Corl nu păru să aibă nimic împotrivă, dar când auzi ușa ascensorului închizându-se cu zgomot în spatele lui, iar ascensorul începu să urce, se năpusti spre ușă, cu un fel de mârâit. Mintea i se întunecase. Metalul ușii se îndoi sub greutatea lui, făcându-l să urle de durere. Acum era ca un animal prins în capcană. Începu să izbească în ușă cu ghearele și să smulgă cu tentaculele-i groase panourile bine sudate. Întreaga mașinărie scrâșni, parcă în semn de protest. Cușca ascensorului continuă totuși să urce în salturi, trasă de forța magnetică, și ajunse în cele din urmă la destinație. Corl smulse ceea ce mai rămăsese din ușă și, năpustindu-se pe coridor,

aștepta acolo sosirea oamenilor. Aceștia se arătară, în sfârșit, cu armele în mâini.

— Suntem niște proști, spuse Morton. Ar fi trebuit să-i arătăm cum funcționează ascensorul. Și-a închipuit desigur ca vrem să-i întindem o cursă.

Directorul îi făcu semn monstrului și începu să deschidă și să închidă ușa unui alt ascensor. Grosvenor văzu atunci că ochii negri ca antracitul ai monstrului își pierd strălucirea sălbatică. Corl puse capăt acestei lecții, pășind de pe coridor într-o încăpere spațioasă, unde se lungi numaidecât pe covor, pentru a-și destinde nervii și mușchii încărcați de electricitate. Îi era ciudă că se arătase atât de speriat. Avea senzația că pierduse un mare avantaj: în loc să-i liniștească pe oameni prin aparenta lui blândețe și placiditate, îi băgase în sperieți prin forța lui.

Asta însemna că va trebui să înfrunte primejdii mai mari în încercarea lui de a captura nava. Pe planeta de unde veneau aceste ființe exista *id* din belșug.

2

Fără să clipească din ochi, Corl se uita la cei doi oameni care măturau pietrele din fața porții metalice a unei clădiri vechi, enorme. După ce mâncaseră, oamenii își îmbrăcaseră din nou costumele spațiale, iar acum îi putea vedea umblând, singuri sau în grupuri, prin orașul mort. Își continuau, pesemne, cercetările.

Cât despre el, nu-l interesa decât un lucru: să se hrănească. Foamea de *id* a celulelor era ca o durere ce-i chinuia tot trupul. Ardea de nerăbdare să pornească pe urmele acelora care se încumetaseră să pătrundă în inima orașului. Unul dintre ei era singur.

În timpul prânzului, oamenii îi oferiseră diferite mâncăruri de-ale lor, toate neinteresante pentru el. Nu păreau să-și dea seama că el avea nevoie de ființe vii. *Idul* nu era doar o substanță, ci un complex de substanțe, care nu putea fi obținut decât din țesuturile încă fremătătoare de viață.

Minutele treceau. Corl continua să se stăpânească și să stea cu ochii la pândă, deși își dădea seama că oamenii știu că-i pândește. Îi văzu scoțând din navă o mașinărie metalică, pe care o duseră la blocul de piatră ce astupa poarta cea mare a clădirii.

Ochii lui ageri nu scăpau nici o mișcare a oamenilor. Deși scuturat de fiorii foamei sale aprige, observă cu atenție cum funcționa utilajul acela — i se păru că e ceva foarte simplu.

Când flacăra incandescentă începu să muște din stâncă, sări totuși în lături, mârâind, ca să le dea impresia că-i speriat, deși știa bine ce avea să se întâmple.

Instalat într-o mică navetă de patrulare, Grosvenor urmărea scena. Își propusese să nu-l slăbească din ochi pe Corl. Tot n-avea altceva de făcut. Nimeni nu părea să simtă nevoia de a fi ajutat de singurul nexialist aflat la bordul navei *Space Beagle*.

În timp ce privea, poarta fu degajată. Directorul Morton păși peste pragul ei și intră în clădire, împreună cu un membru al expediției. Curând după aceea, Grosvenor le auzi vocile în aparatul lui. Individul care-l însoțea pe Morton vorbi cel dintâi:

— E o adevărată hecatombă! Pesemne c-o fi fost vreun război. Dovadă, mașinăriile astea. Par destul de simple. Ceea ce m-ar interesa pe mine este să știu în ce mod și în ce scop erau folosite.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, zise Morton.

— E foarte clar, răspunse celălalt. Acestea sunt primele mecanisme pe care le vedem și aproape toate, fie ele arme sau unelte, sunt echipate cu câte un transformator de energie. Dar unde sunt centralele lor energetice? Sper că bibliotecile lor ne vor da un indiciu. Ce s-a putut întâmpla, pentru ca o întreagă civilizație să se prăbușească astfel?

Un alt glas răsună în aparatul lui Grosvenor:

— Aici Siedel. Ți-am auzit întrebarea, domnule Pennons. Un teritoriu poate deveni pustiu din două cauze. Una este lipsa de hrană, iar cealaltă — războiul.

Grosvenor era bucuros că Siedel îi dezvăluise numele celuilalt interlocutor. Putea adăuga astfel încă un nume listei sale. Pennons era mecanicul-șef al navei. Acesta îi răspunse lui Siedel:

— Uite ce e, amice psiholog, eu cred că localnicii aveau destule cunoștințe științifice ca să poată rezolva problema alimentației, cel puțin pentru o parte din populație. Și, în caz contrar, de ce n-au căutat să exploreze spațiul și să-și aducă de altundeva hrana?

— Întreabă-l pe Gunlie Lester, îi spuse Morton. L-am auzit expunându-și teoria, înainte de a descinde aici.

Astronomul cu numele de Lester răspunse numaidecât:

— Trebuie să mai verific faptele, dar veți recunoaște că unul dintre ele este de la sine grăitor. Planeta asta pustie e singura care se rotește în jurul acelui Soare nenorocit. Alta nu există. Nici măcar o Lună sau un asteroid. Iar galaxia cea mai apropiată se află la o distanță de nouă sute de ani-lumină. Iată de ce seminția care stăpânea această planetă ar fi trebuit să rezolve, simultan, atât problema zborului interplanetar, cât și cea — mult mai spinoasă — a zborului interstelar. Amintiți-vă cât de încet am progresat noi înșine în acest domeniu. Întâi, am

ajuns la Lună. Au urmat planetele. După mulți ani de căutări încununate de succes a fost întreprinsă prima călătorie mai lungă spre o stea apropiată. În cele din urmă omul a descoperit propulsia antigravitațională care a permis călătoriile galactice. Având în vedere toate acestea, susțin că, fără o experiență prealabilă, nici o specie nu poate pune la punct zborul interstelar.

Grosvenor nu mai ascultă comentariile celorlalți. Îndreptându-și privirea spre locul unde văzuse până mai adineaori felina aceea uriașă, constată că nu mai era acolo și se mustră că fusese atât de neatent. Survolă apoi în mare viteză întreaga zonă, dar oriîncotro privea, întâlnea numai obstacole — prea multe clădiri, prea multe ruine, un adevărat haos. Coborî din mica lui aeronavă și începu să-i descoasă pe tehnicieni, care lucrau de zor. Mai toți își aminteau că zăriseră pisica în urmă cu vreo douăzeci de minute. Nemulțumit, Grosvenor se urcă din nou în aeronava lui și porni în zbor deasupra orașului.

Corl se pusese în mișcare ceva mai înainte, alergând repede și ascunzându-se ori de câte ori găsea vreun adăpost. Alerga de la un grup la altul, îmboldit de o foame ce-i dădea aripi, dar îl și înnebunea. Un vehicul se apropie de el, iar când se opri în fața lui, o cameră de luat vederi începu să înregistreze, bâzâind. Un perforator gigantic începu în clipa aceea să atace o stâncă. Corl privea distrat toate aceste lucruri, care i se învălmășeau în minte, în timp ce trupul îi era mistuit de dorința de a porni pe urmele omului care plecase singur în oraș.

Deodată, simți că nu se mai poate stăpâni. O spumă verzuie îi umplu gura. I se păru că, în clipa aceea, nu se uita nimeni la el. Sărind înapoia unui perete stâncos, începu să alerge, cu pași mari. Nu se mai gândea la nimic altceva decât la scopul urmărit, ca și cum creierul i-ar fi fost curățat de o perie miraculoasă, capabilă să șteargă amintirile și gândurile. Alergă așa pe străzile pustii, strecurându-se prin câte o spărtură din zidurile roase de vreme sau prin coridoarele lungi ale caselor în ruină. În cele din urmă se opri și se ghemui la sol, căci simțise vibrațiile *idului*. Ascuns înapoia unei movile de pietre, privi cu încordare și văzu un biped care, stând sub ceea ce fusese cândva o fereastră, își îndrepta spre interiorul întunecos razele lanternei sale electrice. Deodată aceasta se stinse, iar omul — un individ vânjos — se depărtă repede, răsucindu-și mereu capul încoace și încolo. Lui Corl nu prea îi plăcea vioiciunea aceasta, căci vedea în ea un indiciu al capacității individului de a reacționa prompt la primejdii. Era un semn rău.

Corl așteptă până ce individul dispăru după un colț, apoi ieși la vedere și începu să alerge, mai repede decât ar fi putut să alerge un om. Știa precis ce avea de făcut. Furișându-se ca o fantomă pe o stradă lăturalnică, dincolo de un grup de clădiri, trecu în viteză de primul colț și se pomeni într-un spațiu deschis, unde se târî de-a bușilea în penumbra dintre clădire și un morman de moloz. Strada ce se întindea în fața lui era mărginită pe ambele laturi de niște movile de pietre și se termina într-un

fel de strâmtoare, chiar sub locul unde se afla el acum.

Pesemne însă că mișcările îi fuseseră prea precipitate, căci văzu cu spaimă pietrele urnindu-se din loc drept spre individul acela. Individul ridică numaidecât capul, cu o față schimonosită, și-și duse mâna la armă. Corl își întinse labele și-i izbi cu putere casca strălucitoare a costumului spațial. Auzi un zgomot de metal sfărâmat și văzu sânge. Omul se frânse în două, ca și cum ar fi fost retezat la mijloc. O clipă, oasele și mușchii lui izbutiră ca prin minune să-l țină în picioare. Apoi se prăbuși, cu un zgomot metalic. Corl se năpusti asupra lui, având grijă să producă un câmp de energie, menit să împiedice *idul* să se reverse în sângele victimei sale. Apoi zdrobi costumul metalic, sfărâmând oasele omului și sfâșiindu-i carnea. Corl își vârî în trupul cald botul — ale cărui ventuze minuscule începură să golească de *id* celulele omului.

După vreo trei minute, o umbră trecu prin fața ochilor lui, care străluceau de plăcere. Ridică speriat capul și zări o mică aeronavă ce se apropia din direcția asfințitului. O clipă, rămase împietrit de spaimă, apoi se ascunse înapoia unei movile de moloz.

Când își ridică din nou privirea, naveta zbura încetișor spre stânga, dar Corl pricepu că-i dădea ocol și că s-ar fi putut întoarce. Deși furios că fusese nevoit să-și întrerupă ospățul, își părăsi prada și porni înapoi spre nava spațială, alergând că un animal hărțuit. Nu-și încetini pasul decât în clipa

când văzu primul grup de lucrători. Se apropie cu băgare de seamă și trecu pe lângă ei: erau prea ocupați ca să-l vadă.

Grosvenor renunță să-l mai caute pe Corl. Orașul acesta era prea mare și avea mai multe ruine, mai multe ascunzători decât își închipuise el la început. Porni așadar înapoi spre navă și răsuflă ușurat când zări monstrul tolănit în tihnă pe o stâncă, sub razele soarelui. Grosvenor își opri naveta la oarecare distanță, pe un deal, de unde putea să-l observe nestingherit. Rămase acolo vreo douăzeci de minute, până când auzi, în receptorul lui acustic, cutremurătoarea veste că un grup de oameni care explorau orașul dăduseră peste cadavrul sfârtecat al doctorului Jarvoy, de la secția de chimie.

Grosvenor își notă indicațiile privitoare la locul dramei și porni într-acolo. Curând după aceea, îl auzi pe Morton spunând cu gravitate:

— Aduceți-i rămășițele la bord!

Prietenii lui Jarvey se și aflau la locul crimei, încordați și solemni în costumele lor spațiale.

La vederea acelui morman de cioburi metalice și de carne însângerată, Grosvenor simți că i se pune un nod în gât. Deodată auzi vocea tremurătoare a lui Kent:

— Ținea morțiș să se ducă singur, nebunul! Kent era, se pare, prieten bun cu Jarvey, principalul său asistent.

Cineva vorbise probabil pe banda de frecvență rezervată chimiștilor, căci Kent exclamă:

— Da, trebuie să i se facă autopsia!

Cu aparatul lui, Grosvenor nu putea auzi decât o mică parte din discuțiile care aveau loc la bordul navei. Atingându-l pe umăr pe unul dintre oamenii din preajma lui, îi spuse:

— Ai avea ceva împotrivă dacă aș asculta cu ajutorul dumitale pe banda de frecvență a chimiștilor?

— Poftim.

În clipa când atinse cu degetele brațul celuilalt, Grosvenor auzi un glas tremurător:

— Ceea ce-i mai groaznic este că pare să fie o crimă fără motiv. Cadavrul e o masă informă de carne, dar cred că nu lipsește nimic din el.

Smith, biologul, rosti pe un ton lugubru:

— Ucigașul l-a atacat pe Jarvey poate cu intenția de a-l devora, dar a constatat că are o carne necomestibilă. Pare să fie la fel de mofturos ca felina aceea, care nu s-a atins de nimic din ce i-am dat noi. Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă, cu un glas tărăgănat: Dar ia spuneți, ce-i cu felina aceea? E destul de puternică și de mare ca să fi fost în stare de o astfel de ispravă...

Morton, care ascultase pesemne discuția aceasta, îl întrerupse:

— E un gând care ne-a trecut probabil prin minte multora dintre noi. La urma urmelor, e singura ființă vie pe care-am văzut-o aici. Firește, însă, că n-o putem condamna la moarte pe temeiul unei simple bănuieli.

— Și apoi, nu am pierdut-o nici un moment din vedere, spuse cineva.

Înainte ca Grosvenor să poată interveni în discuție, vocea psihologului Siedel se făcu auzită pe rețeaua principală:

— Uite ce e, Morton, am luat contact cu mulți dintre oamenii noștri și am constatat că toți aveau impresia că nu l-au scăpat nici o clipă din vedere pe motan. Și totuși, când i-am strâns cu ușa puțin, au recunoscut că s-ar putea ca motanul să se fi depărtat de ei vreme de câteva minute. Și eu am avut impresia că a rămas tot timpul în preajma noastră. Dar, când stau să mă gândesc, descopăr unele goluri; au fost momente, poate minute întregi, când nu l-a văzut nimeni.

Grosvenor oftă, hotărât să nu se amestece în discuție, mai ales că auzi vocea furioasă a lui Kent:

— După părerea mea, nu trebuie să riscăm. Ucideți bestia, înainte de-a ne ucide ea pe noi!

— Korita, ești pe-aici? întrebă. Morton.

— Da, chiar aici, lângă cadavru, domnule director!

— Korita, dumneata ai cercetat împrejurimile împreună cu Cranessy și cu Van Horne. Crezi că felina e o descendentă a seminției care stăpânea această planetă?

Grosvenor îl văzu pe arheolog în mijlocul colegilor săi de secție, înapoia lui Smith.

Japonezul, un bărbat înalt, spuse încet, pe un ton respectuos:

— Domnule director Morton, ne aflăm în fața unui mister. Uitați-vă cu toții la linia maiestuoasă a acestei clădiri. Observați arhitectura lor. Deși au

construit o asemenea megalopolă, ființele acelea nu s-au rupt de solul planetei lor. Clădirile astea nu sunt doar împodobite, ci sunt ele însele niște podoabe. Avem aici echivalentul coloanei dorice, al piramidei egiptene și al catedralei gotice, însă într-o formă originală, profund autohtonă. Lumea asta acum pustie și dezolantă, a fost cândva o vatră fierbinte, care încălzea inimile băștinașilor. Străzile întortocheate întăresc și mai mult această impresie. Iar aparatura folosită de băștinași demonstrează că ei nu erau doar buni matematicieni, ci în primul rând artiști. De aceea n-au creat niște orașe geometric trasate, cum e ultra-sofisticata noastră metropolă. Curburile și disproporțiile clădirilor și ale străzilor indică un instinct artistic autentic, un simț al intensității, un fior de credință într-o certitudine interioară. Nu-i o civilizație decadentă, îmbătrânită, ci una tânără și viguroasă, plină de încredere în viitorul ei. Și totuși a încetat să existe, s-a prăbușit brusc, ca și cum, după ce ar fi străbătut, dintr-un salt, secole întregi de evoluție, ar fi intrat în declin, destrămându-se într-o multitudine de stătulețe rivale. Istoria nu a înregistrat existența vreunei civilizații care să fi făcut un asemenea salt. Întotdeauna are loc un proces lent de evoluție. În prima etapă se produce de obicei o necruțătoare contestare a tot ceea ce fusese cândva sacru. Certitudinile interioare se spulberă. Convingerile cele mai adânci sunt destrămate de investigațiile îndrăznețe ale oamenilor de știință, înzestrați cu spirit analitic. Vă repet că această civilizație trebuie să fi încetat brusc, în

epoca ei cea mai înfloritoare. O asemenea catastrofă ar putea avea ca urmări, pe plan sociologic, falimentul moral, o indiferență totală față de moarte. Dacă ființa asta — felina asta — e descendenta unei astfel de seminții, înseamnă că-i un monstru perfid, care ar fi în stare să omoare cu sânge rece.

— Destul! exclamă Kent. Directore, îmi ofer serviciile ca gâde!

— Mă opun, îl întrerupse Smith. Ascultă, Morton, să nu cumva să omori pisica asta; chiar dacă-i vinovată, e o adevărată comoară pentru biologi.

Kent și Smith își aruncau priviri furioase.

— Dragul meu Kent, rosti Smith cu glas apăsat, știu bine că voi, chimiștii, ați dori să-l băgați pe motan în retortele voastre și să scoateți din sângele și din carnea lui substanțe chimice. Dar vă cam grăbiți. Noi, biologii, avem nevoie de trupul viu, nu de hoitul pisicii. Și am impresia că și cei din secția de fizică ar dori să arunce o privire asupra felinei, cât mai e în viață. De aceea, mă tem că locul vostru e ultimul de pe listă. Obișnuiți-vă cu ideea asta, vă rog. Vă veți primi prada de azi într-un an, dar nu mai devreme!

— Eu nu am abordat problema dintr-un unghi științific, zise Kent.

— E cazul să o abordezi, acum, când Jarvey e mort și nu se mai poate face nimic pentru el.

— Sunt om, înainte de-a fi savant, replică Kent, cu arțag.

— Ai fi în stare să distrugi un specimen prețios, din motive pur sentimentale?

— Aș distruge acest monstru pentru că reprezintă un pericol necunoscut. Nu putem risca să-l lăsăm să facă noi victime.

Morton puse capăt discuției, spunând pe un ton meditativ:

— Korita, cred că-ți voi accepta teza ca o *ipoteză de lucru.*

— S-ar putea ca felina să reprezinte epoca de mijloc a celei de-a zecea civilizații a acestei lumi, spuse Korita. Firește că fiecare dintre ele s-a ridicat pe ruinele celei anterioare.

— În acest caz, felina habar n-are că ne-a făcut pe noi să bănuim c-ar putea fi o criminală.

— Bineînțeles că n-are habar!

Grosvenor auzi în aparat râsul lui Morton, apoi cuvintele acestea:

— Dorința îți va fi împlinită, Smith. Motanul va fi lăsat în viață, iar dacă vor mai fi victime, va fi numai din pricina neglijenței noastre. S-ar putea, desigur, să ne înșelăm. Eu cred, ca și Siedel, că motanul nu s-a depărtat de navă. Poate că am fost nedrepți cu el. Poate că pe planeta asta or mai fi și alte ființe periculoase... Kent, ce planuri ai în legătură cu cadavrul lui Jarvey?

Șeful secției chimiștilor răspunse pe un ton amar:

— Nu-l vom înmormânta imediat. Pisica asta blestemată căuta ceva în trupul lui. Cadavrul pare intact, dar s-ar putea să lipsească totuși ceva — o să aflu eu ce anume, și atunci o să vă demonstrez vinovăția monstrului, dincolo de orice îndoială.

3

Reîntors la bordul navei, Elliott Grosvenor merse direct la biroul lui. Pe ușă se putea citi: „SECȚIA DE NEXIALISM". Secția avea cinci încăperi, însumând o suprafață de doisprezece metri pe douăzeci și patru. Se aflau acolo mai toate aparatele și instrumentele cerute guvernului de către Institutul de nexialism; din această pricină, spațiul era cam strâmt. Grosvenor deschise ușa și păși pe teritoriul secției sale, pe care nu-l împărțea cu nimeni.

Așezându-se la biroul lui, se apucă să întocmească o dare de seamă pentru director. Începu prin a analiza posibila structură fizică a felinei descoperite pe această planetă rece și pustie, subliniind că un asemenea exemplar viguros nu trebuie să fie considerat doar ca „o comoară pentru biologi". Nu trebuia să se piardă din vedere faptul că felina avea desigur instincte și nevoi, întemeiate pe un metabolism diferit de cel omenesc. „Posedăm acum destule dovezi pentru a putea stabili ceea ce noi, nexialiștii, numim o linie directoare", dictă el în microfonul magnetofonului.

După câteva ore, își termină raportul și, ducându-l la secția de stenografie, ceru să-i fie transcris urgent de pe banda magnetică. Fiind șef de secție,

cererea îi fu satisfăcută. Două ore mai târziu, își aduse personal raportul în biroul directorului. Un secretar al acestuia îi dădu o adeverință de primire.

Încredințat că făcuse tot ce-i stătea în putință, Grosvenor merse la cantină, pentru a-și lua masa de prânz, măcar la ora asta târzie. Îl întrebă pe ospătar unde era felina. Ospătarul nu știa precis, dar socotea că aceasta se află undeva, în sala cea mare a bibliotecii.

Grosvenor intră în bibliotecă și rămase acolo, cu ochii țintă la Corl, care stătea tolănit pe covorul gros. După vreo oră, una din ușile sălii se deschise și doi oameni intrară, aducând un castron enorm. În spatele lor pășea Kent. Ochii lui aveau o căutătură febrilă. Oprindu-se în mijlocul încăperii, spuse cu o voce obosită, dar aspră:

— Vă rog să fiți cu toții foarte atenți!

Deși vorbele lui se adresau tuturor celor prezenți în bibliotecă, ele îi vizau de fapt pe savanții adunați într-un colț al încăperii, rezervat lor. Grosvenor se ridică pentru a examina conținutul castronului adus de cei doi oameni. Era un fel de zeamă cafenie.

Smith, biologul, se ridică și el în picioare și spuse:

— Stai puțin, Kent! În alte împrejurări, nu m-aș amesteca în treburile dumitale. Dar arăți foarte prost. Ești surmenat. Ai obținut aprobarea lui Morton pentru acest experiment?

Kent se întoarse încet spre Smith și atunci Grosvenor, care se așezase la loc, își dădu seama că

Smith nu exagerase: șeful secției de chimie avea cearcăne negre sub ochi și obrajii supți.

— L-am poftit și pe el, spuse Kent, dar a refuzat să vină. E de părere, însă, că o astfel de experiență nu poate strica nimănui, dacă felina se va supune de bunăvoie.

— Ce-ai pus în castronul acela? îl întrebă Smith.

— Am identificat substanța care lipsește, răspunse Kent. E potasiul. În trupul lui Jarvey n-au mai rămas decât două treimi sau trei pătrimi din cantitatea normală de potasiu. După cum știi, în celulele corpului omenesc potasiul se găsește în asociație cu o moleculă mare de proteină, această combinație constituind baza sarcinii electrice a celulelor. E o condiție esențială a vieții. De obicei, după moarte, celulele se descotorosesc de potasiul lor, vărsându-l în sânge, ceea ce are ca efect otrăvirea acestuia. Am descoperit că din celulele lui Jarvey lipsește o anumită cantitate de potasiu, fără ca ea să se fi revărsat în sânge. Nu sunt sigur ce semnificație are fenomenul, dar am intenția să aflu.

— Bine, dar ce conține castronul? îl întrerupse cineva.

Savanții își lăsaseră revistele și cărțile, pentru a privi cu interes scena.

— În castron sunt celule vii, într-o suspensie cu potasiu. Știți că le putem crea pe cale sintetică. Poate că monstrul ne-a refuzat hrana pe care i-am oferit-o la prânz tocmai din pricină că ea nu conținea suficient potasiu. Sunt convins că-l va mirosi, sau îl va detecta cu ajutorul simțului ce-i ține loc de miros...

— Cred că detectează vibrațiile corpurilor, își dădu cu părerea Gourlay. Uneori, când i se mișcă perii de pe urechi, instrumentele mele înregistrează distinct niște paraziți puternici, care dispar după aceea. Am impresia că folosește o lungime de undă superioară sau inferioară celor cunoscute de noi. S-ar părea că-și poate controla vibrațiile. Nu cred că la originea acestor vibrații stă mișcarea perilor de pe urechi.

Kent așteptă, cu vizibilă nerăbdare, ca Gourlay să tacă, apoi spuse:

— Bine, să presupunem că percepe niște vibrații. Vom putea stabili ce anume dovedește reacția lui la aceste vibrații, în clipa când va avea efectiv o reacție. Ce părere ai, Smith? încheie el pe un ton ceva mai binevoitor.

— Planul dumitale e greșit din mai multe puncte de vedere, răspunse biologul. În primul rând, admițând că nu-i decât un animal, așa cum pari să crezi, s-ar putea să fie sătul după ce s-a hrănit cu trupul lui Jarvey — dacă într-adevăr s-a hrănit. Îți închipui, de asemenea, că nu va fi deloc bănuitor. Totuși, întinde-i castronul — poate că reacția lui ne va lămuri oarecum.

Experiența propusă de Kent era destul de rațională, în ciuda faptului că șeful secției de chimie era animat de setea de răzbunare. Monstrul dovedise deja că poate reacționa violent la un stimulent neașteptat. Reacția pe care o avusese când fusese închis în ascensor nu putea fi trecută cu vederea. Cel puțin, așa credea Grosvenor.

Corl îi lăsă pe cei doi oameni să-i pună în față castronul — nici măcar nu clipi din ochi. Cei doi se retraseră grabnic, iar Kent se apropie. Corl îl recunoscu — era bipedul care pusese mâna pe armă, în dimineața aceea. După ce-l privi o clipă, își îndreptă atenția asupra castronului. Perii de pe urechi identificară prezența amețitoare a *idului* în castron. Era o emanație slabă, atât de slabă, încât nici n-ar fi simțit-o dacă nu s-ar fi concentrat. Și apoi, *idul* se afla într-o suspensie ce-l făcea aproape necomestibil. Totuși, vibrația era destul de puternică pentru a-l face pe Corl să înțeleagă de ce-i ofereau oamenii castronul. Corl se ridică, mârâind, apucă vasul cu ventuzele de la marginea unuia dintre tentaculele sale și aruncă zeama în obrazul lui Kent, care se dădu înapoi cu un urlet.

Corl azvârli cât colo castronul și-și petrecu un alt tentacul pe după mijlocul omului care urla. Nu-i păsa de arma atârnată la brâul acestuia. Dar după ce-l azvârli pe Kent într-un colț, își dădu seama, înciudat, că ar fi fost mai bine să-l dezarmeze totuși. Acum va fi nevoit să-și dea în vileag capacitatea de apărare.

Furios, Kent își șterse cu o mână fața mânjită, iar cu cealaltă își căută arma. Țeava acesteia se ridică brusc, iar raza albă a trasorului țâșni spre capul masiv al lui Corl. Perii de pe urechile acestuia vibrară, anulând automat energia. Ochii lui negri și rotunzi se îngustară, privindu-i pe oamenii care-și întindeau mâinile spre arme.

De lângă ușă, Grosvenor spuse, cu un glas tăios:

— Încetați! Dacă nu ne ținem firea, e vai de noi! Kent își vârî arma în teacă și se întoarse, uimit, cu fața spre Grosvenor.

Corl se ghemui jos, furios pe omul acesta care-l silise să-și dea în vileag capacitatea de a controla energiile din afara propriului său organism. Acum nu mai putea face altceva decât să aștepte, cu ochii la pândă, urmările.

Kent continua să-l privească pe Grosvenor.

— Cine naiba te crezi, de dai ordine? se răsti el, înciudat.

Grosvenor nu-i răspunse. Rolul lui în acest incident luase sfârșit. Într-un moment de criză, rostise cuvintele necesare, pe tonul de comandă care se impunea. Faptul că oamenii care i se supuseseră îi puneau acum la îndoială dreptul de a comanda nu avea importanță. Criza trecuse.

Ceea ce făcuse el nu avea nici o legătură cu vinovăția sau nevinovăția monstrului. Oricare ar fi fost rezultatul final al intervenției lui Grosvenor, soarta monstrului nu putea fi hotărâtă de un singur om, ci de autoritățile recunoscute ale navei spațiale.

— Ascultă, Kent, spuse Siedel cu răceală, eu nu cred că ți-ai pierdut capul. Ai încercat dinadins să-l omori pe motan, deși știai prea bine că directorul a dispus să rămână în viață. Tare-aș vrea să-i raportez fapta dumitale și să-i cer să-ți aplice sancțiunile de rigoare. Le cunoști: retrogradarea și pierderea dreptului de a candida la cele douăsprezece posturi de comandă eligibile.

Se auzi un murmur în rândurile celor pe care Grosvenor îi recunoscu drept partizanii lui Kent.

— Hai, Siedel, lasă-te de fleacuri! spuse unul dintre ei.

Un altul se arătă și mai cinic:

— Nu uita că există martori în favoarea lui Kent, așa cum există și martori împotriva lui.

Kent îi săgetă cu o privire rea pe cei din jur.

— Avea dreptate Korita să spună că trăim într-o epocă de înaltă civilizație. Ba chiar de decadență! Dumnezeule! exclamă el cu glas pătimaș. Nu există printre noi nimeni care să-și dea seama de întreaga grozăvie a situației? Jarvey a murit de nici câteva ore, iar monstrul ăsta, pe care-l știm cu toții vinovat de moartea lui, stă slobod aici și pune la cale vreo nouă crimă. Victima se află probabil în această încăpere. Ce fel de oameni suntem? Suntem oare niște proști, niște cinici, sau niște gropari? Sau te pomenești că însăși civilizația noastră e atât de raționalistă, încât am fi în stare să-l privim cu simpatie chiar și pe-un ucigaș? Avea dreptate Morton. Monstrul ăsta nu-i un animal, ci un diavol, venit din fundul iadului acestei planete uitate!

— Nu mai fi atât de melodramatic, îi spuse Siedel. Analiza dumitale poartă amprenta unui dezechilibru psihic. Nu suntem nici gropari, nici cinici. Suntem niște oameni de știință și vrem să-l studiem pe motanul ăsta. Acum, când îl bănuim, mă îndoiesc că ar mai putea să-l încolțească pe careva dintre noi. N-ar avea nici o șansă. În absența

lui Morton, aș pune la vot chestiunea, adăugă Siedel, rotindu-și privirea. Sunt în asentimentul tuturor?

— Nu și în al meu, Siedel, spuse Smith.

Și, cum psihologul îl privea cu gura căscată, Smith continuă:

— În acele momente de panică și de zăpăceală, nimeni nu pare să fi observat că radiația slobozită de Kent nu i-a făcut nici un rău motanului, deși l-a nimerit în moalele capului.

Siedel își plimbă de la Smith la Corl privirea uimită, apoi îl întrebă pe Smith:

— Ești sigur că l-a nimerit? Totul s-a petrecut atât de fulgerător, cum singur ai spus! Văzând că motanul n-a pățit nimic, mi-am închipuit că Kent a tras pe alături.

— Sunt sigur că l-a nimerit drept în cap, zise Smith. Firește, un fazer nu poate omorî pe loc nici măcar un om, dar îl poate răni. Motanul nu pare să fie rănit, nici măcar nu tremură. Nu pretind că-i o dovadă concludentă, dar având în vedere îndoielile noastre...

Siedel rămase descumpănit o clipă, apoi spuse:

— Poate că pielea îl ferește de căldură și de energie.

— Poate. Dar, având în vedere incertitudinea în care ne aflăm, cred c-ar trebui să-i cerem lui Morton să-l închidă într-o cușcă.

Siedel își încruntă sprâncenele a îndoială.

— Asta-i o propunere mai rezonabilă, Smith, rosti Kent.

— Deci, te-ai declara mulțumit, Kent, dacă l-am închide într-o cușcă?

Kent rămase pe gânduri o clipă, apoi răspunse, cu o undă de regret:

— Da. Dacă niște pereți de microoțel, groși de patru degete, nu vor izbuti să-l rețină, înseamnă că-i putem da pe mână întreaga navă.

Grosvenor, care rămăsese în fundul încăperii, nu se amestecă în discuție. În raportul lui către Morton, el respinsese ideea de a-l vârî pe monstru într-o cușcă, deoarece mecanismul de închidere al acesteia i se părea prea fragil.

Siedel merse la un videocomunicator mural și vorbi în șoaptă cu cineva, apoi se întoarse.

— Directorul e de acord să-l închidem pe motan într-o cușcă, fără a recurge la violență. În caz contrar, ne sfătuiește să-l închidem în orice încăpere s-ar nimeri să intre. Ce părere aveți?

— În cușcă! strigară într-un glas vreo douăzeci de oameni.

Grosvenor așteptă să se facă liniște, apoi spuse:

— Scoateți-l afară la noapte. N-o să se depărteze de navă... Ceilalți nici nu-l băgară în seamă; doar Kent îi răspunse cu o mutră acră:

— Nu prea știi ce vrei, am impresia. Întâi, îi salvezi viața, pe urmă recunoști că-i periculos.

— Și-a salvat singur viața, replică Grosvenor pe un ton sec.

— Îl vom închide într-o cușcă, spuse Kent, întorcându-i spatele. E singurul loc care i se potrivește unui ucigaș.

— Acum, că ne-am hotărât, cum vom proceda? îl iscodi Siedel.

— Țineți neapărat să-l închideți într-o cușcă? întrebă Grosvenor.

Neprimind nici un răspuns — de altfel nici nu se aștepta să-l primească — înaintă spre monstru și-i atinse capătul celui mai apropiat tentacul. Acesta se retractă ușor, dar Grosvenor întinse o mână și-l apucă zdravăn, arătând cu cealaltă spre ușă. Monstrul șovăi o clipă, apoi străbătu în tăcere sala.

— Acum trebuie să ne sincronizăm precis mișcările, zise Grosvenor. Gata!

Peste un minut, Corl îl urmă docil pe Grosvenor într-o încăpere pătrată, cu pereții metalici, care avea încă o ușă drept în fața celei pe unde intraseră. Grosvenor ieși pe ușa aceasta, dar când Corl dădu să-l urmeze, ușa i se închise în nas; în aceeași clipă, auzi un clinchet metalic înapoia lui: se închisese și cealaltă ușă. Când înțelese că fusese atras într-o capcană, Corl se schimonosi de ură, dar nu-și trădă prin nimic furia. Își dădea seama că reacționa altfel acum decât reacționase în ascensorul acela. Vreme de sute de ani, avusese o singură preocupare — hrana. Acum se trezeau în creierul lui mii și mii de amintiri. Trupul lui ascundea puteri pe care încetase de mult să le folosească. Pe măsură ce-și amintea de ele, se și gândea la posibilitățile de a le folosi în actuala situație.

Se lăsă pe labele puternice, dar mlădioase, din spate și sondă cu perii de pe urechi încărcătura de electricitate a mediului ambiant. Apoi se lungi pe

podea. Ochii lui aveau o lucire disprețuitoare. „Dobitocii!" parc-ar fi spus.

Cu vreo oră mai târziu, auzi cum un om — era Smith — umblă la un mecanism din tavanul cuștii. Corl sări în picioare, speriat: de bună seamă că-i subestimase pe oamenii aceștia, care acum aveau să-l omoare. Sperase că-i vor lăsa destul timp ca să-și poată pune în aplicare planul.

Primejdia îl zăpăcise. Dar când simți deodată niște radiații, mult sub spectrul vizibilității, întreg sistemul nervos i se încordă în fața primejdiei. Trecură mai multe secunde până să-și dea seama ce se întâmplă: cineva îi scana interiorul corpului.

După un timp, omul plecă. Curând după aceea, Corl auzi zgomotele unor oameni care trebăluiau ceva mai departe. Zgomotele astea se stinseră treptat. Corl așteptă răbdător să se facă liniște. Odinioară, înainte de a fi ajuns relativ nemuritori, corlii obișnuiau și ei să doarmă noaptea — își adusese aminte de acest obicei privindu-i pe oamenii care moțăiau în bibliotecă.

Un zgomot stăruia totuși: pașii a doi oameni continuau să răsune în liniștea care învăluise nava. Pașii treceau mereu prin fața cuștii, se depărtau puțin, apoi se întorceau. Din păcate, paznicii mergeau separat. Întâi trecea unul dintre ei, iar celălalt îl urma, la o distanță de vreo zece metri.

Corl îi lăsă să treacă de mai multe ori. De fiecare dată calcula cam cât timp le trebuia ca să străbată distanța aceea. În cele din urmă se lămuri. De data aceasta, în clipa când cei doi se depărtară de

ușă, Corl își acordă organele de simț la o frecvență mult superioară celei a vibrațiilor omenești. Pulsațiile violente ale pilei atomice din sala motoarelor îi zguduiră sistemul nervos. Generatoarele îi murmurară imnul energiei lor pure. Corl simți fluxul care trecea prin cablurile din pereți și prin încuietoarea ușii. Încordându-și trupul, se strădui din răsputeri să domine această furtună de energie. Deodată, perii de pe urechi îi vibrară în ritmul ei.

Auzi atunci un zăngănit metalic. Atingând ușor ușa cu unul din tentaculele sale, Corl o deschise și ieși pe coridor. O clipă se simți năpădit de un imens dispreț, gândindu-se la ființele acelea stupide care cutezaseră să-și pună mintea cu un *corl*. Dar în clipa următoare își aminti că nu era singurul *corl* de pe această planetă. Era un gând pe cât de neașteptat, pe atât de straniu. Căci îi urâse pe ceilalți *corli* și luptase fără milă împotriva lor. Iar acum, vedea în puținii care mai rămăseseră în viață niște rude apropiate. Dacă ar fi avut răgazul să se înmulțească, nimeni — cu atât mai puțin acești oameni — nu li s-ar mai fi putut împotrivi.

Gândindu-se la această posibilitate, se simți copleșit de propriile-i limite și de singurătatea lui — era singur contra o mie în această luptă pentru cucerirea galaxiei. Întreg Universul părea că-i face semn cu ochii stelelor sale, ațâțându-i ambiția și lăcomia nemăsurată. Dacă dădea greș acum, nu va mai avea niciodată o altă ocazie. Într-o lume fără hrană, nu putea spera să dezlege taina călătoriilor

spațiale. Nici măcar constructorii orașului nu fuseseră în stare să se desprindă de planeta lor.

După ce trecu printr-o sală mare, Corl se pomeni pe un alt coridor, în fața ușii primului dintre dormitoare. Ușa era încuiată cu un mecanism electric, dar izbuti s-o deschidă fără zgomot. Repezindu-se înăuntru, sfâșie gâtlejul omului care dormea în pat. Capul acestuia începu să se zbată, dar trupul tresări o dată și înțepeni. Deși amețit de efluviile *idului,* Corl se sili să-și vadă de drum.

Șapte dormitoare — șapte victime. Apoi se întoarse, fără zgomot, în cușca lui și închise ușa. Își calculase cu o remarcabilă precizie mișcările. Când cei doi paznici ajunseră la ușa lui, aruncară o privire pe display-ul camerei video de supraveghere și merseră mai departe. Atunci Corl porni în cea de-a doua expediție și, în câteva minute, reuși să treacă prin alte patru dormitoare. Intră apoi într-un dormitor în care se aflau douăzeci și patru de oameni. Până acum lucrase repede, ca să se poată întoarce în timp util în cușca lui. Posibilitatea de a ucide atâția oameni deodată îl zăpăcea. În decurs de peste o mie de ani, nimicise toate formele de viață pe care putuse să pună gheara. Dar chiar la începutul acelei perioade, nu izbutise să captureze mai mult de o vietate pe săptămână. Tocmai de aceea, nici nu simțise nevoia să se stăpânească.

Intră, așadar, în dormitorul acela și-l străbătu cu pași de felină, iar voluptatea de a ucide nu-l părăsi decât în clipa când nu mai rămase în încăpere nici un om viu. Corl își dădu atunci seama că zăbovise

prea mult și se sperie de greșeala făcută. Plănuise să-i omoare într-o singură noapte pe toți oamenii din navă, calculându-și cu precizie atacurile, în așa fel încât să se poată întoarce după fiecare atac în cușca lui, pentru ca paznicii să-l vadă când treceau pe-acolo. Acum, însă, nu mai putea spera să pună stăpânire pe navă într-o singură noapte.

Corl se strădui să-și adune gândurile. Fără să-i mai pese de zgomotul pe care-l făcea, ieși în fugă pe coridor, deși se aștepta să fie întâmpinat cu jeturi de radiații prea puternice pentru a le putea neutraliza. Cei doi paznici stăteau pe coridor, unul lângă altul. Era limpede că descoperiseră ușa deschisă, căci își ridicară simultan privirile și încremeniră la vederea ghearelor și tentaculelor acestui monstru feroce, cu ochii scăpărând de ură. Unul dintre ei își întinse mâna spre armă, dar era prea târziu.

Celălalt, care părea paralizat de spaimă, scoase un țipăt strident, al cărui ecou lugubru, repetat de pereții sonori ai coridoarelor, îi trezi pe toți cei aflați la bordul navei. Țipătul acesta se pierdu într-un fel de gâlgâit îngrozitor, când Corl azvârli cadavrele celor doi paznici tocmai în celălalt capăt al coridorului. Nu voia ca aceste cadavre să fie găsite în apropierea cuștii sale. Era singura lui șansă.

Zguduit până în străfunduri, conștient de enorma greșeală pe care o săvârșise, incapabil să-și adune gândurile, Corl se întoarse în temnița lui, a cărei ușă se închise cu un clinchet metalic. Prin încuietoarea electrică începu din nou să circule

curentul. Corl se făcu ghem, ca și cum ar fi dormit, căci auzise zgomot de pași și glasuri ațâțate. Deși cu ochii închiși, își dădu seama că cineva îl privea prin display-ul camerei de supaveghere. Știa însă că momentul critic avea să vină abia după descoperirea cadavrelor.

Corl se pregăti așadar pentru cea mai mare bătălie din viața lui.

4

— Siever e mort! exclamă Morton. Ce-o să ne facem fără Siever? Și Breckenridge! Și Coulter, și... E ceva îngrozitor!

Grosvenor nu izbutea să înainteze prin coridorul înțesat de oameni. De două ori încercase să-și facă loc, dar de fiecare dată fusese împins înapoi de niște oameni care nici măcar nu-și întorseseră capetele ca să-l privească. Grosvenor se lasă păgubaș. Deodată, auzi din nou glasul directorului:

— Dacă vreunul dintre voi are vreo idee, s-o spună!

— Demență spațială! zise cineva.

Ideea asta îl enervă pe Grosvenor. Era o noțiune absurdă care continua să circule de atâta amar de ani, de când începuseră călătoriile spațiale. Faptul că unii oameni își pierduseră mințile în cosmos, din pricina singurătății, a fricii și a tensiunii nervoase, nu însemna că suferiseră de o boală specială. O călătorie îndelungată, cum era aceasta, implica anumite riscuri emoționale — de altfel, Grosvenor se afla la bordul navei, printre altele, și din pricina asta — dar despre o nebunie cauzată de singurătate nu putea fi vorba în cazul de față.

Morton șovăia. Era limpede că ideea i se părea și lui fără noimă. Nu era însă momentul să se poarte discuții subtile. Oamenii aceștia erau speriați și nervoși. Pentru a-i liniști, trebuia să li se dea certitudinea că vor fi luate toate măsurile necesare. Tocmai în astfel de momente unii conducători de expediții și alți responsabili își pierduseră pentru totdeauna încrederea subalternilor lor. Grosvenor avu impresia că la o asemenea eventualitate se gândea și Morton, căci își cântări cu grijă cuvintele când vorbi din nou:

— Am prevăzut o astfel de posibilitate. Doctorul Eggert și asistenții săi vor supune întreg personalul unui examen medical. Deocamdată examinează cadavrele.

O voce puternică, de bariton, răsună aproape de urechea lui Grosvenor:

— Iată-mă, Morton! Spune-le acestor oameni să-mi facă loc!

Grosvenor întoarse capul și l recunoscu pe doctorul Eggert. Oamenii se și dăduseră la o parte, pentru a-l lăsa să treacă. Eggert păși printre ei, iar Grosvenor îl urmă, fără șovăire: așa cum se și așteptase, toți îl luară drept un asistent al doctorului. Când ajunseră în fața lui Morton, Eggert îi spuse:

— V-am auzit, domnule director, și vă pot asigura de pe acum că ipoteza unei demențe spațiale este exclusă. Gâtlejurile victimelor au fost zdrobite de o forță egală cu aceea a zece oameni. Și n-au avut nici măcar răgazul să strige.

Doctorul tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Ce-i cu motanul nostru, domnule director?

— Motanul e în cușca lui, doctore, îi răspunse Morton, scuturând din cap. Se plimbă de colo până colo. Aș dori ca experții să-mi spună dacă-l putem bănui sau nu. Cușca aceea a fost concepută pentru niște animale de patru-cinci ori mai mari decât motanul nostru. Nu-mi vine a crede că el ar putea fi vinovat de moartea oamenilor noștri, dacă nu cumva stăpânește o știință pe care noi n-am fi capabili nici măcar să ne-o imaginăm.

— Morton, se amestecă în vorbă Smith, avem acum destule dovezi, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun — doar știi bine că aș fi preferat ca motanul să rămână în viață — dar am încercat să-l scanez, cu scanerul telefluorescent, și nici o imagine nu s-a imprimat pe înregistrare. Adu-ți aminte ce spunea Gourlay. Monstrul ăsta pare capabil să recepționeze și să emită vibrații pe orice lungime de undă. Acum, după cele ce s-au întâmplat, e clar că nici o energie nu-l poate doborî — amintiți-vă ce-a făcut cu arma lui Kent, parc-ar fi fost o jucărie!

— Ce fel de monstru avem la bord? exclamă cineva. Păi, dacă-i în stare să capteze energia și s-o transmită pe orice lungime de undă, atunci nimic nu-l mai poate opri să ne omoare pe toți!

— Ar fi făcut-o de mult dacă ar fi fost invincibil, replică Morton.

Și porni cu pași hotărâți spre tabloul de comandă de deasupra ușii.

— Nu deschide ușa! gemu Kent, punând mâna pe armă.

— N-o deschid, dar dacă aș apăsa pe butonul acesta, un curent electric ar străbate pardoseala și l-ar electrocuta pe cel dinăuntru. E un dispozitiv pe care l-am instalat, din spirit de prevedere, în toate cuștile de pe navă. Și Morton apăsă pe butonul acelui dispozitiv. O flacără albastră țâșni din tabloul metalic și câteva siguranțe se înnegriră. Morton întinse mâna și scoase la vedere una dintre ele.

— E ciudat, zise el clătinând din cap. În mod normal, siguranțele astea n-ar fi trebuit să sară. Acum, nu putem nici măcar să privim înăuntru. Videocamera de supraveghere a fost distrusă!

— Dacă a fost în stare să deschidă ușa, spuse Smith, înseamnă că a calculat toate riscurile posibile și că era pregătit să facă față și pericolului de electrocutare.

— Asta dovedește totuși că-i vulnerabil la energiile noastre, replică Morton pe un ton sumbru. Altminteri nu s-ar fi ostenit să le facă inofensive. Esențialul este că-l ținem închis înapoia unui perete gros, făcut din cel mai rezistent metal. În cel mai rău caz, putem să deschidem ușa și să-l amenințăm cu un blaster. Dar să încercăm mai întâi să-l neutralizăm cu radiații telefluorescente.

Din interiorul cuștii se auzi un zgomot care-l făcu să amuțească: s-ar fi zis că un trup masiv se prăbușise sub unul din pereți. Zgomotul acesta fu urmat de niște bufnituri ca acelea ale unor obiecte care-ar fi căzut pe podea.

— E clar că ne-a ghicit gândurile! exclamă Smith. Pun rămășag că motanul nu prea se simte în largul lui acolo. Și-și dă seama c-a făcut o prostie întorcându-se în cușcă.

Oamenii nu mai erau atât de încordați; unii dintre ei zâmbiră, iar câțiva izbucniră chiar într-un râs nervos la auzul vorbelor lui Smith. Grosvenor, însă, era descumpănit. Nu-i plăcuseră zgomotele acelea. Auzul e cel mai înșelător dintre simțuri. Era imposibil să-ți dai seama ce se întâmpla în cușcă.

Deodată auzi vocea lui Pennons, mecanicul-șef:

— Ceea ce aș dori eu să știu este de ce indicatorul telefluormetrului a fluctuat cu o amplitudine așa de mare în momentul când monstrul a făcut zgomotele acelea? Mă întreb ce s-o fi întâmplat?

Atât pe coridor cât și în cușcă se făcu liniște. Deodată în spatele lui Smith se auzi o mișcare: căpitanul Leeth și doi ofițeri în uniforme militare apăruseră pe coridor. Căpitanul, un bărbat voinic, în vârstă de vreo cincizeci de ani, spuse:

— Voi prelua comanda în acest sector. Între savanți pare să se fi încins o dispută, dacă să-l omoare sau nu pe monstrul din cușcă — așa-i?

— Disputa a luat sfârșit, îi răspunse Morton. Acum suntem cu toții de părere că monstrul trebuie răpus.

— Tocmai acesta era ordinul pe care mă pregăteam să-l dau și eu, zise căpitanul. Consider că securitatea navei e în pericol și este de datoria mea să o apăr. Faceți loc! Dați-vă înapoi! adăugă el pe un ton poruncitor.

Îi trebuiră multe minute până să degajeze coridorul. Grosvenor era mulțumit de intervenția căpitanului. Dacă monstrul ar fi ieșit din cușcă și i-ar fi găsit pe oamenii aceia îmbulziți în fața ușii, ar fi putut să dea iama-n ei, omorându-i sau schilodindu-i pe mulți. Nici acum pericolul nu trecuse cu totul, dar era incomparabil mai mic.

— Ce ciudat! exclamă cineva. Parcă s-ar fi mișcat nava!

Grosvenor avusese aceeași senzație: s-ar fi zis că cineva verifica poziția navei. Aceasta vibră o clipă, înainte de a reveni la poziția normală.

— Pennons, cine-i în sala motoarelor? întrebă căpitanul Leeth, pe un ton tăios.

— Asistentul meu și ajutoarele sale, răspunse mecanicul-șef, alb ca varul. Nu văd cum ar fi putut ei să...

Simțiră o zguduitură puternică, iar nava se răsuci într-o rână și păru să se răstoarne. Grosvenor se pomeni trântit pe podea. Rămase o clipă locului, parcă amețit de izbitură, apoi spaima îl făcu să-și recapete cunoștința. Îi văzu pe ceilalți întinși pe jos în jurul lui. Unii gemeau de durere. Morton strigă un ordin, pe care Grosvenor nu-l putu înțelege. Căpitanul Leeth se ridică în picioare și începu să înjure:

— Cine dracu' a pus în funcțiune reactoarele?

Între timp, nava continua să-și accelereze viteza: aceasta ajunsese acum de cinci sau poate chiar de șase ori mai mare decât forța gravitației. Grosvenor sări în picioare și, repezindu-se la cel mai apropiat videocomunicator, încercă să intre în

contact cu sala motoarelor, deși nu se aștepta ca aparatul să funcționeze. În spatele lui, cineva scosese un geamăt înăbușit. Grosvenor se întoarse, perplex. Morton, care privea peste umărul lui, exclamă:

— E monstrul! În sala mașinilor! Iar nava a pornit cu noi în spațiu!

În timp ce Morton vorbea, ecranul videocomunicatorului se întunecă. Nava își mărea continuu viteza. Grosvenor străbătu șontâc-șontâc salonul cel mare și ajunse într-un alt coridor. Își amintise că văzuse cândva acolo o magazie de costume spațiale. Dar căpitanul Leeth i-o luă înainte și, scoțând din magazie un costum, se vârî numaidecât în el. Când Grosvenor ajunse în fața lui, căpitanul tocmai își încheia costumul și-i activa dispozitivul de antiaccelerație.

Căpitanul îl ajută pe Grosvenor să se vâre și el într-un costum. Între timp, alți oameni își făcuseră apariția pe coridor. În câteva minute magazia fu golită, iar oamenii coborâră cu un etaj mai jos, pentru a căuta alte costume. Acum, zeci de oameni din echipaj erau gata să se pună pe treabă. Căpitanul Leeth dispăruse. Cât despre Grosvenor, se grăbi să se întoarcă la cușcă, știind bine ce anume avea de făcut. Un grup de savanți se strânsese în fața ușii, care părea să fi fost deschisă cu câteva clipe mai înainte. Grosvenor privi peste umerii lor și văzu în peretele din fundul cuștii o gaură enormă, prin care ar fi putut trece ușor cinci oameni deodată. Metalul

părea îndoit și tăiat în multe locuri. Deschizătura dădea spre un alt coridor.

— N-aș fi crezut că așa ceva e cu putință, murmură Pennons prin casca desfăcută a costumului său spațial. Nici măcar barosul nostru greu de zece tone n-ar fi în stare să găurească dintr-o singură lovitură un perete de microoțel gros de patru degete. Da, am auzit o singură izbitură. Dezintegratorului atomic i-ar trebui cel puțin un minut ca să facă o asemenea treabă, dar atunci întreaga zonă ar rămâne radioactivă timp de mai multe săptămâni. Să știi, Morton, că avem de-a face cu-o ființă supranaturală! Directorul nu-i răspunse. Grosvenor văzu că Smith examina gaura din perete.

— Barem de n-ar fi murit Breckenridge! oftă biologul. Numai un metalurgist ne-ar putea explica acest fenomen. Priviți!

Și atinse marginea zdrențuită a metalului. O bucățică îi rămase între degete o clipă, apoi se fărâmiță și căzu ca un norișor de praf pe podea.

— Mă pricep puțin la metalurgie, spuse Grosvenor, înaintând spre Smith.

Oamenii îi făcură loc să treacă.

— Ești unul dintre asistenții lui Breck? îl întrebă biologul, aruncându-i o privire încruntată.

Prefăcându-se că nu-l aude, Grosvenor se aplecă și-și plimbă degetele îmbrăcate în mănușa costumului spațial prin mormanul de sfărâmături metalice de pe podea.

— Nu-i nici un miracol, zise el, ridicându-se repede. După cum știți, cuștile astea sunt făcute

dintr-un aliaj electromagnetic, la care se adaugă de obicei o pulbere metalică foarte fină. Monstrul și-a folosit puterile extraordinare pentru a dezintegra particulele componente ale aliajului. Asta explică variațiile telefluormetrului observate de domnul Pennons. Monstrul a folosit energia, trupul lui jucând rolul de transformator, pentru a dărâma peretele, apoi a ieșit pe coridor și a coborât în sala motoarelor.

Grosvenor era uimit că ceilalți nu-l întrerupseseră: era limpede că-l luau drept un asistent al răposatului Breckenridge. Asemenea confuzii erau firești la bordul unei nave atât de mari, ai cărei oameni nu avuseseră încă răgazul de a-i cunoaște pe toți tehnicienii de rang inferior.

Kent i se adresă directorului, pe un ton calm:

— Deocamdată, avem de înfruntat un monstru neobișnuit, care a pus stăpânire pe navă, controlând sala motoarelor și energiile ei aproape nelimitate, precum și partea cea mai importantă a atelierelor.

Grosvenor putu citi spaima zugrăvită pe fețele oamenilor la auzul acestor vorbe, care nu făceau decât să descrie situația de fapt.

Unul dintre ofițeri spuse totuși:

— Domnul Kent greșește. Monstrul nu a pus complet stăpânire pe sala motoarelor. Ne mai rămâne puntea de comandă, care dirijează funcționarea întregii nave. Dumneavoastră, domnilor, poate că nu cunoașteți exact structura sistemelor noastre de propulsie. Evident, monstrul ar putea până la urmă să ne izoleze, dar în clipa de față suntem în

măsură să blocăm toate comenzile care se fac din sala motoarelor.

— Pentru Dumnezeu, exclamă cineva, de ce n-ați întrerupt alimentarea cu energie, în loc să vârâți o mie de oameni în costume spațiale?

— Căpitanul Leeth, răspunse ofițerul, este de părere că suntem mai în siguranță în interiorul câmpului de forță din aceste costume. E probabil că monstrul n-a mai fost niciodată supus unei accelerații atât de mari și ar fi păcat să pierdem, într-un moment de panică, acest avantaj, ca și altele.

— Care altele?

— Cred că pot răspunde la întrebarea asta, interveni Morton. Un avantaj este faptul că știm anumite lucruri despre monstru. Acum aș vrea să-l supunem unui test. Fii bun, adăugă el adresându-i-se ofițerului, și roagă-l pe căpitanul Leeth să ne permită o mică experiență.

— Cred că ar fi mai bine să i-o cereți personal, replică ofițerul. Puteți lua legătura cu el prin videocomunicator. Căpitanul se află pe puntea de comandă. Morton se întoarse peste câteva minute.

— Pennons, spuse el, căpitanul Leeth îți ordonă să conduci experiența, în calitate de ofițer și de șef al sălii motoarelor.

Grosvenor avu impresia că deslușește o undă de enervare în glasul directorului. Căpitanul nu glumise desigur când spusese că preia conducerea navei. La bordul acesteia se repeta vechea poveste. Deși forurile de conducere avuseseră grijă să

delimiteze cât mai precis sferele de influență ale autorităților civile și militare, ele nu putuseră, firește, să prevadă totul. În ultimă instanță, foarte multe depindeau de personalitatea oamenilor. Până în prezent, ofițerii și membrii echipajului, care erau, toți, militari, își făcuseră conștiincios datoria, subordonându-se țelurilor expediției. Totuși, din experiența altor nave, guvernul trăsese concluzia că militarii nu au o părere prea bună despre oamenii de știință; iar ostilitatea lor față de aceștia se manifesta deschis tocmai în asemenea momente critice, cum era cel prin care trecea acum nava *Space Beagle*.

În realitate, nu exista nici un motiv pentru ca Morton să nu fie lăsat să conducă personal experiența pe care o propusese.

— Domnule director, îi spuse Pennons, n-o să aveți răgazul să-mi explicați totul în amănunt. Continuați să dați ordine! Iar dacă nu voi fi de acord cu vreunul dintre ele, vom mai discuta.

Era un fel elegant de a-i recunoaște autoritatea. Ca mecanic-șef, Pennons era el însuși un om de știință.

Morton se grăbi să-l asculte.

— Domnule Pennons, rosti el pe un ton imperios, trimite câte cinci tehnicieni la fiecare dintre cele patru intrări ale sălii motoarelor! Eu voi lua comanda unuia din aceste grupuri. Kent, dumneata vei lua comanda celui de-al doilea grup! Dumneata, Smith, vei conduce al treilea grup! Iar dumneata, Pennons, îl vei conduce pe al patrulea. Vom

folosi tunurile termoradiante mobile, cu ajutorul cărora vom dezintegra ușile — am băgat de seamă că sunt, toate, închise. Monstrul s-a încuiat înăuntru. Dumneata, Selenski, te vei duce pe puntea de comandă și vei deconecta toate sistemele, cu excepția reactoarelor, pe care le vei racorda la panoul central. Încă ceva: nu frânați viteza navei, s-a înțeles?

— Da, domnule! îi răspunse pilotul și porni pe coridor.

Morton îi strigă din urmă:

— Raportează-mi prin videocomunicator dacă vreunul dintre sisteme începe să funcționeze din nou!

Oamenii aleși pentru a-i ajuta pe șefii celor patru grupuri făceau, toți, parte din „garnizoana" navei. Grosvenor merse, împreună cu alți câțiva, la o distanță de vreo două sute de picioare, pentru a urmări de acolo desfășurarea operațiunilor. Privind ecranele de protecție și tunurile mobile aduse de militari, avu senzația penibilă că va asista la un dezastru. Aprecia desigur importanța atacului ce se pregătea. Își imagina chiar că acesta ar putea fi încununat de succes, dar își spunea că succesul depindea de precizia loviturii. Pentru moment, nimic nu era previzibil. Atacul era conceput pe baza unui vechi, foarte vechi sistem de organizare a oamenilor și a cunoștințelor lor. Grosvenor era iritat mai ales de faptul că trebuia să asiste pasiv la această operațiune, pe care o putea, cel mult, critica.

Auzi deodată glasul lui Morton pe rețeaua principală:

— Așa cum v-am mai spus, e vorba de o experiență. Ea are la bază presupunerea că monstrul n-a avut încă răgazul să facă ravagii în sala motoarelor. Trebuie să profităm de ocazie, pentru a-l captura, înainte ca monstrul să poată trece el însuși la atac. Dar, în afară de această posibilitate de a-l nimici imediat, m-am mai gândit la o soluție. Iată despre ce e vorba: ușile acestea sunt concepute pentru a putea rezista la explozii puternice, așa că vor trece pe puțin cincisprezece minute până să cedeze la termoradiații. În acest timp, monstrul nu va putea face nimic. Selenski e pe punctul de a tăia alimentarea cu energie. Îi mai rămân, firește, reactoarele, dar, după părerea mea, monstrul nu-i în stare să le acționeze. Peste câteva minute veți înțelege ce vreau să spun... sper că veți înțelege. Gata, Selenski?

— Gata.

— Atunci, întrerupe alimentarea!

Coridorul fu învăluit brusc de întuneric — de fapt nu numai coridorul, ci întreaga navă, după cum prea bine știa Grosvenor. Acesta își aprinse miniproiectorul atașat de costumul lui spațial. Ceilalți făcură la fel.

Fețele lor păreau livide și încordate în lumina proiectoarelor.

— Foc!

Ordinul lui Morton răsună cu putere în videocomunicator. Tunurile termoradiante începură să duduie. Căldura pe care-o produceau era de origine atomică, deși nu și de natură atomică. Ea se revărsa asupra metalului dur al ușii. Grosvenor văzu primii

stropi ai metalului ce începea să se topească. Alți stropi li se adăugară, formând șuvoaie de metal lichid. Ecranul transparent începu să se tulbure, încât era din ce în ce mai greu să vezi ce se întâmplă la ușă. Deodată, Grosvenor desluși ca printr-o ceață o lumină incandescentă — era ușa! Focul acesta drăcesc strălucea din ce în ce mai intens, pe măsură ce arșița tunurilor mistuia metalul. După un timp se auzi vocea lui Morton, o voce cam răgușită:

— Selenski!

— Încă nimic, șefule!

— Totuși, o fi făcând ceva, spuse Morton în șoaptă. Nu-mi pot închipui că stă și așteaptă acolo, ca un șobolan încolțit... Selenski!

— Nimic, șefule!

Mai trecură șapte minute, apoi încă cinci.

— Șefule! exclamă Selenski. A pus în mișcare generatorul electric! Grosvenor trase adânc aer în piept. În clipa aceea auzi glasul lui Kent:

— Nu putem tăia mai adânc, Morton. Te așteptai cumva la asta?

Grosvenor văzu cum Morton își lipește ochiul de ecranul din fața ușii. De la distanța unde se afla, avu impresia că metalul nu mai era chiar atât de incandescent cum fusese adineaori. Ușa deveni roșie, apoi își recapătă culoarea cenușie, rece.

— Asta-i tot, deocamdată! oftă Morton. Oamenii din echipaj să stea de pază pe toate coridoarele! Tunurile să rămână pe poziție! Iar șefii de secții să vină pe puntea de comandă!

Grosvenor înțelese că experiența luase sfârșit.

5

Paznicul de la intrarea punții de comandă cercetă cu un ochi bănuitor permisul pe care i-l întinsese Grosvenor.

— Presupun că-i în ordine, zise el în cele din urmă. Totuși, ești primul om sub patruzeci de ani care intră aici. Cum de-ai fost promovat așa repede?

— M-am specializat într-o știință nouă, îi răspunse Grosvenor, zâmbind.

Paznicul privi încă o dată permisul, apoi i-l restitui, întrebându-l:

— Nexialism? Ce-i aia?

— O știință a întregului, o știință aplicată, îi răspunse Grosvenor și trecu pragul.

Peste câteva clipe, întorcând capul, văzu că celălalt îl urmărea cu o privire buimacă. Grosvenor zâmbi, apoi uită de paznic. Se afla pentru prima oară pe punte. Ochii lui iscodeau fascinați priveliștea din jur. Panoul de control — masiv, fără să ocupe o suprafață prea mare — era alcătuit dintr-un șir de console metalice arcuite, suprapuse, lungi de câte șaizeci de metri, pline de dispozitive și instrumente. De la o consolă la alta se putea ajunge urcând niște trepte. Diferitele comenzi puteau fi

acționate fie de jos, fie de pe scaune mobile propulsate electric.

Partea cea mai joasă a încăperii era amenajată ca o sală de cursuri, cu vreo sută de fotolii confortabile, îndeajuns de mari pentru niște oameni îmbrăcați în costume spațiale. Vreo două duzini de oameni astfel îmbrăcați se și instalaseră în fotolii. Grosvenor se așeză la rându-i, fără zgomot. Peste câteva clipe, Morton și căpitanul Leeth își făcură apariția, venind din biroul căpitanului, care era situat chiar lângă puntea de comandă. Căpitanul se așeză, iar Morton începu, fără nici o introducere:

— După cum știți, dintre toate sistemele din sala motoarelor, generatorul electric este cel mai important pentru felină. Cuprinsă de panică, s-a străduit din răsputeri să-l pună în funcțiune, în timp ce noi forțam ușile. Dorește careva să formuleze vreo observație?

Pennons ceru cuvântul:

— Aș dori să mi se explice cum de-a fost în stare monstrul să facă din ușile acelea niște porți inexpugnabile.

— Există, spuse Grosvenor, un procedeu electronic grație căruia metalele pot căpăta, temporar, o duritate excepțională, însă numai cu ajutorul unui echipament special pe care nu-l avem la bordul acestei nave.

Kent îl întrerupse, enervat, fulgerându-l cu privirea:

— La ce ne-ar folosi să știm cum a fost monstrul în stare de-o asemenea ispravă? Dacă nu vom

forța intrarea cu dezintegratoarele atomice, s-a zis cu noi! Vom fi cu toții la cheremul lui!

— Trebuie să ne gândim la un plan și tocmai de aceea ne-am adunat aici, spuse Morton, clătinând din cap.

Apoi îl strigă pe Selenski.

Pilotul, instalat pe unul dintre scaunele mobile, își scoase la vedere capul, spre uimirea lui Grosvenor, care nu-l observase până atunci.

— Da, domnule director, ce doriți? întrebă Selenski.

— Pune toate sistemele în funcțiune!

Selenski își manevră cu dibăcie scaunul spre consola principală și, ajuns acolo, acționă încet comutatorul general. Se auzi un fel de șuier și nava începu să se zguduie, scuturată de un tremur puternic, dar peste câteva secunde își recăpătă echilibrul, motoarele se puseră în mișcare, iar șuierul se stinse treptat. Morton își făcu din nou auzit glasul:

— Aș dori ca experții să facă propuneri în legătură cu lupta noastră împotriva monstrului. Ar fi cazul ca șefii diferitelor secții să se consulte între ei, pentru a găsi o soluție practică, fiindcă, oricât de interesante ar fi teoriile, noi avem acum nevoie tocmai de o astfel de soluție.

Cu alte cuvinte, își spuse în sinea lui Grosvenor, întristat, n-avem nevoie de un nexialist. Și totuși, Morton voia exact același lucru ca și nexialiștii: integrarea mai multor discipline științifice. Dar bănuiala lui Grosvenor că directorul nu-i va solicita și lui părerea se adeveri.

După vreo două ore, Morton spuse cu un glas obosit:

— Cred că ar fi bine să luăm o pauză de-o jumătate de ceas, pentru a mânca și a ne odihni puțin, căci vom avea nevoie de toate forțele pentru atac. Grosvenor porni spre biroul secției sale. Nu simțea nevoia nici să mănânce, nici să se odihnească. La treizeci și unu de ani, își putea permite să se lipsească de câte un prânz sau de câte o noapte de somn. Acum, voia să profite de jumătatea asta de ceas pentru a găsi un răspuns la întrebarea: ce-i de făcut cu monstrul care pusese stăpânire pe navă?

Soluția asupra căreia căzuseră de acord specialiștii i se părea destul de superficială. Oamenii aceștia nu-și foloseau din plin cunoștințele. Fiecare dintre ei își expusese pe scurt ideile în fața unor colegi care nu erau deprinși să sesizeze legăturile posibile dintre aceste idei. De aceea, planul de atac era lipsit de unitate.

Grosvenor își spunea, cu oarecare jenă, că el — un tânăr de treizeci și unu de ani — era probabil singurul membru al expediției în măsură să vadă neajunsurile acestui plan. Pentru prima oară de când pășise, cu șase luni în urmă, la bordul acestei nave, își dădea seama cu atâta claritate cât de radical se transformase datorită educației primite la Institutul de nexialism. În comparație cu această educație, toate sistemele pedagogice anterioare păreau învechite. Grosvenor nu-și făcea nici un titlu de glorie din formația științifică pe care-o căpătase. Personal, nu contribuise cu nimic la crearea

nexialismului. Dar, ca absolvent al Institutului și ca participant cu misiune specială la expediția navei *Space Beagle*, se simțea dator să găsească o soluție și să încerce prin toate mijloacele să-i convingă pe cei în drept de justețea acestei soluții.

Deocamdată, însă, îi lipseau unele informații. De aceea, căută să le afle cât mai grabnic, adresându-se prin videocomunicator diferitelor secții.

Îi răspunseră mai ales subalternii acestor secții. Dar faptul că se recomanda ca șef de secție avea asupra lor un efect considerabil, determinându-i, pe mai toți, să-i dea o mână de ajutor.

Unii, însă, se arătară ceva mai reticenți, recurgând la formula: „Trebuie să obțin mai întâi aprobarea superiorilor." Un singur șef de secție — Smith — îi răspunse personal, dându-i toate informațiile cerute. Un altul îl rugă, politicos, să-l cheme mai târziu, după ce monstrul va fi omorât.

Una dintre ultimele secții cu care luă legătura fu cea a chimiștilor; Grosvenor ceru să vorbească direct cu Kent, fiind sigur — și sperând — că acesta va refuza. Tocmai se pregătea să-i spună subalternului lui Kent că s-ar mulțumi cu informațiile sale, când — spre uimirea și dezamăgirea lui — căpătă legătura cu Kent.

Șeful secției de chimie îl ascultă cu vădită nervozitate și-i răspunse tăios:

— Poți obține pe căile obișnuite informațiile de care ai nevoie. Totuși, datele privitoare la descoperirile făcute pe planeta pisicii nu vor fi disponibile

decât după câteva luni. Trebuie mai întâi să le verificăm temeinic.

— Domnule Kent, stărui Grosvenor, te rog din suflet să-mi pui numaidecât la dispoziție datele privitoare la analiza cantitativă a atmosferei acestei planete. S-ar putea ca ele să aibă o influență hotărâtoare asupra planului stabilit în ședință. Mi-ar lua prea mult timp ca să-ți explic în amănunt, dar te asigur că...

— Uite ce e, tinere, îl întrerupse Kent pe un ton sarcastic, vremea discuțiilor academice a trecut. Am impresia că nu înțelegi că suntem pândiți de-o primejdie de moarte. Dacă s-ar produce vreo încurcătură, dumneata, eu și toți ceilalți am putea fi atacați fără milă. Nu e vorba de un exercițiu de gimnastică intelectuală. Și acum, te-aș ruga să nu mă mai deranjezi timp de zece ani!

Kent trânti receptorul.

Grosvenor rămase câteva secunde perplex, cu obrajii împurpurați de ciudă. Își veni însă repede în fire și ceru, zâmbind, legătura cu celelalte secții.

Tabelele lui indicau, printre altele, proporțiile prafului vulcanic din atmosfera planetei, evoluția diferitelor forme de vegetație (pe baza unui studiu preliminar al semințelor lor), tipul de tub digestiv pe care ar trebui să-l posede animalele pentru a se hrăni cu aceste plante; apoi, prin extrapolare, se emiteau ipoteze privind conformația și tipurile probabile ale ființelor vii care s-ar fi hrănit cu animalele respective.

Neavând altceva de făcut decât să adnoteze un tabel gata imprimat, Grosvenor izbuti în scurt timp să obțină graficul dorit. Acesta era foarte complicat. Nu i-ar fi venit ușor să-l explice unuia care n-ar fi fost deja familiarizat cu nexialismul. Pentru el, însă, graficul era cât se poate de limpede, indicându-i posibilități și soluții ce nu puteau fi ignorate în actuala situație. Cel puțin așa socotea Grosvenor.

Sub titlul „Recomandări generale", scrise: „Orice soluție adoptată va trebui să prevadă și o supapă de siguranță."

Apoi, luând patru copii ale graficului, porni spre secția matematicienilor. Intrarea în secție era păzită de câțiva oameni — măsură de precauție neobișnuită, dictată de pericolul unui atac din partea monstrului. Când paznicii refuzară să-l lase să intre în biroul lui Morton, Grosvenor ceru să vorbească măcar cu unul dintre secretarii directorului. În cele din urmă un tânăr ieși dintr-un alt birou, îi examină politicos graficul și-i spuse că „va încerca să-l supună atenției domnului Morton".

Grosvenor replică, tăios:

— Mi s-a mai spus asta. Dacă domnul Morton nu va binevoi să ia cunoștință de acest grafic, voi cere constituirea unei comisii de anchetă. Se întâmplă ceva ciudat cu rapoartele pe care le supun directorului, dar dacă situația asta va continua, voi lua măsurile de rigoare.

Secretarul, un tip cu cinci ani mai în vârstă decât Grosvenor, părea un om rece și dușmănos din fire.

— Directorul e foarte ocupat, spuse el, pe un ton ironic, înclinându-se ușor. Toate secțiile îi solicită atenția. Unele dintre ele au la activ multe realizări și un prestigiu care le conferă întâietate asupra științelor ceva mai tinere și asupra... savanților mai tineri, adăugă el, cu oarecare șovăială. Apoi, scuturând din umeri, încheie: Totuși îl voi întreba dacă dorește să examineze graficul.

— Roagă-l să citească „Recomandările", spuse Grosvenor. Nu va avea timp să citească restul.

— Bine, îi voi atrage atenția.

Grosvenor se îndreptă spre biroul căpitanului Leeth. Acesta îl primi și-l ascultă cu luare-aminte. Apoi examină graficul și spuse pe un ton oficial, clătinând din cap:

— Noi, militarii, abordăm dintr-un unghi diferit aceste chestiuni. Suntem gata să ne asumăm unele riscuri calculate, pentru a atinge anumite obiective. Ideea dumitale, că ar fi mai înțelept ca monstrul să fie lăsat să evadeze, este cu totul contrarie propriei mele opinii. Monstrul este o făptură inteligentă, care a atacat nava noastră. Situația asta nu poate fi tolerată. Sunt încredințat că a dezlănțuit atacul, în deplină cunoștință a urmărilor acestui atac. Iar consecința cea mai directă e moartea, adăugă el, rânjind.

Grosvenor își spuse că niște oameni care se încăpățânau să combată cu mijloace obișnuite un pericol neobișnuit riscau într-adevăr să-și găsească moartea. Deschise gura pentru a preciza că nu

avusese intenția de a-l lăsa pe monstru să scape, dar căpitanul Leeth i-o luă înainte, spunându-i:

— Acum te-aș ruga să pleci... Condu-l pe domnul Grosvenor, continuă el, adresându-se unui ofițer.

— Cunosc drumul, zise Grosvenor, iritat.

Ajuns pe coridor, se uită la ceas. Mai rămăsese-ră câteva zeci de minute până la atac.

Adânc descumpănit, porni spre puntea de comandă. Mai toți ceilalți se aflau deja acolo. După vreun minut sosi și Morton, împreună cu căpitanul Leeth. Ședința începu.

Vizibil enervat, Morton se plimba de colo până colo prin fața oamenilor. Părul lui, de obicei lins, era ciufulit. Paloarea feței îi accentua și mai mult bărbia agresivă, proeminentă. Oprindu-se din mers, spuse, cu o voce gravă, aproape stridentă:

— Pentru a ne încredința că planul nostru a fost bine pus la punct, îi rog pe toți specialiștii să-și expună, pe rând, rolul pe care urmează să-l joace în atacul împotriva monstrului. Domnule Pennons, începe dumneata!

Pennons se ridică în picioare. Deși nu era un bărbat înalt, părea masiv, poate din pricina aerului său autoritar. Ca și ceilalți, avea o formație specializată, dar, tocmai din cauza specialității sale, avea cel mai puțin nevoie de nexialism. Omul acesta cunoștea perfect motoarele și istoria lor. Potrivit dosarului său — pe care Grosvenor îl cercetase atent — Pennons studiase dinamica motoarelor pe o sută de planete. Cunoștințele lui practice epuizau probabil întregul domeniu al mecanicii. Ar fi fost

în stare să vorbească ore-n șir despre orice problemă de mecanică.

— Am instalat aici un releu capabil să pună în mișcare și să oprească ritmic toate sistemele navei. Comutarea se va face de o sută de ori pe secundă, declanșând vibrații de tot felul. S-ar putea ca vreo câteva mecanisme să fie distruse, așa cum pe vremuri un pod se putea nărui sub pașii unui regiment în marș — ați auzit desigur vechea poveste — dar, după părerea mea, nu e ceva periculos. Ceea ce ne propunem noi este să forțăm ușile, emițând vibrații pe care monstrul să nu le poată capta!

— Are cuvântul Gourlay, spuse Morton.

Gourlay se ridică încet — părea somnoros și cam plictisit de discuțiile purtate în jurul lui. Grosvenor îl bănuia că-i place să treacă drept indiferent în ochii colegilor săi. Gourlay era șeful secției de comunicații, iar dosarul lui vorbea de eforturile susținute pe care le depusese pentru a se perfecționa în acest domeniu. În măsura în care diplomele pot dovedi ceva, ale sale atestau o pregătire clasică, desăvârșită. Gourlay vorbea cu un glas tărăgănat, fără să se grăbească. Grosvenor observă că tonul acesta avea un efect liniștitor asupra celorlalți, care-l ascultau rezemați de spătarele scaunelor, cu fețele din ce în ce mai destinse.

— Am montat ecrane vibratoare care funcționează pe principiul reflectării. Când vom pătrunde în sala mașinilor, vom folosi aceste ecrane în așa fel, încât să răsfrângă asupra monstrului toate undele emise de el. În plus, avem o rezervă mare de

energie electrică, pe care-o putem descărca asupra lui cu ajutorul unor dispozitive mobile. Oricât de tari i-ar fi nervii, capacitatea lui de absorbție a energiei trebuie să aibă o limită.

— Selenski! strigă Morton.

Până să-și întoarcă Grosvenor privirea spre el, pilotul-șef se și ridicase în picioare, ca și cum ar fi ghicit gândul lui Morton înainte ca acesta să fi deschis gura.

Grosvenor îl privi fascinat pe omul acesta sfrijit, pe a cărui față osoasă scăpărau doi ochi albaștri și vioi. Părea un bărbat capabil și, deși din dosar nu reieșea că are o cultură vastă, compensa acest neajuns printr-o fire echilibrată și prin aptitudinea de a depune eforturi susținute și precis orientate.

— Dacă am înțeles bine, e vorba de un atac cu efect cumulativ, începu el. Ori de câte ori monstrul va crede că nu mai poate suporta, trebuie să-i sporim zăpăceala și panica printr-o nouă presiune. La urmă, voi pune în funcțiune dispozitivul antigravitațional. Directorul este de părere, ca și Gunlie Lester, că monstrul nu știe nimic despre antigravitație. Fenomenul a fost descoperit ca urmare a zborurilor interstelare și cunoștințele despre el nu s-ar fi putut dezvolta altfel. Cred că monstrul va fi complet derutat în clipa când va simți primele efecte ale antigravitației — vă amintiți cu toții ce senzație v-au provocat aceste efecte — parcă ați fi simțit un gol în stomac, nu-i așa?

Și Selenski se așeză la loc.

— Are cuvântul Korita, zise Morton.

— Nu pot face altceva decât să vă încurajez, începu arheologul. Teoria mea este că monstrul prezintă toate caracteristicile criminalului din zorii oricărei civilizații. Smith s-a arătat surprins de cunoștințele științifice ale monstrului. După părerea lui asta ar fi un indiciu că avem de-a face cu un locuitor real, nu cu un descendent al locuitorilor cetății moarte pe care am vizitat-o, ceea ce ar însemna că inamicul nostru este, virtualmente, nemuritor — posibilitate confirmată parțial de împrejurarea că e capabil să inhaleze atât oxigen cât și clor sau să se lipsească de orice fel de gaz. Dar nu nemurirea, în sine, contează. Monstrul provine dintr-o anumită fază a civilizației pe care o reprezintă, dar a decăzut atât de mult, încât ideile lui sunt îndeobște amintiri din epoca respectivă. În ciuda capacității sale de a domina orice energie, și-a pierdut capul când s-a pomenit pentru prima oară într-un ascensor. Iar când Kent i-a oferit ceva de mâncare, s-a zăpăcit în așa hal, încât n-a mai știut ce face și și-a dat în vileag rezistența la armele noastre. Acum câteva ore a comis crimele alea nebunești. După cum vedeți, performanțele lui sunt acelea ale unei inteligențe primitive, perfide și egoiste, incapabilă să-și înțeleagă științific reacțiile propriului corp și lipsită aproape cu desăvârșire de o imagine clară asupra vastului organism pe care trebuie să-l înfrunte.

Avem, așadar, de-a face cu un primitiv, proiectat acum în spațiu, foarte departe de mediul său

ambiant obișnuit. De aceea, eu zic să-l atacăm, căci avem numai de câștigat.

Morton se ridică și spuse cu un zâmbet sardonic pe fața-i masivă:

— Avusesem de gând să dau semnalul de începere a atacului îndată după înflăcăratul discurs al lui Korita. Dar între timp am primit un document din partea unui tânăr care se află la bordul navei noastre și care reprezintă o știință aproape necunoscută mie. Însuși faptul că se află la bord mă obligă să-i iau în considerare opiniile. Încredințat că deține soluția problemei, tânărul s-a prezentat nu numai la mine, ci și la căpitanul Leeth. Amândoi am hotărât să-i acordăm domnului Grosvenor câteva minute pentru a-și expune soluția și pentru a încerca să ne convingă de eficacitatea ei.

Grosvenor se ridică și începu, cu un glas tremurător:

— La Institutul de nexialism se învață că între fenomenele descrise de diferite științe există o strânsă interdependență. E o idee foarte veche, desigur, dar una este să aprobi formal o idee, și alta să o aplici în practică. La Institut, noi am dezvoltat tocmai aplicațiile practice. În secția mea posed câteva aparate de educație dintre cele mai remarcabile. Nu vi le pot descrie acum, dar vă pot spune cum ar rezolva problema felinei un om format la școala nexialistă. În primul rând, propunerile făcute până-n prezent au abordat problema cam superficial. Ele sunt satisfăcătoare doar la suprafață, dar nu merg destul de adânc. Suntem de pe acum în

posesia unui număr suficient de mare de elemente pentru a ne putea face o idee clară despre trecutul monstrului. Iată-le: cu vreo mie și opt sute de ani în urmă, plantele rezistente de pe această planetă au început brusc să primească mai puțină lumină solară pe unele lungimi de undă. Aceasta, din pricina apariției în atmosferă a unor mari cantități de pulbere vulcanică. Rezultatul: aproape peste noapte, mai toate plantele au dispărut. Ieri, una din aeronavele noastre de recunoaștere, zburând la vreo sută de mile depărtare de orașul acela mort, a detectat niște animale, de mărimea cerbilor tereștri, dar aparent mai inteligente. Aceste animale erau atât de suspicioase, încât n-au putut fi capturate, decât după ce-au fost omorâte. Din analiza făcută în secția domnului Smith, a reieșit că trupurile animalelor ucise conțineau potasiu într-o compoziție electro-chimică asemănătoare celei existente în corpul omenesc. N-au fost văzute decât aceste animale. S-ar putea, deci, ca ele să fi fost una din sursele de potasiu ale monstrului nostru. În stomacurile animalelor moarte, biologii au găsit resturile unor plante aflate în diferite stadii de digestie. Ciclul pare, așadar, să fie acesta: vegetație, ierbivore, carnivore. Putem presupune că, atunci când vegetația a fost distrusă, a murit și specia care se hrănea cu ea. Pisicuța noastră s-a pomenit peste noapte fără mâncare.

Grosvenor aruncă o privire fugară prin sală. Cu o singură excepție, toți cei de față îl urmăreau cu interes. Excepția era Kent. Șeful secției de chimie

avea o mutră enervată și părea să se gândească la altceva.

Grosvenor se grăbi să continue:

— Există în galaxia noastră multe forme de viață, total dependente de un singur tip de hrană. Dar pentru prima oară întâlnim pe o planetă o ființă inteligentă cu gusturi atât de exclusive. Aceste ființe nu par să fi avut vreodată ideea de a-și cultiva singure hrana și de a și-o conserva. O incredibilă lipsă de prevedere, nu-i așa? Atât de incredibilă încât orice explicație care n-ar ține seama de acest factor ar fi, *ipso facto,* nesatisfăcătoare.

Grosvenor mai făcu o pauză, ca să-și tragă sufletul, dar nu mai privi în sală. N-ar fi putut aduce dovezi în sprijinul afirmațiilor pe care se pregătea să le facă. Pentru a verifica datele privitoare la domeniul său special de activitate, fiecare șef de secție ar fi avut nevoie de săptămâni întregi. El, Grosvenor, putea cel mult să le ofere concluzia finală, pe care nu îndrăznise s-o formuleze nici în graficul lui, nici în discuția avută cu căpitanul Leeth.

— Faptele sunt ineluctabile, urmă el, precipitat. Monstrul nu are nimic de-a face cu constructorii acelui oraș. Atât el cât și cei din neamul lui erau animalele de experiență ale constructorilor.

Ce s-a întâmplat cu constructorii? Putem doar încerca să ghicim. Poate că s-au exterminat singuri, într-un război atomic, cu o mie și opt sute de ani în urmă. Orașul aproape ras, ca și apariția bruscă în atmosferă a unor pulberi vulcanice în cantități

capabile să întunece soarele timp de mii de ani sunt indicii grăitoare. Omul era la un pas de a face cam același lucru pe Pământ, așa încât nu se cuvine să judecăm prea aspru această seminție dispărută. Dar unde ne duc toate aceste raționamente?

Grosvenor trase adânc aer în piept, apoi se grăbi să încheie:

— Dacă ar fi fost un constructor, am fi avut deja dovada puterilor sale și am fi știut precis la ce ne putem aștepta din parte-i. Dar avem de-a face nu cu un constructor, ci cu o jivină, care nu poate fi pe deplin conștientă de puterile sale. Fiind încolțită, sau strânsă cu ușa, ar putea să-și descopere o forță de care încă nu era conștientă, și anume, puterea de a nimici oameni și de a folosi diverse mecanisme. Trebuie să-i dăm ocazia să fugă. Odată ajunsă în afara navei, va fi la cheremul nostru. Atât am avut de spus, și vă mulțumesc pentru atenție.

Morton întrebă, rotindu-și privirile prin sală:

— Ei bine, domnilor, ce părere aveți?

— În viața mea n-am mai auzit o asemenea istorie, zise Kent, pe un ton acru. Posibilități, probabilități, fantezii! Dacă acesta e nexialismul, nu mă interesează decât dacă-mi va fi prezentat într-un mod mai convingător.

Smith spuse, pe un ton macabru:

— Nu văd cum am putea accepta o asemenea explicație fără a examina mai întâi corpul monstrului.

Șeful secției de fizică, von Grossen, ceru și el cuvântul:

— Mă îndoiesc că un examen ar putea dovedi clar că monstrul a fost un animal de experiență. Analiza domnului Grosvenor mi se pare foarte discutabilă.

— Dacă am continua explorarea orașului, am găsi, poate, dovezi în sprijinul ipotezei domnului Grosvenor, spuse Korita, cu prudență.

Mecanicul-șef Pennons luă și el cuvântul:

— Una dintre navetele noastre se află acum la atelierul de reparații din sala motoarelor. Pentru a o pune în stare de funcțiune ar fi nevoie de eforturi la fel de mari ca acelea cerute de atacul general pe care l-am pus la cale. Desigur că, dacă atacul ar da greș, am putea-o sacrifica, deși nu prea văd cum ar reuși monstrul să o scoată din navă. În partea de jos a acesteia nu există ecluze pneumatice.

— Ce ai de spus în legătură cu această problemă? îl întrebă Morton pe Grosvenor.

— Există o ecluză pneumatică la capătul coridorului de lângă sala mașinilor. Trebuie să-l lăsăm să pătrundă nestingherit acolo.

Căpitanul Leeth spuse, ridicându-se în picioare:

— Așa cum i-am mai declarat domnului Grosvenor când a venit să mă vadă, noi, militarii, avem o atitudine mai îndrăzneață în astfel de cazuri. Ne așteptăm chiar să fie și unele victime. Domnul Pennons a exprimat bine propria mea opinie. Dacă atacul nostru va da greș, ne vom gândi la alte măsuri. Îți mulțumim, domnule Grosvenor, pentru expunerea dumitale. Și acum, la lucru!

Era un ordin. Cei din sală se risipiră grabnic.

6

În lumina orbitoare din atelier, Corl lucra de zor. Îi reveniseră mai toate amintirile și, odată cu ele, tehnicile învățate de la constructori și capacitatea de a se adapta la situații noi. Găsind aparatul de zbor, se apucase să-l repare, căci era parțial demontat.

Își dădea seama, din ce în ce mai limpede, că trebuia să fugă. Aparatul acesta îi oferea posibilitatea de a se întoarce pe planeta lui, la ceilalți *corli*; dacă i-ar fi putut iniția în tehnicile pe care ajunsese să le stăpânească, ar fi devenit invincibili. Victoria lor ar fi fost sigură.

Deși se hotărâse să evadeze, nu se îndura să părăsească nava. Nu se simțea amenințat de vreo primejdie. Acum, după ce examinase sursele de energie din atelierul de reparații, avea sentimentul că bipezii aceia nu dispuneau de mijloacele necesare pentru a-l învinge.

Abia când se opri să privească aparatul de zbor, își dădu seama ce treabă formidabilă făcuse. Acum, nu-i mai rămânea altceva decât să plece, luând cu el și aparatura de care ar fi putut să aibă nevoie. Sau poate va fi nevoit să lupte? Auzi, neliniștit, pașii unor oameni care se apropiau și i se păru că

motoarele nu mai duduiau ritmic, ca până atunci, ci într-un fel dezordonat, scoțând un sunet strident și enervant. Printr-un efort suprem de concentrare, aproape că izbuti să-și adapteze organismul la această schimbare, când, deodată, se pomeni confruntat cu o nouă primejdie: jeturile incandescente ale unor puternice dispozitive mobile începură să lingă ușile masive ale sălii motoarelor. Corl trebuia să hotărască numaidecât dacă să-și îndrepte atenția asupra acestor dispozitive sau asupra noului ritm al motoarelor. Căci își dădea seama că nu putea face simultan și una și alta.

Își concentră așadar toate eforturile în vederea fugii. Mușchii i se încordară sub greutatea aparaturii pe care o căra. După ce așeză totul la bordul aparatului de zbor, se opri în ușa acestuia, pentru a săvârși penultimul act de dinaintea plecării. Știa că ușile sălii aveau să cedeze. O jumătate de duzină de dispozitive, concentrate asupra câte unui punct al fiecărei uși, rodeau încet dar sigur ceea ce mai rămăsese din ele. Corl șovăi o clipă, apoi încetă să mai susțină rezistența metalului cu energia lui și-și îndreptă atenția asupra peretelui exterior al navei, către care era întors și aparatul de zbor, lung de vreo patruzeci de picioare. Trupul i se chirci sub fluxul electric emanat de generatoare. Perii de pe urechile sale lansară drept asupra peretelui navei acest flux formidabil. Simți că ia foc și că-l învăluie o durere cumplită. Înțelese că se apropiase în chip primejdios de limita maximă a capacității sale de absorbție a energiei.

În ciuda eforturilor pe care le depunea, peretele nu voia să cedeze. Metalul acesta era mai dur, mai rezistent decât oricare altul cu care avusese de-a face: își păstra forma inițială. Moleculele lui erau mono-atomice, dar aveau o organizare neobișnuită.

Una din ușile sălii mașinilor se prăbuși deodată spre interiorul sălii. Corl auzi strigătele oamenilor care se precipitau înăuntru. Nemaiîntâlnind nici o stavilă, flăcările țâșniră înainte. Pardoseala sălii mașinilor începu să șuiere, parcă protestând împotriva focului care mistuia metalul. Corl auzea cum zgomotul acela amenințător se apropie. Încă un minut și oamenii aveau să ardă ușile subțiri care despărțeau sala mașinilor de atelierul de reparații.

În acest minut, Corl reuși să dobândească victoria. El simți că aliajul metalic suferise o modificare, întregul perete își pierduse coeziunea implacabilă: deși părea neschimbat, nu încăpea nici o îndoială că se modificase. Fluxul de energie se scurgea acum mai ușor prin trupul lui Corl. Acesta continuă să-l rețină încă vreo câteva secunde, apoi, cu un chiot de triumf, sări în aparatul de zbor și apăsă pe butonul care închidea portiera.

Unul din tentaculele lui apucă maneta de comandă cu un gest aproape tandru. Aparatul făcu un salt înainte, spre peretele exterior. În clipa când botul aparatului atinse peretele, acesta se topi într-un nor de pulbere scânteietoare. Înaintarea fu stânjenită o clipă de această pulbere metalică, dar în clipa următoare micul aparat țâșni irezistibil în spațiu.

După un timp, Corl observă că zboară pe o traiectorie în unghi de 90 de grade față de aceea a navei. Era încă atât de aproape de aceasta, încât putea vedea spărtura pe care o făcuse aparatul. Oameni îmbrăcați în costume de protecție se zugrăveau pe fundalul strălucitor. Totuși, atât nava cât și oamenii deveneau din ce în ce mai mici. La un moment dat nu se mai văzu decât nava, cu sutele ei de hublouri scânteietoare.

Aparatul se depărta repede de ea: după ce făcu un viraj de nouăzeci de grade, Corl apăsă pe accelerator la maximum.

În urma lui, globul gigantic al navei devenise prea minuscul pentru a i se mai putea deosebi hublourile. În fața lui, Corl zări în schimb o mică sferă de lumină difuză — era desigur soarele propriei sale planete. Va construi pe ea, împreună cu ceilalți *corli,* o navă spațială și vor porni la bordul ei în căutarea unor planete locuite. În fața acestei perspective grandioase, Corl se înfioră. Privind în ecranul retrovizor, văzu că globul minuscul încă se zărea ca un punct luminos în imensitatea neagră a spațiului. Punctul mai licări o dată, apoi se stinse. Corl avu impresia ciudată că punctul se mișcase înainte de a dispărea și se întrebă, neliniștit, dacă nu cumva ființele din navă stinseseră toate luminile și îl urmăreau acum pe întuneric. Era conștient că nu se va simți în siguranță decât după ce va coborî pe planetă.

Își îndreptă din nou privirea spre ecranul din față, dar ceea ce văzu îl tulbură și mai mult. Soarele

palid către care zbura nu părea să se mărească. Dimpotrivă, se micșora vizibil! Iar în curând dispăru cu totul în zarea întunecată.

Corl se simți atins parcă de un vânt de gheață. Vreme de multe minute, scrută încordat întunericul, sperând că acel unic reper va redeveni vizibil. Dar nu văzu decât punctele luminoase ale stelelor depărtate, înfipte ca niște bumbi în catifeaua spațiului infinit.

Deodată, însă, unul din punctele acestea începu să crească. Cu ochii la pândă, Corl văzu cum punctul devine o pată, apoi un glob luminos, din ce în ce mai mare, până când, drept în fața lui, apăru, cu toate hublourile luminate, însăși nava pe care, mai adineaori, o văzuse dispărând în urma lui.

În clipa aceea Corl simți că se rupe ceva în el. Gândurile începură să i se învârtejească, tot mai repede, spărgându-se parcă în milioane de cioburi. Cu ochii ieșiți din orbite, se foia ca un animal turbat într-o cușcă. Tentaculele lui apucară prețioasele instrumente aduse la bord și le trântiră cu furie în pereții aparatului de zbor. În cele din urmă, într-un ultim moment de luciditate, își dădu seama că nu va putea rezista torpilelor dezintegratoare ce urmau să se abată, de la distanță, asupra lui.

Nu-i veni deloc greu să declanșeze procesul de dezorganizare celulară menit să elibereze instantaneu întreaga cantitate de *id* din organismul lui.

Un ultim mârâit de sfidare îi schimonosi buzele. Tentaculele i se mai zvârcoliră o clipă, apoi Corl se

prăbuși brusc, obosit să mai lupte. După atâtea ore de zbucium, moartea îl învălui ca o liniște.

Căpitanul Leeth nu obișnuia să riște. În clipa când focul încetă, iar nava putu să se apropie de ceea ce mai rămăsese din navetă, oamenii găsiră, printre bucățelele de metal topit, rămășițele trupului lui Corl.

— Biata pisicuță! oftă Morton. Mă întreb ce gânduri i-or fi trecut prin minte când ne-a văzut apărând drept în față! Ignorând antiaccelerația, nu știa că noi avem posibilitatea de a ne opri brusc în spațiu, pe când monstrului i-ar fi trebuit cel puțin trei ore pentru asta. Deși avea impresia că se îndreaptă spre planeta lui, se depărta tot mai mult de ea. În clipa când noi ne-am oprit, el a trecut pe lângă navă, nebănuind nimic, încât a trebuit doar să-l urmărim, prefăcându-ne că suntem soarele lui, până-n momentul când am ajuns destul de aproape ca să-l distrugem. Cred că a avut senzația că întreaga lume s-a întors pe dos.

Grosvenor ascultă cu sentimente amestecate relatarea directorului. Întreaga întâmplare începuse să se estompeze, pierzându-se parcă, treptat, în neant. Nimeni nu avea să-și mai amintească exact cum se petrecuseră lucrurile. Pericolul era acum de domeniul trecutului.

Grosvenor auzi deodată vocea lui Kent:

— Fără sentimentalisme! Avem de îndeplinit o misiune: să exterminăm toate felinele din lumea asta blestemată!

— Ar fi foarte simplu, murmură Korita. E vorba de niște ființe primitive. Dacă ne-ar vedea că descindem, s-ar apropia, cu gândul să ne păcălească.

Întorcându-se cu fața spre Grosvenor, Korita spuse, pe un ton prietenos:

— Eu, unul, continui să cred că așa se va întâmpla, deși teoria amicului nostru, privitoare la natura animalică a acestor ființe, s-a dovedit adevărată. Dumneata ce părere ai, Grosvenor?

— Eu merg chiar un pic mai departe, răspunse nexialistul. Ca istoric, vei recunoaște, desigur, că nici o tentativă de exterminare totală nu a fost vreodată încununată de succes. Nu uita că atacul dezlănțuit de felină împotriva noastră avea la bază nevoia ei disperată de hrană. E limpede că resursele acestei planete nu-i mai pot hrăni specia. Acum, semenii felinei n-au habar de existența noastră și tocmai de aceea nu reprezintă pentru noi un pericol. De ce să nu-i lăsăm să moară de foame?

CONFERINȚĂ URMATĂ DE DISCUȚII

Nexialismul este o știință care-și propune să coordoneze cunoștințele din diferite domenii. El oferă mijloace de accelerare a procesului de asimilare a cunoștințelor și de aplicare practică a acestora. Sunteți invitat să asistați la conferința pe care-o va ține

ELLIOTT GROSVENOR la secția de nexialism pe data de 9/7/1 15^{00}.[1]

Grosvenor lipi acest anunț pe panoul de afișaj și se dădu puțin înapoi pentru a-l privi. Conferința lui era în concurență cu alte opt conferințe, cu trei filme artistice, patru documentare educative, nouă dezbateri și mai multe competiții sportive. Trebuia să țină seama și de oamenii care rămâneau de obicei în camerele lor ca să citească, sau care se

---

1 E vorba de așa-numitul „timp stelar", bazat pe ora de o sută de minute și pe ziua de douăzeci de ore. O săptămână cuprinde zece zile, o lună are treizeci de zile, iar un an, trei sute șaizeci de zile. Zilele poartă câte un număr, în loc de nume, iar prima zi a calendarului e socotita ziua lansării navei în spațiu (n. a.).

duceau la bar ori la bufet, precum și de cei ce preferau să stea la taifas, între prieteni.

Totuși, avea convingerea că anunțul lui va fi citit. Spre deosebire de celelalte anunțuri, al lui nu era o simpla foaie de hârtie, ci un mic panou, gros de un centimetru. Literele se detașau în relief, pe un fond luminos. Un disc policrom foarte subțire se rotea într-un câmp magnetic, schimbând mereu culoarea câte unei litere sau a câte unui grup întreg de litere. Întrucât frecvența undelor luminoase se schimba în fiecare clipă, efectul cromatic nu era niciodată același.

Anunțul lui Grosvenor strălucea printre celelalte ca o firmă de neon printre niște firme cenușii.

Grosvenor porni spre sala de mese. La intrare, un individ îi strecură în mână un *flayer*, pe care putu citi următoarele:

Îl vrem pe Kent director!

Domnul Kent este șeful celei mai importante secții a expediției noastre. Spiritul lui de colaborare cu celelalte secții este bine-cunoscut. Gregory Kent nu e doar un savant, ci și un om de inimă, care înțelege problemele celorlalți savanți. Nu uitați că, în afară de cei 180 de militari aflați la bord, nava dumneavoastră adăpostește 804 oameni de știință, conduși de o administrație aleasă în grabă de o mică minoritate, cu puțin înainte de lansarea în spațiu. Această situație se cuvine

remediată. Avem dreptul de a fi reprezentați în chip democratic.

ADUNAREA ELECTORALĂ, 9/7/1
orele 15^{00}
ALEGEȚI-L PE KENT DIRECTOR!

Grosvenor vârî bilețelul în buzunar și intră în sala de mese feeric luminată, spunându-și că oamenii de felul lui Kent își dădeau rareori seama de consecințele pe care le pot avea încercările lor de a diviza o colectivitate în două tabere ostile. În ultimii două sute de ani, peste cincizeci la sută din expedițiile interstelare nu se mai întorseseră pe Pământ. Cauza acestor dispariții putea fi dedusă din cele ce se petrecuseră la bordul navelor întoarse pe Pământ. Între membrii expediției aveau loc de obicei disensiuni și dispute aprige în privința țelurilor urmărite. Se formau grupuri și grupulețe rivale, care deveneau tot mai numeroase, pe măsură ce călătoria se prelungea.

Alegerile fuseseră introduse relativ recent în cadrul unor asemenea expediții. Autorizația de a organiza alegeri fusese dată din pricină că oamenii refuzau să se supună orbește voinței unor șefi numiți. Dar o navă nu-i o națiune în miniatură. Odată lansată, o navă nu-și poate reîmprospăta efectivele. În caz de pierderi, în fața unei calamități, resursele ei umane rămân limitate.

Iritat de gândul că ora conferinței sale coincidea cu ora acelei întruniri politice, Grosvenor se

îndreptă spre masa lui. Sala de mese era ticsită. Tovarășii lui de masă din săptămâna aceea se și aflau acolo, și mâncau. Erau trei la număr, trei tineri savanți din diferite secții.

Unul din ei îl întâmpină, pe un ton jovial:

— Ei, cărei femei lipsite de apărare o să-i facem azi de petrecanie?

Grosvenor râse, deși știa prea bine că tânărul vorbise numai pe jumătate în glumă. Conversația acestor tineri savanți suferea de o anume monotonie, învârtindu-se mereu în jurul femeilor și al problemei sexuale. În această expediție masculină, problema sexuală fusese soluționată chimic prin introducerea anumitor medicamente în alimentație. Nevoia fizică era eliminată, dar soluția rămânea nesatisfăcătoare pe plan emoțional.

Nimeni nu răspunse la întrebarea tânărului. Carl Dennison, un june chimist, îi aruncă acestuia o privire încruntată, apoi îl întrebă pe Grosvenor:

— Cu cine ai de gând să votezi?

— Votul e secret, îi răspunse Grosvenor. Și acum să revenim la blondina despre care ne vorbea Allison azi-dimineață...

— O să votezi cu Kent, nu-i așa? stărui Dennison.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, răspunse Grosvenor, rânjind. Mai avem două luni până la alegeri. Dar ce-i reproșați lui Morton?

— Păi, a fost numit de guvern...

— Și eu la fel. Și dumneata, tot așa.

— Dar el nu-i decât un matematician, nu un om de știință în toată puterea cuvântului.

— Asta-i ceva nou pentru mine, care am crezut, ani de zile, că matematicienii sunt oameni de știință.

— Aparențele sunt înșelătoare, replică Dennison.

Era limpede că tânărul acesta, serios la înfățișare și cam greoi, ținea morțiș să-i convingă pe ceilalți de temeinicia punctului său de vedere.

— Oamenii de știință trebuie să fie uniți, adăugă el, aplecându-se, parcă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Gândiți-vă numai, noi reprezentăm majoritatea populației de pe această navă, și totuși cine-a fost pus să ne conducă? Un om care lucrează cu abstracțiuni. Asta nu-i o pregătire corespunzătoare pentru rezolvarea unor probleme practice.

— Și totuși, aveam impresia că se descurcă binișor în rezolvarea problemelor noastre de muncă.

— Suntem capabili să ne rezolvăm singuri problemele, replică Dennison, iritat.

Grosvenor, care apăsase pe câteva butoane, văzu că pe banda rulantă din mijlocul mesei încep să sosească mâncărurile comandate.

— A! exclamă el, după ce le adulmecă. Rumeguș prăjit, adus direct din secția de chimie! Miroase grozav! Mă întreb însă dacă s-au depus suficiente eforturi, pentru a face ca rumegușul obținut din lemnul de pe planeta pisicii să fie la fel de nutritiv ca rumegușul adus de noi de pe Pământ. Nu, nu-mi răspundeți. Nu vreau să-mi pierd iluziile despre

eficiența secției domnului Kent, chiar dacă nu-mi place cum se comportă. Știți, i-am solicitat un pic din spiritul de cooperare despre care se vorbește în acest manifest electoral, dar el m-a poftit să revin peste zece ani. Presupun că, în clipa aceea, uitase de alegeri. Și apoi, mai are tupeul să organizeze o adunare politică în aceeași seară când eu țin o conferință!

Grosvenor începu să mănânce.

— Nici o conferință nu poate avea importanța acestei adunări, îl repezi Dennison, roșu la față. Vom lua în discuție unele chestiuni care-i interesează pe toți membrii expediției, inclusiv pe dumneata. Ascultă, Grove, nu văd ce-ai putea avea împotriva unui om pe care nici nu-l prea cunoști de fapt. Kent e un om care nu-și uită prietenii.

— Aș pune rămășag că le rezervă un tratament special acelora pe care nu-i înghite, zise Grosvenor, ridicând din umeri. Să știi, Carl, că, pentru mine, Kent întruchipează tot ce-i mai distructiv în actuala noastră civilizație. Potrivit teoriei lui Korita, ne aflăm acum în „perioada de iarnă" a culturii noastre. O să-l rog într-o zi să-mi explice mai pe larg teoria asta, dar sunt convins de pe-acum că așa-zisa campanie electorală democratică pe care ne-o oferă Kent este unul din aspectele cele mai urâte ale „iernii" cu pricina.

Ar fi vrut să adauge că el însuși se afla la bord tocmai pentru a preîntâmpina asemenea fenomene, dar se abținu, amintindu-și că din cauza unor astfel de dispute atâtea expediții din trecut avuseseră un

deznodământ tragic. Între timp, fără ca oamenii să bănuiască ceva, navele deveniseră un fel de laboratoare pentru testarea a diferite teorii sociologice; nexialismul, alegerile și numeroase alte inovații erau experimentate în speranța că expansiunea omului în spațiu va deveni mai puțin dureroasă.

— Ia auziți-l pe junele filozof! exclamă Dennison, cu un zâmbet sarcastic. Apoi adăugă fără ocolișuri: Votează cu Kent, daca vrei să-ți meargă bine.

Grosvenor izbuti cu greu să-și stăpânească enervarea:

— Ce-ar putea să mai facă? Să-mi taie rația de rumeguș? Poate că voi candida eu însumi pentru postul de director — aș obține voturile tuturor tinerilor sub treizeci și cinci de ani. La urma urmelor, noi suntem de trei sau de patru ori mai numeroși decât vârstnicii. Democrația cere să fim reprezentați proporțional.

— Faci o mare greșeală, Grosvenor, o să vezi! îi replică Dennison, care părea să-și fi recăpătat calmul.

Își sfârșiră masa în tăcere.

În seara zilei următoare, cu vreo cinci minute înainte de orele 15^{50}, Grosvenor începu să-și spună, descumpănit, că anunțul lui rămăsese fără ecou. Firește, Kent le-ar fi putut interzice adepților săi să asiste la o conferință ținută de un om care nu-și ascunsese intenția de a-i refuza sprijinul. Dar admițând că șeful secției de chimie dispunea de o

majoritate de voturi, tot ar mai fi rămas câteva sute de oameni în afara influenței sale. Grosvenor își amintea cuvintele pe care i le spusese, în ajunul plecării, un membru al guvernului, el însuși nexialist:

— Misiunea dumitale la bordul acestei nave nu va fi deloc ușoară. Nexialismul este un mod teribil de nou de a concepe învățământul și relațiile dintre științe. Vârstnicii îl vor combate instinctiv. Cât despre tineri, dacă s-au format la școala vechilor concepții, se vor opune automat oricărei teorii care ar putea sugera că metodele lor tehnice, recent însușite, s-au și demodat. În ce te privește, va trebui să aplici în practică tot ceea ce ai învățat teoretic, deși în cazul dumitale această tranziție face parte din însăși formația științifică primită. În momentele critice, oamenii care au dreptate reușesc de obicei să se facă ascultați.

La 16^{00} Grosvenor trecu prin fața panourilor de afișaj din două saloane și de pe coridorul central și modifică ora conferinței sale, scriind 17^{00} în loc de 16^{00}. La 17^{00}, o înlocui cu 17^{50}, apoi cu 18^{00}.

„Au să iasă de acolo, își spunea. Adunarea politică nu poate să țină o veșnicie, iar celelalte conferințe durează cel mult câte două ore."

La 17^{55} auzi pașii a doi oameni, ce se apropiau încet pe coridor. Când se opriră în fața ușii deschise a secției de nexialism, cei doi amuțiră, apoi unul dintre ei spuse:

— E chiar aici.

Și râseră amândoi, aparent fără motiv. În clipa următoare, intrară. Grosvenor îi întâmpină cu un salut prietenos.

Încă din prima zi a călătoriei, își propusese să se familiarizeze cu toți membrii expediției, cu vocile, fețele și numele lor, agonisind cât mai multe informații despre ei. Dar membrii expediției erau atât de numeroși, încât nu ajunsese să-i cunoască pe toți. Pe aceștia doi, însă, îi cunoștea parcă: amândoi lucrau la secția de chimie.

Îi observă cu atenție în timp ce dădeau ocol încăperii, privind cu un aer amuzat diferitele aparate. În cele din urmă se așezară și unul dintre ei spuse, cu o politețe cam afectată:

— Când va începe conferința dumneavoastră, domnule Grosvenor?

— Peste vreo cinci minute, răspunse nexialistul, privindu-și ceasul.

În aceste cinci minute mai sosiră alți opt inși, printre care Donald McCann, șeful secției de geologie, ceea ce-l bucură nespus pe Grosvenor, făcându-l să uite de repetatele amânări ale conferinței. Nici măcar faptul că patru dintre cei veniți să-l asculte erau chimiști nu-l mai tulbura.

Își începu, așadar, conferința, vorbind cu aprindere despre reflexele condiționate și subliniind evoluția studiului lor, de la Pavlov până la nexialiști, a căror știință avea ca piatră unghiulară tocmai aceste reflexe.

Când conferențiarul isprăvi, McCann se apropie de el și-i spuse:

— Am observat că un element important al metodei dumitale este așa-numitul generator de somn, care-i educă pe oameni în timp ce dorm. Țin minte că unul din profesorii mei de odinioară ne spunea că pentru a-ți însuși toate cunoștințele științifice e nevoie de aproape o mie de ani. Dumneata nu accepți, pare-se, această limită.

Grosvenor desluși o lucire prietenească în ochii cenușii ai lui McCann.

— Această limită, răspunse el zâmbind, rezulta în parte din vechea metodă a folosirii generatorului de somn fără un antrenament prealabil. Astăzi, Institutul de nexialism recurge la hipnoză și la psihoterapie pentru a învinge rezistența inițială. De pildă, mie, când am fost pus la încercare, mi s-a spus că în mod normal pot suporta hipnogeneratorul câte cinci minute la fiecare două ore.

— O toleranță cam redusă, zice McCann. Porția mea de somn era de trei minute la fiece jumătate de oră.

— Dar te-ai supus, nu-i așa? îl întrebă Grosvenor, pe un ton caustic.

— Dar dumneata, ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic, răspunse Grosvenor, zâmbind. Am fost condiționat prin diferite metode, până când am ajuns să pot dormi buștean opt ore în șir, fără ca aparatul să se oprească.

— Opt ore în șir?! exclamă geologul, uimit.

— Da, opt ore în șir, repetă Grosvenor.

— Totuși, asta nu modifică radical datele problemei, spuse geologul după o pauză. Chiar și fără

să fie condiționați, mulți oameni pot fi instruiți în somn, câte cinci minute la fiecare sfert de oră.

— Da, dar trebuie să le repeți de mai multe ori fiecare informație, replică Grosvenor, privind atent fața interlocutorului său. Își dădu seama, după expresia năucă a lui McCann, că nimerise drept la țintă și se grăbi să adauge:

— Sunt sigur, domnule, că ai avut ocazia să vezi sau să auzi un lucru o singură dată și să nu-l mai uiți după aceea. Și totuși, alteori, ceea ce pare să fie o impresie puternică, ajunge să se șteargă în așa măsură, încât nici nu-ți mai amintești de ea. Fenomenul își are cauzele lui, iar Institutul de nexialism le-a descoperit.

McCann tăcea, cu buzele încleștate. Privind peste umărul lui, Grosvenor văzu cum cei patru chimiști, strânși acum lângă ușa dinspre coridor, discută în șoaptă. Grosvenor nu le dădu atenție și continuă să-i vorbească geologului:

— La început au fost momente când simțeam că mi se cere prea mult. Nu mă refer numai la hipnogenerator, care nu reprezenta decât vreo zece la sută din programul de instrucție.

McCann spuse, scuturând din cap:

— Cifrele astea mă cam amețesc. Presupun că partea cea mai importantă a programului o constituie filmele acelea, ale căror imagini rămân pe ecran doar o fracțiune de secundă.

— Da, încuviință Grosvenor, filmele tahistoscopice reprezentau circa patruzeci și cinci la sută

din program, deși nu durau decât vreo trei ore pe zi. Viteza și repetiția, iată cheia succesului.

— O întreagă știință într-o singură ședință! exclamă McCann. E ceea ce voi, nexialiștii, numiți „învățământ integral”, nu-i așa?

— Acesta nu reprezintă decât un aspect al programului. Eram puși să învățăm prin toate simțurile noastre, prin degete, prin urechi, prin ochi și chiar prin miros și prin gust.

McCann părea perplex. Cei patru chimiști se hotărâseră în sfârșit să plece. Grosvenor îi auzi chicotind pe coridor. Chicotelile lor îl treziră pe McCann din reverie.

— Ce-ar fi să-mi vizitezi într-o zi secția? îi spuse el lui Grosvenor, întinzându-i mâna. Vom găsi, poate, un mijloc de a coordona integrismul dumitale cu experiențele noastre practice. Am putea face o încercare atunci când vom poposi pe-o altă planetă.

Când porni pe coridor spre camera lui, Grosvenor nu se putu opri să nu fluiere: cucerise cea dintâi victorie, și senzația era foarte plăcută.

8

A doua zi dimineață, când se apropie de biroul său, Grosvenor văzu cu uimire că ușa era deschisă. În dreptul ei, o fâșie de lumină brăzda coridorul. Grosvenor iuți pasul, dar se opri brusc în prag: în încăpere se aflau șapte tehnicieni din secția de chimie, printre care cei doi veniți în ajun la conferința lui. Aduseseră cu ei o sumedenie de aparate. Grosvenor văzu, printre altele, niște recipiente mari și o rețea întreagă de tuburi menite să le alimenteze cu substanțe chimice.

Grosvenor își aminti de comportarea stranie a chimiștilor la conferința lui. Îngrijorat de soarta instalațiilor și aparatelor sale, intră în prima încăpere, un vestibul pe care-l folosea mai ales ca punct de tranzit, dar și ca sală de cursuri. Celelalte patru încăperi cuprindeau aparatura specială a lui Grosvenor.

Prin ușa deschisă ce ducea spre studioul lui de filme și de înregistrări, văzu cu uimire că și acesta fusese ocupat. Intră pe rând în fiecare dintre cele patru încăperi. Trei dintre ele — studioul, laboratorul și magazia de unelte — fuseseră ocupate. Invadatorii îngrămădiseră aparatele și mobila din aceste încăperi în cea de-a patra încăpere, care era prevăzută cu numeroase dispozitive tehnice și cu

un mic depozit de materiale. Din această ultimă încăpere se putea trece, printr-o ușă, într-un coridor îngust. Grosvenor își spuse, mâhnit, că pe acolo va trebui să intre, pe viitor, în secția lui.

Stăpânindu-și furia, începu să reflecteze, calm, la noua situație. Chimiștii se așteptau, probabil, ca el să protesteze la director. Kent avea să exploateze, desigur, incidentul în scopuri electorale, deși Grosvenor nu vedea cum. Șeful secției de chimie era, firește, convins că incidentul îi putea folosi în campania sa.

Grosvenor se întoarse, încet, în vestibul. Abia acum observă că recipientele acelea erau niște mașini de fabricat hrană. Ingenioasă idee! În felul acesta, se putea pretinde că încăperile erau în sfârșit folosite cum trebuie, ceea ce nu se întâmplase până atunci. Era un plan de o perfidie rară.

Grosvenor nu se îndoia că motivul ocupării sediului său era antipatia pe care i-o purta Kent. Luând deschis poziție împotriva alegerii lui Kent, contribuise la agravarea acestei antipatii personale. Numai că atitudinea vindicativă a șefului secției de chimie se putea întoarce împotriva lui însuși.

Cu oarecare abilitate, Grosvenor îl putea împiedica pe Kent să tragă foloasele pe care le aștepta.

Apropiindu-se de unul dintre chimiști, i se adresă astfel;

— Fii bun și spune-le camarazilor dumitale că sunt încântat de ocazia ce mi se oferă de a ridica nivelul de pregătire al personalului secției de

chimie. Sper că n-aveți nimic împotrivă să învățați câte ceva, fără a vă întrerupe lucrul.

Se îndepărtă apoi fără a aștepta vreun răspuns. Când întoarse capul, văzu că omul îl urmărea din ochi și-i veni să zâmbească. Intră foarte binedispus în cabinetul tehnic. În sfârșit se ivise prilejul de a folosi unele din metodele de învățământ pe care le stăpânea.

Dezordinea din cabinet era atât de mare, încât îi trebuiră câteva minute ca să găsească gazul hipnotic pe care-l căuta. Lăzile și aparatele îi fuseseră îngrămădite într-un spațiu relativ strâmt. Îi mai trebui aproape o jumătate de ceas pentru a fixa un regulator de presiune a gazului. După aceea, Grosvenor aduse butelia în vestibul, o vârî într-un dulap cu grilaj, fixat în perete, deschise robinetul și încuie repede ușa dulapului.

Un parfum vag se răspândi în încăpere, amestecându-se cu efluviile chimice.

Grosvenor porni spre ușă, fluierând încetișor, dar, când să iasă, fu oprit de unul dintre oamenii care asistaseră în ajun la conferința lui.

— Ce naiba faci aici?

— În curând n-o să mai simți nimic deosebit, îi răspunse Grosvenor, foarte calm. Asta face parte din programul meu de educare a personalului vostru.

— Cine te-a rugat să ne educi?

— Păi, domnule Malden, îi răspunse Grosvenor, cu prefăcută mirare, altfel nici nu mi-aș putea

explica prezența voastră în secția mea! Și izbucni în râs, apoi adăugă:

— Glumeam. E vorba doar de un dezodorizant. Nu vreau ca aerul de-aici să miroasă urât.

Grosvenor se depărtă și se așeză într-un colț, pentru a observa reacția oamenilor. Se aștepta ca, din cei cincisprezece tehnicieni, cel puțin cinci să răspundă total și alți cinci parțial la acțiunea gazului.

După ce-i observă cu atenție timp de câteva minute, Grosvenor ieși din ascunzătoarea lui și, apropiindu-se de unul dintre oameni, îi spuse în șoaptă, dar pe un ton ferm:

— Vino în baie peste cinci minute și o să-ți dau ceva. Până atunci, uită ce ți-am spus.

Și Grosvenor se îndreptă spre ușa care lega vestibulul de studioul de înregistrări. Privind peste umăr, văzu că Malden se apropie de tehnician și-l întreabă ceva. Tehnicianul scutură din cap, sincer nedumerit.

— Nu cumva pretinzi că nu ți-a vorbit?! exclamă Malden, mânios. Doar l-am văzut cu ochii mei!

— Eu unul n-am auzit nimic, îi răspunse tehnicianul, cu arțag.

În clipa aceea, Grosvenor zări în încăperea vecină un tânăr care părea suficient de influențat, așa încât discuția dintre cei doi nu-l mai interesă. Porni așadar spre tânărul acela, cu un pas egal, și-i spuse exact ceea ce-i spusese și primului tehnician, atâta doar că în loc de cinci minute îi dădu cincisprezece minute.

În total, șase oameni se arătară îndeajuns de receptivi pentru a-l convinge pe Grosvenor că reușita planului său era asigurată. Dintre ceilalți nouă, trei — inclusiv Malden — avură o reacție mai slabă. Grosvenor îi lăsă în pace: acum avea nevoie de oameni siguri, deși mai târziu putea încerca să-i folosească și pe ceilalți, într-un alt mod.

Când primul tehnician intră în baie, Grosvenor îl întâmpină cu un zâmbet și, arătându-i un fel de receptor acustic miniatural, îl întrebă:

— Ai mai văzut vreodată așa ceva?

— Ce-i asta? întrebă omul, luând în mână micul obiect de cristal și privindu-l cu mirare.

— Întoarce-te puțin și o să ți-l fixez în ureche, îi spuse Grosvenor. Iar după ce omul se supuse, Grosvenor adăugă, cu hotărâre în glas: Vei remarca, sunt convins, că partea exterioară a aparatului are culoarea obrazului omenesc. Cu alte cuvinte, nu poate fi văzută decât de foarte aproape. Dacă te întreabă cineva, îi poți răspunde că-i un amplificator acustic. După două-trei minute, nici dumneata n-o să-l mai simți.

— Parcă nici acum nu-l simt, zise tehnicianul, ațâțat. Dar la ce folosește?

— E un receptor subliminal, un fel de aparat de radio, îi explică Grosvenor și adăugă, apăsând pe fiecare cuvânt: — Numai că nu vei ști niciodată ce anume spune. Cuvintele vor trece direct în inconștientul dumitale. Vei continua să auzi ce-ți spun ceilalți, vei putea sta de vorbă cu ei, de fapt, îți vei

vedea de treabă, la fel ca înainte, fără să simți nimic neobișnuit. Nici măcar nu te vei gândi.

— Ia te uită! exclamă tehnicianul și ieși, clătinând din cap.

Peste câteva minute, sosi al doilea tehnician, iar Grosvenor îi fixă și lui în ureche un receptor subliminal minuscul. Făcu același lucru, pe rând, cu toți ceilalți patru tehnicieni care i se păruseră mai receptivi.

Apoi, fredonând încet, aduse o nouă butelie cu gaz hipnotic și o înlocui pe cea din dulap. De data aceasta, Malden și alți patru dintre oamenii lui căzură într-o transă adâncă. Doi avură o reacție slabă; unul păru să-și revină complet din ușoara amețeală provocată de primele emanații, iar un altul nu dădu nici un fel de semn.

Grosvenor hotărî să se mulțumească cu unsprezece dintre cei cincisprezece tehnicieni. Kent avea să fie neplăcut surprins de apariția atâtor chimiști geniali.

Totuși, victoria definitivă era încă departe. Pentru a o obține, era probabil nevoie de un atac direct împotriva lui Kent însuși.

Grosvenor pregăti la repezeală o înregistrare pentru o emisiune experimentală destinată micilor aparate acustice și începu să se plimbe printre oameni, pentru a vedea cum reacționează. Patru dintre ei păreau tulburați de ceva. Grosvenor se apropie de unul dintre aceștia, care clătina mereu din cap.

— Ce-i cu dumneata? îl întrebă.

— Aud o voce, râse omul, stânjenit. Ce prostie!

— Se aude tare?

— Nu. Parcă s-ar depărta, dar revine mereu...

— O să dispară, îl linişti Grosvenor. Creierul omenesc reacţionează uneori astfel când e suprasolicitat. Pun pariu că nu mai auzi vocea, acum, când îţi vorbesc şi nu te mai gândeşti la ea.

Omul îşi lăsă capul pe un umăr, ca şi cum şi-ar fi încordat auzul.

— Da, a dispărut, zise el, răsuflând uşurat, începusem să mă cam neliniştesc.

Grosvenor îi linişti destul de uşor pe alţi doi tehnicieni, dar pe al treilea, care continua să audă vocea, fu nevoit să-l ia de-o parte şi, să-i scoată aparatul sub pretextul că vrea să-i examineze urechea. Omul avea probabil nevoie de o pregătire suplimentară.

Grosvenor le vorbi pe scurt celorlalţi, apoi se întoarse, mulţumit, în cabinetul tehnic, unde pregăti o serie de benzi, reglându-le astfel, încât să emită din sfert în sfert de oră câte trei minute. Când ajunse din nou în vestibul, văzu că totul e în ordine şi-şi spuse că se putea bizui pe oamenii aceia. Ieşi aşadar pe coridor şi se îndreptă spre ascensoare.

Peste câteva minute, intră în secţia matematicienilor şi ceru să-l vadă pe Morton. Spre uimirea lui, fu primit de îndată.

Pe Morton îl găsi instalat comod înapoia unui pupitru masiv. Directorul îi arătă un fotoliu, în care Grosvenor se grăbi să se aşeze.

Se afla pentru prima oară în biroul lui Morton, așa că privi plin de curiozitate de jur împrejur. Încăperea părea spațioasă și un perete întreg era acoperit cu un ecran telescopic. În clipa aceea, ecranul era orientat spre spațiu într-un unghi ce lăsa să se vadă, de la un capăt la altul, uriașa galaxie, în care Soarele nu era decât un firicel de praf. Se puteau vedea și nenumărate stele care, deși nu făceau parte din galaxie, se roteau o dată cu ea în spațiu, strălucind prin ceața depărtării.

La vederea lor, Grosvenor își aminti că *Space Beagle* trecea tocmai acum printr-un arhipelag de stele asemănător.

După formulele de politețe obișnuite, îl întrebă pe Morton:

— Vom poposi cumva pe unul din aștrii acestui arhipelag? Ce hotărâre s-a luat?

— S-a hotărât să nu ne oprim, răspunse Morton, scuturând din cap. Iar eu sunt de acord. Ne îndreptăm spre o altă galaxie și n-are rost să ne mai pierdem vremea — o să lipsim și așa destul de mult de acasă.

Morton se aplecă peste birou și apucă o hârtie, apoi se rezemă din nou de spătarul fotoliului și spuse, cam abrupt:

— Am auzit că ai fost invadat.

Grosvenor zâmbi acru, gândindu-se la satisfacția pe care o încercaseră anumiți membri ai expediției la auzul acestei vești. Reușise să-i facă pe unii dintre membrii expediției să-i simtă prezența îndeajuns de mult pentru a se teme de posibilitățile

ascunse în nexialism. Oamenii aceștia — fără a fi devenit, cu toții, partizanii lui Kent — nu ar fi acceptat o intervenție a lui Morton.

Grosvenor venise la director cu scopul de a se lămuri dacă acesta înțelegea situația. După ce-i povesti pe scurt cele întâmplate, îi spuse:

— Domnule Morton, v-aș ruga să-i ordonați lui Kent să se retragă.

De fapt, nu dorea câtuși de puțin să se dea un asemenea ordin; voia doar să-și dea seama dacă și Morton era conștient că situația devenise periculoasă.

Directorul îi răspunse, cu blândețe în glas:

— În definitiv, ai un spațiu prea mare pentru un singur om. De ce să nu-l împarți cu o altă secție?

În fața acestei atitudini neutre, Grosvenor se văzu nevoit să insiste:

— Să înțeleg oare că, la bordul acestei nave, orice șef de secție are posibilitatea de a ocupa spațiul unei alte secții, fără a obține în prealabil autorizația conducerii?

Morton nu-i răspunse numaidecât. Jucându-se cu un creion, rămase tăcut câtva timp, apoi rosti, cu un zâmbet dezabuzat:

— Am impresia că înțelegi greșit poziția mea. Înainte de a lua o hotărâre privind vreun șef de secție, trebuie să mă consult cu ceilalți șefi de secții. Să presupunem că aș înscrie această chestiune pe ordinea de zi și că adunarea ar hotărî să-i acorde lui Kent permisiunea de a ocupa spațiul, pe care l-a și ocupat în secția dumitale. Rezultatul ar fi

permanentizarea situației. M-am gândit că nu ți-ar face plăcere să-ți vezi definitiv limitat spațiul, încheie Morton, cu un surâs complice.

Grosvenor îi întoarse zâmbetul, mulțumit că-și atinsese scopul.

— Mă bucur că am sprijinul dumneavoastră în această problemă. Pot să mă bizui, deci, pe dumneata, că nu-l vei lăsa pe Kent să înscrie chestiunea pe ordinea de zi?

Morton nu se arătă defel surprins de această bruscă schimbare de atitudine, ci spuse, cu vădită satisfacție:

— Ordinea de zi depinde în bună măsură de mine. Cei din secția mea o pregătesc, iar eu o prezint. Șefii de secții pot vota pentru introducerea cererii lui Kent pe ordinea de zi a unei viitoare ședințe, dar nu și pe ordinea de zi a ședinței în curs.

— Din câte înțeleg, spuse Grosvenor, Kent a și cerut aprobarea pentru a prelua patru din încăperile secției mele?!

Morton dădu din cap. Punând la loc hârtia pe care o luase de pe birou, apucă un calendar și-l privi, gânditor.

— Viitoarea ședință are loc peste două zile. Iar următoarele, din săptămână în săptămână, dacă nu cumva mă voi hotărî să le amân. Cred că aș putea să anulez fără nici o dificultate ședința programată de azi în douăsprezece zile, spuse el ca și cum ar fi gândit cu glas tare. Și, punând la loc calendarul, se ridică brusc și adăugă: Vei avea astfel un răgaz de douăzeci și două de zile ca să te aperi!

Grosvenor se ridică încetișor din fotoliu. Nu voia să facă nici un comentariu asupra „răgazului" ce i se acorda. Deocamdată, acesta i se părea mai mult decât suficient, dar n-avea rost să i-o spună lui Morton. Ar fi putut crede că se gândește numai la el. Trebuia să recapete controlul asupra propriei sale secții sau, dacă nu, să se recunoască învins.

— Aș dori să vă mai spun ceva, rosti el într-un târziu. Cred că am și eu dreptul să comunic direct cu ceilalți șefi de secții atunci când port costumul spațial.

— Sunt sigur că a fost o simplă scăpare din vedere, îi răspunse Morton, zâmbind. Voi avea grijă să fie remediată.

Se despărțiră, strângându-și mâinile. Întorcându-se spre secția lui, Grosvenor își spuse că nexialismul începe să câștige teren, deși pe căi ocolite.

Când intră în vestibul, rămase surprins văzându-l pe Siedel într-un colț, de unde-i supraveghea pe chimiști. Psihologul îl observă și se apropie de el, spunându-i:

— Tinere, nu crezi că treaba asta e cam imorală?

Grosvenor își dădu seama, nu fără oarecare neliniște, că Siedel ghicise natura experienței la care-i supusese pe chimiști.

— Da, domnule, se grăbi el să-i răspundă, fără să-și trădeze neliniștea. E ceva cu totul imoral, încerc exact același sentiment pe care l-ai încerca și dumneata dacă ți-ai vedea invadată secția, prin încălcarea flagrantă a drepturilor dumitale legale.

„Ce-o fi căutând aici? se întrebă el în gând. L-o fi rugat Kent să facă o anchetă?"

Siedel era un bărbat voinic, cu niște ochi negri, strălucitori.

— Nu m-ai înțeles bine, îi spuse el, mângâindu-și bărbia. Dar îmi dau seama că te consideri în legitimă apărare.

Grosvenor își schimbă tactica.

— Te referi la metoda de învățământ pe care o aplic acestor oameni? îl întrebă el.

Nu simțea nici o mustrare de cuget. Oricare ar fi fost motivele prezenței lui Siedel aici, trebuia cu orice preț să o folosească în propriul său interes. Speranța de care se agăța era să-i provoace psihologului un conflict interior, pentru a-l face neutru în lupta dintre el însuși și Kent.

— Da, recunoscu Siedel, cu o undă de ironie în glas. La rugămintea domnului Kent, i-am examinat pe acei membri ai secției sale al căror comportament i se părea anormal. Acum, e de datoria mea să-i comunic domnului Kent diagnosticul meu.

— De ce? îl întrebă Grosvenor, foarte serios. Domnule Siedel, secția mea a fost invadată de un om care mă dușmănește pentru că am declarat deschis că nu voi vota pentru el. De vreme ce a acționat contrar legilor în vigoare la bordul acestei nave, am tot dreptul să mă apăr cum pot. Te rog, de aceea, să rămâi neutru în acest conflict pur personal.

— Nu înțelegi, replică Siedel, încruntând din sprâncene. Mă aflu aici în calitatea mea de psiholog. Constat că i-ai hipnotizat pe acești oameni fără

permisiunea lor, ceea ce mi se pare cu totul imoral. Mă miră că te aşteptai să mă asociez la o asemenea faptă.

— Te asigur că morala mea personală e la fel de strictă ca şi a dumitale. Deşi i-am hipnotizat pe aceşti oameni fără permisiunea lor, n-am profitat de ocazie pentru a le face vreun rău, cât de mic. De aceea, nu văd pentru ce ar trebui să te simţi obligat să-i ţii partea lui Kent.

— Pretinzi că-i doar un conflict între dumneata şi Kent? îl întrebă Siedel, încruntat.

— În esenţă, da, răspunse Grosvenor, ghicind ce-avea să urmeze.

— Şi totuşi, nu pe Kent l-ai hipnotizat, ci pe alţii care n-au nici o vină!

Grosvenor îşi aminti cum se comportaseră cei patru chimişti la conferinţa lui. Nu toţi fuseseră „nevinovaţi".

— Nu voi discuta acum cu dumneata pe această temă, spuse el. Ţi-aş putea răspunde că, de când e lumea, majoritatea celor ce nu gândesc a plătit scump pentru supunerea oarbă în faţa unor conducători, cărora le executau ordinele fără a se osteni să le cerceteze motivele. Dar prefer să-ţi pun o întrebare.

— Poftim.

— Ai intrat în cabinetul meu tehnic? Siedel dădu din cap fără să spună nimic.

— Ai văzut benzile?

— Da.

— Ai văzut ce teme tratează?

— Teme legate de chimie.

— Altceva nici nu le predau, zise Grosvenor. Îmi concep secția ca pe-un centru de educație. Cei care intră cu forța aici primesc, cu sau fără voia lor, o anumită educație.

— Mărturisesc că nu văd cum vei putea scăpa de ei în felul acesta, spuse Siedel. Totuși, voi fi bucuros să-i raportez domnului Kent despre acțiunile dumitale. Cred că n-ar putea avea nimic împotrivă ca oamenii lui să învețe mai multă chimie.

Grosvenor tăcu. Știa bine că domnul Kent nu va fi tocmai fericit când va vedea că niște subalterni de-ai lui vor ajunge, curând, să posede la fel de multe cunoștințe ca și dânsul în propria-i specialitate.

Când Siedel ieși pe coridor, Grosvenor îl urmări cu privirea, spunându-și, cam mâhnit, că va trebui să-și schimbe planul, deoarece psihologul nu va întârzia să-l informeze pe Kent. Era însă prea devreme pentru a recurge la măsuri drastice de autoapărare. O acțiune hotărâtă, energică ar fi putut produce la bord tocmai situația pe care voia s-o preîntâmpine. Deși avea unele rezerve în legătură cu teoria ciclică a istoriei, admitea că toate civilizațiile cunoscute trecuseră prin același proces — naștere, îmbătrânire și moarte. Înainte de a lua noi măsuri, era preferabil să stea de vorbă cu Korita, ca să-l întrebe ce capcane ar fi putut să-l pândească pe drum.

Îl găsi pe savantul japonez în biblioteca B, situată undeva în fundul navei, la același etaj cu

secția de nexialism. Korita tocmai ieșea, iar Grosvenor îl însoți și-i vorbi fără nici o introducere despre problema ce-l frământa.

Korita nu-i răspunse numaidecât. Abia când ajunseră la celălalt capăt al coridorului, îi spuse, cu îndoială în glas:

— Sunt sigur, prietene, că-ți dai seama cât de greu este să rezolvi o anumită problemă pe baza unor generalizări, căci teoria ciclică a istoriei nu oferă decât generalizări.

— Totuși, unele analogii poate că mi-ar putea fi de folos, stărui Grosvenor. Din ceea ce am citit pe această temă, am înțeles că ne aflăm în faza târzie, în „iarna" civilizației noastre. Cu alte cuvinte, suntem pe cale să săvârșim erorile ce ne vor duce la pieire. Deși eu am părerile mele, te-aș ruga totuși să-mi vorbești despre această problemă.

— Voi încerca să-ți explic pe scurt, spuse Korita, scuturând din umeri. Conform acestei teorii, fazele târzii, sau „hibernale", ale civilizațiilor au ca principală trăsătură comună faptul că individul înțelege din ce în ce mai clar esența fenomenelor. Oamenii resping explicațiile bazate pe superstiții sau teorii supranaturale asupra a ceea ce se petrece în mințile și în trupurile lor, ca și în lumea înconjurătoare. Acumularea treptată a cunoștințelor face ca până și mințile cele mai simple să înțeleagă, în sfârșit, și să respingă pretențiile unei minorități la o așa-zisă „superioritate ereditară". Începe atunci o implacabilă luptă pentru afirmarea personalității.

Korita tăcu o clipă, apoi continuă:

— Această luptă constituie elementul cel mai caracteristic al perioadelor „hibernale". Din fericire, sau din nefericire, lupta se desfășoară de obicei în cadrul unui sistem de legi, care tinde să protejeze minoritatea privilegiată.

Mai devreme sau mai târziu, un grup sfârșește prin a se ridica deasupra celorlalte. Odată ajunși la putere, conducătorii restabilesc „ordinea" într-un mod atât de sângeros, încât masele se supun înfricoșate. Și astfel, progresăm rapid spre sistemul castelor din străvechea Indie și spre alte sisteme sociale, cum ar fi cel existent la Roma prin anul 300 al erei noastre. Individul ocupă, din naștere, o anumită poziție socială și nu se poate ridica deasupra ei... Spune-mi, te rog, această scurtă trecere în revistă îți este de vreun folos?

— Îți repet că încerc să rezolv problema pe care mi-a pus-o Kent, în așa fel încât să nu cad în păcatul săvârșit de oamenii egoiști ai civilizațiilor târzii despre care vorbeai. Vreau să știu dacă e cazul să sper că mă pot apăra fără a agrava conflictele existente la bordul navei noastre.

— Dacă vei reuși, va fi o victorie unică, răspunse Korita, surâzând. Istoricește problema n-a fost până acum rezolvată global. Îți doresc noroc, tinere!

În clipa aceea se petrecu un lucru extraordinar.

9

Se opriseră în fața „camerei de sticlă" care, de fapt, nu era de sticlă, și nici cameră propriu-zisă nu era, ci un fel de nișă în peretele exterior al coridorului, mărginită de un enorm ecran curb turnat dintr-un metal atât de transparent, încât dădea impresia unei breșe regulate lăsată de constructori în carcasa navei.

Dincolo de acest ecran se întindeau tenebrele spațiului.

Grosvenor observase, distrat, că nava ajunsese la marginea micului arhipelag de stele; se mai vedeau doar câțiva din miile de sori ai galaxiei. Dădu să deschidă gura pentru a-i spune lui Korita că i-ar face plăcere să mai stea de vorbă cu el, dar nu putu spune nimic. Drept în fața lui, pe „sticla" aceea, apăruse imaginea tulbure a unei femei cu o pălărie de pene pe cap. Imaginea pâlpâia, ca flacăra unei lumânări. Grosvenor simți că mușchii oculari i se contractă peste măsură. O clipă, nu mai știu ce-i cu el. Apoi, i se păru că aude zgomote și că vede fulgere. Era o senzație dureroasă. „Halucinații hipnotice!" își spuse, într-o străfulgerare ce-l făcu să se înfioare.

Gândul acesta îl salvă. Educația nexialistă primită îi îngăduia să respingă spontan asemenea imagini hipnotice. Răsucindu-se pe călcâie, răcni în videocomunicatorul cel mai apropiat:

— Nu vă uitați la imagini! Sunt hipnotice! Suntem atacați!

Dând să plece, se izbi de trupul lui Korita, care leșinase. Se lăsă în genunchi și strigă:

— Korita, mă auzi?

— Da!

— Nu te supui decât instrucțiunilor mele, ai înțeles?

— Da.

— Începi să te destinzi, să uiți. Ești calm. Imaginile prind să se șteargă, iată, au și dispărut! Cu totul! Înțelegi? Au dispărut cu totul!

— Înțeleg.

— Ele nu te mai pot tulbura. De fapt, ori de câte ori vezi o imagine, îți aduce aminte de o scenă plăcută de-acasă. E clar?

— Foarte clar.

— Acum începi să te trezești. O să număr până la trei. Când o să spun „trei", o să fii treaz de-a binelea. Unu... doi... trei! Trezește-te!

Korita deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu uimire în glas. Grosvenor îi explică în grabă, apoi îi spuse:

— Și acum, urmează-mă! Imaginea luminoasă îmi stăruie în ochi, în ciuda puterii mele de contrasugestie.

Grosvenor îl trase pe arheolog după el pe coridor, spre secția de nexialism. La primul colț, fură nevoiți să se oprească — un trup zăcea întins pe podea.

Grosvenor îl lovi, destul de tare, ca să-l trezească.

— Mă auzi? îl întrebă pe cel căzut.

— Da, zise omul, tresărind.

— Ascultă, ascultă. Imaginile luminoase nu mai au nici o putere asupra ta. Ridică-te! Ești treaz.

Omul se ridică și se repezi gesticulând la Grosvenor. Aceasta se feri în lături, astfel încât omul alergă mai departe, orbește, fără să-și întoarcă privirea, deși Grosvenor îl striga.

— Cred că l-am trezit prea târziu! oftă nexialistul, apucându-l de braț pe Korita.

Japonezul scutură din cap, buimăcit, și-și îndreptă privirea spre perete. Din vorbele pe care le rosti, Grosvenor înțelese că eforturile de a-l sugestiona, nu fuseseră încununate de un succes deplin.

— Ce sunt aceste imagini? întrebă Korita.

— Nu te uita la ele! îi porunci Grosvenor, deși îi venea lui însuși foarte greu să nu le privească.

Trebuia să clipească mereu din ochi pentru a para semnalele luminoase emise de imaginile de pe pereți. La început, avusese impresia că-i înconjurat de imagini, dar observă curând că siluetele femeiești — unele duble, ceea ce era foarte bizar — ocupau zonele transparente sau translucide ale pereților. Deși existau sute de zone de acest fel, ele erau totuși limitate.

Din loc în loc, întâlneau alte victime, înșirate pe coridoare. De două ori dădură peste niște oameni treji. Unul îi privi cu un aer absent și nu se dădu la o parte din calea lor. Celălalt scoase un țipăt, își apucă arma și trase. Raza ucigașă pulsă, lovindu-se de perete, chiar lângă Grosvenor. Acesta reuși totuși să-l dezarmeze pe agresor, doborându-l cu un pumn. Omul — un partizan al lui Kent — îi aruncă o privire rea, mârâind:

— Spion afurisit! O să-ți arătăm noi ție!

Deși intrigat de purtarea bizară a individului, Grosvenor merse mai departe, dar pe măsură ce se apropia de secția de nexialism, simțea că-i sporește neliniștea. Dacă un chimist putea fi stimulat atât de ușor să-l urască, la ce grad de ură vor fi ajuns ceilalți cincisprezece care-i invadaseră secția?

Răsuflă ușurat când îi văzu pe toți întinși pe podea, în nesimțire. După ce făcu rost, în grabă, de două perechi de ochelari negri — una pentru el și alta pentru Korita — îndreptă un baraj de raze luminoase asupra pereților, tavanelor și podelelor. Imaginile se șterseră numaidecât.

Grosvenor merse apoi în cabinetul tehnic și începu să împartă, prin radio, ordine oamenilor pe care îi hipnotizase. Prin ușa deschisă, putu urmări reacția a doi dintre ei: nu păreau să-l asculte. După vreo cinci minute, își dădu seama că imaginile hipnotice ale atacatorilor puseseră stăpânire pe mințile acestor oameni, zădărnicind efectul cuvintelor pe care le-ar fi putut rosti el. Exista chiar posibilitatea

ca ei să se trezească foarte curând și să se năpustească asupra lui.

Cu ajutorul lui Korita, îi târî până în baie și-i încuie înăuntru. Un lucru era de pe acum evident și anume că atacatorii folosiseră o hipnoză mecanic-vizuală de o asemenea forță, încât i-ar fi putut cădea el însuși victimă, dacă nu ar fi acționat prompt. Dar ceea ce se petrecuse nu se limita la o simplă viziune. Atacatorii încercaseră să-i controleze, prin imagine, creierul. Grosvenor era la curent cu toate experiențele făcute în acest domeniu, așa că știa — deși atacatorii păreau să o ignore — că sistemul nervos al omului nu putea fi dirijat de altcineva decât cu ajutorul unui encefalostat sau al unui aparat asemănător.

Din ceea ce era cât pe-aci să pățească el însuși, deducea că ceilalți oameni fuseseră precipitați într-un somn adânc, sau că, din pricina halucinațiilor, nu mai știau ce fac.

Nu-i rămânea decât să se ducă pe puntea de comandă și să activeze scutul energetic al navei. Oricare ar fi fost sursa atacului — fie o altă navă, fie vreo planetă — acestea ar fi neutralizat efectiv undele trimise de inamic.

Grosvenor se strădui din răsputeri să pună în funcțiune câteva proiectoare mobile, capabile să intercepteze imaginile, în drumul lui spre postul de control. Tocmai fixa ultimul contact când simți o ușoară amețeală, care se risipi însă numaidecât. Era senzația pe care o încerca de obicei după o schimbare bruscă a direcției navei.

„Nu cumva direcția navei fusese schimbată?" se întrebă și-și făgădui să verifice... mai târziu.

— Vreau să fac o experiență, îi spuse el lui Korita. Te rog să rămâi aici.

Grosvenor își transportă proiectoarele într-un coridor din apropiere și le așeză pe platforma din spatele unui transportor cu tracțiune electrică. Se urcă apoi la volanul acestuia și porni spre ascensoare.

Trecuseră vreo zece minute de când văzuse prima imagine.

Coti pe coridorul ce ducea spre ascensoare cu o viteză de douăzeci și cinci de mile pe oră, o viteză destul de mare într-un spațiu atât de îngust. În nișa din fața ascensoarelor, doi oameni erau încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte. Nici nu-l băgară în seamă pe Grosvenor, într-atât de preocupați erau să se bată, icnind și înjurând. Luminile proiectate de el nu părură să le stingă ura. Erau adânc cufundați în halucinația lor, oricare ar fi fost aceasta.

Grosvenor intră cu transportorul în ascensorul cel mai apropiat și apăsă pe butonul de coborâre. Începuse să spere că nu va găsi pe nimeni pe puntea de comandă.

Speranța i se spulberă, însă, chiar în clipa când ajunse în dreptul coridorului principal: acesta era plin de oameni. Se ridicaseră baricade, iar în aer plutea un miros caracteristic — de ozon. Armele pocneau, fumegând. Grosvenor privi cu atenție prin grilajul ascensorului, încercând să priceapă ce se întâmplă. Situația era foarte gravă. Cele două

intrări ale postului de control erau blocate de zeci de vehicule electrice răsturnate, înapoia cărora stăteau ghemuiți o mulțime de oameni în uniforme militare. Grosvenor îl zări printre aceștia pe căpitanul Leeth, iar la celălalt capăt îl recunoscu pe Morton, ascuns înapoia baricadei unuia din grupurile de atacatori.

Totul era cât se poate de clar. Ostilitatea, reprimată până mai adineaori, izbucnise fățiș, ațâțată de imaginile acelea. Oamenii de știință trecuseră la atac împotriva militarilor, pe care-i urau de mult, în neștire. La rândul lor, militarii se simțeau în sfârșit liberi să-și exprime furia și disprețul față de savanți.

Grosvenor știa însă că nu acestea erau sentimentele reale ale unora și ale altora. În mod normal, mintea omenească ține în cumpănă nenumărate impulsuri contrarii, încât omul izbutește să-și trăiască viața fără să se lase dominat exclusiv de un sentiment sau altul. Echilibrul acesta complicat fusese rupt în cazul de față; ca urmare, o întreagă expediție era în pericol de a fi distrusă de un inamic al cărui scop nu putea fi decât bănuit.

În orice caz căile de acces spre puntea de comandă erau blocate. Grosvenor se retrase, în silă, spre propria lui secție.

Korita îl întâmpină în prag, exclamând:

— Privește!

Și-i arătă spre un ecran de pe perete care era în legătură directă cu puntea de comandă aflată în partea din fața a navei. Pe ecran apăruseră o serie de linii subțiri, extrem de încâlcite la prima vedere.

Privind cu atenție, Grosvenor observă că nava descrie o curbă largă, care părea s-o orienteze spre o stea albă, strălucitoare. Computerul de pe puntea de comandă fusese setat de cineva să ajusteze periodic direcția navei, pe această traiectorie.

— Crezi că-i opera inamicului? îl întrebă Korita.

Grosvenor clătină din cap, mai mult uimit decât alarmat. Judecând după dimensiunile, luminozitatea și spectrul ei, steaua aceea se afla la o distanță de circa patru ani-lumină. Nava străbătea cam un an-lumină în cinci ore, dar viteza ei părea să se accelereze. Un calcul sumar îi îngădui lui Grosvenor să conchidă că nava ar putea ajunge în aproximativ unsprezece ore în vecinătatea stelei.

Cu o mișcare bruscă, deconectă ecranul. Îl străfulgerase gândul că acela care schimbase direcția navei urmărea, poate, distrugerea ei. În acest caz, rămâneau numai vreo zece ore, timp în care catastrofa putea fi evitată.

Deși în clipa aceea nu avea nici un plan în minte, Grosvenor își spunea că numai un atac împotriva inamicului, cu ajutorul tehnicilor hipnotice, putea fi eficace.

Între timp, trebuia să încerce încă o dată să pătrundă pe puntea de comandă. Pentru asta, însă, avea nevoie de un aparat care să poată acționa direct asupra celulelor cerebrale. Existau mai multe aparate de acest fel, dar mai toate puteau fi folosite doar în scopuri medicale. Singura excepție o constituia encefalostatul, un aparat ce putea fi folosit la transmiterea unor impulsuri de la un creier la altul.

Deși ajutat de Korita, lui Grosvenor îi trebuiră multe minute pentru a pune la punct unul din aceste aparate, și alte câteva minute pentru a-i verifica buna funcționare. Fiind un aparat extrem de delicat, trebui să-l așeze în transportor pe o platformă pneumatică, antișoc. Toate aceste operațiuni îi luară treizeci și șapte de minute.

După aceea, avu o discuție scurtă, dar destul de aprinsă, cu arheologul japonez, care ar fi vrut să-l însoțească. În cele din urmă, Korita consimți să rămână locului, pentru a păzi baza de operațiuni.

Grosvenor porni cu transportorul spre puntea de comandă, având grijă să nu zdruncine encefalostatul. Viteza redusă îl enerva, dar îi îngăduia în schimb să observe schimbările ce se petrecuseră între timp.

Nevăzând decât foarte puțini oameni căzuți în nesimțire, își spuse că mai toți ceilalți se treziseră din transa hipnotică. Era un fenomen obișnuit în hipnotism. Acum, oamenii aceia erau supuși altor stimuli, probabil pentru a-i face să acționeze sub impulsul unor porniri îndelung înfrânate. Niște oameni care, în mod normal, nutriseră unii față de alții doar o vagă antipatie, o vedeau transformată brusc într-o ură sângeroasă. Ceea ce era îngrozitor, era faptul că nici nu-și dădeau seama de această schimbare. Căci echilibrul mintal al oamenilor putea fi rupt fără știrea lor, fie prin transplantarea într-un mediu neprielnic, fie printr-un atac de felul aceluia care fusese dezlănțuit împotriva navei. Și într-un caz și în celălalt, oamenii se comportau ca

și cum noile lor convingeri ar fi fost la fel de adânc înrădăcinate în ei ca și cele vechi.

Grosvenor deschise ușa ascensorului în dreptul punții de comandă, dar se trase repede înapoi. Un blaster își trimitea jeturile incendiare de-a lungul coridorului. Pereții metalici ardeau, cu un zgomot șuierător. Grosvenor putu zări cadavrele a trei oameni. Deodată, auzi o explozie puternică și flăcările conteniră. Un fum albastru întunecă aerul și o căldură înăbușitoare se răspândi pe coridor. Dar și fumul și căldura dispărură în câteva secunde. Era limpede că sistemul de ventilație, măcar el, continua să funcționeze.

Grosvenor privi cu luare-aminte: coridorul părea pustiu. Deodată, însă, îl zări pe Morton, pe jumătate ascuns într-o nișă, la câțiva pași mai încolo. Aproape în același timp îl văzu și Morton pe el și-i făcu semn să se apropie. Grosvenor șovăi, apoi își dădu seama că trebuia să riște. Ieși așadar cu transportorul din ascensor și străbătu ca fulgerul spațiul ce-l despărțea de Morton. Acesta îl întâmpină, plin de nerăbdare:

— Ești omul de care aveam nevoie! Trebuie neapărat să-i smulgem căpitanului Leeth controlul asupra navei, înainte ca grupul lui Kent să-și poată organiza atacul.

Morton avea privirea calmă și lucidă a unui om care luptă pentru dreptate și nu părea să considere necesară o explicație.

— Avem nevoie de ajutorul dumitale, mai ales împotriva lui Kent, urmă el. Chimiștii lui ne-au

atacat cu o substanță pe care n-am mai văzut-o până acum. Deocamdată, ventilatoarele noastre au respins această substanță, trântindu-le-o în obraz, numai că au început să-și instaleze propriile lor ventilatoare. Marea noastră problemă este următoarea: vom avea oare răgazul de a-l învinge pe Leeth înainte ca grupul lui Kent să ne atace cu toate forțele sale?

Problema timpului îl preocupa și pe Grosvenor. Își duse discret mâna dreaptă la încheietura celei stângi și atinse comutatorul care controla emisia encefalostatului.

— Am un plan, domnule director. Cred că ar putea fi eficace împotriva inamicului, spuse el îndreptând encefalostatul spre Morton.

Acesta îi răspunse, fără să ridice privirea:

— Ai adus cu dumneata un encefalostat și l-ai pus în funcțiune. Ce urmărești să obții?

Grosvenor rămase cu gura căscată: nu se așteptase ca Morton să fie familiarizat cu aceste aparate. Se gândi totuși că ar putea încerca să folosească aparatul.

— Da, aș vrea să utilizez encefalostatul, recunoscu el,

Morton șovăi o clipă, apoi spuse:

— Judecând după gândurile ce-mi vin în minte, este pe punctul de a emite...

Se opri, apoi adăugă, ațâțat:

— E foarte bine! Dacă ai izbuti să-i faci să creadă că am fost atacați din afară...

Nu-și sfârși fraza, ci se adânci din nou în gânduri, mijindu-și ochii și țuguindu-și buzele. În cele din urmă spuse:

— Căpitanul Leeth a încercat de două ori să cadă la învoială cu mine. Acum mă voi preface că accept, iar dumneata te vei duce la oamenii lui, cu aparatul ăsta al dumitale. Vom trece la atac, în clipa când ne vei da semnalul. Îți dai seama, continuă el pe un ton demn, că n-aș duce tratative cu Kent sau cu Leeth decât în măsura în care mi-ar folosi la dobândirea victoriei. Sper că înțelegi, nu-i așa?

Grosvenor îl găsi pe căpitanul Leeth pe puntea de comandă. Căpitanul îl întâmpină cu o cordialitate cazonă:

— Lupta asta dintre savanți ne-a pus pe noi, militarii, într-o situație penibilă. Suntem nevoiți să apărăm puntea de comandă și sala motoarelor, pentru a ne face astfel datoria față de expediția noastră. Este exclus, desigur, să-i lăsăm pe unii sau alții să câștige, adăugă el scuturând cu gravitate din cap. În ultimă instanță noi, militarii, suntem gata să ne jertfim pentru a împiedica victoria vreuneia dintre cele două tabere.

Explicația căpitanului îl uimi pe Grosvenor. Se întrebase, până atunci, dacă nu cumva tocmai Leeth schimbase direcția navei, îndreptând-o spre astrul acela. Căpitanul îi confirma acum, cel puțin parțial, această bănuială. Acesta pornea, pare-se, de la ideea că victoria unuia sau altuia dintre grupuri era de neconceput; de aici, până la ideea că

întreaga expediție trebuia să fie sacrificată, nu era probabil decât un pas, un pas foarte mic.

Grosvenor își îndreptă, discret, encefalostatul spre căpitanul Leeth.

Unde cerebrale, pulsații rapide transmise de la axoni la dendrite, de la dendrite la axoni, pe un itinerariu dinainte stabilit, dependent de asociațiile anterioare — era un proces care se desfășura la nesfârșit în interiorul creierului omenesc, printre cele douăzeci de milioane de celule nervoase ale sale. Fiecare celulă își avea propriul echilibru electrocoloidal, rezultat dintr-un joc complicat între tensiunile și impulsurile primite. Abia după mulți ani de cercetări fuseseră, treptat, puse la punct niște aparate capabile să detecteze cu oarecare precizie sensul fluxului de energie din interiorul creierului.

Primul encefalostat fusese un urmaș direct al faimosului electroencefalograf. Dar rostul lui era contrariul celui al electroencefalografului, și anume de a furniza unde cerebrale artificiale de diverse tipuri. Cu ajutorul acestui aparat, puteai stimula orice parte a creierului cuiva, stârnind astfel gânduri, emoții și vise, sau chiar amintiri îngropate adânc în memoria respectivului. Nu era, în sine, un instrument de dominație. Subiectul își păstra personalitatea. Totuși, aparatul putea transmite impulsurile cuiva unei alte persoane. Și cum impulsurile variau în funcție de gândurile persoanei emitente, persoana care le primea era influențată într-un mod foarte capricios.

Căpitanul Leeth, care nu observase prezența aparatului, nu-și dădu așadar seama că gândurile nu-i mai aparțineau.

— Bombardamentul de imagini la care este supusă nava face din cearta savanților o trădare de neiertat, spuse el și reluă, după o clipă de tăcere: Iată planul meu.

Planul acesta prevedea folosirea blasterelor, sporirea tensiunii musculare prin accelerarea vitezei de zbor, precum și exterminarea parțială a ambelor grupuri de savanți. Căpitanul Leeth nici nu pomeni de inamicul din afară și nu păru să-și dea seama că-și dezvăluia planul în fața unui emisar al taberei adverse. În încheiere, îi spuse lui Grosvenor:

— Voi avea nevoie de serviciile dumitale. Ca nexialist, care ai o imagine de ansamblu asupra relațiilor dintre diverse științe, poți juca un rol decisiv împotriva celorlalți savanți...

Descurajat și obosit, Grosvenor se dădu bătut. Prea era mare haosul ca să-i poată veni de hac de unul singur. Oriîncotro își îndrepta privirile, vedea numai oameni înarmați. Zărise peste douăzeci de cadavre. Dintr-un moment într-altul, armistițiul fragil încheiat între căpitanul Leeth și directorul Morton putea fi sfâșiat de jeturile blasterelor. Chiar în clipa aceea auzi uruitul ventilatoarelor puse în funcțiune de Morton pentru a respinge atacul lui Kent.

Grosvenor se întoarse, oftând, spre căpitanul Leeth și-i spuse:

— Am nevoie de niște instrumente din propria-mi secție. N-ai vrea să mă conduci până la ascensoarele de serviciu? M-aș putea întoarce aici în cinci minute.

Peste câteva minute, Grosvenor intra cu transportorul pe ușa din dos a secției sale. Acum știa precis ce avea de făcut. Planul care la început i se păruse cam fantezist i se impunea acum ca singurul realizabil.

Trebuia să-i atace pe agresorii străini cu propriile lor arme hipnotice, lovind în miriadele lor de imagini.

10

Grosvenor își începu pregătirile de luptă sub privirile curioase ale lui Korita. La un moment dat, în timp ce fixa niște dispozitive electronice la encefalostat, Korita se apropie și-l privi în tăcere. Japonezul părea să-și fi revenit pe deplin din șocul suferit.

Grosvenor își tot ștergea fața nădușită. Și totuși nu era cald, temperatura din încăpere era normală. Când își termină pregătirile, își dădu seama că trebuie să se oprească puțin, pentru a-și analiza starea de neliniște. După o clipă de gândire își spuse că de vină era faptul că nu știa destul despre inamic.

Nu ajungea că avea o ipoteză asupra modului cum acționa inamicul. Trebuia să dezlege taina acestui inamic, care se înfățișa sub forma unor siluete și chipuri femeiești, uneori duble. Grosvenor simțea nevoia să acționeze pe o bază logică solidă. Planul lui putea avea sorți de izbândă doar printr-o cunoaștere temeinică a dușmanului.

Se întoarse spre Korita și-l întrebă:

— În ce stadiu de civilizație crezi că s-ar putea afla aceste ființe?

Arheologul se așeză într-un fotoliu și-i spuse, țuguindu-și buzele:

— Aș dori să-ți cunosc planul.

Japonezul păli la auzul detaliilor descrise de Grosvenor și nu se putu opri să-l întrebe, aparent fără legătură:

— Cum se face că m-ai putut salva pe mine, dar nu și pe ceilalți?

— În cazul tău am putut interveni fără întârziere. Sistemul nervos al omului învață prin repetare. Ție, imaginile lor luminoase nu-ți apăruseră la fel de des ca și celorlalți.

— Nu exista oare nici o posibilitate de a evita această catastrofă? întrebă Korita, pe un ton sumbru.

— Dacă toți membrii expediției ar fi primit o educație nexialistă, această posibilitate ar fi existat, pentru că educația nexialistă dezvoltă și rezistența la hipnoză, printr-o cunoaștere nemijlocită a fenomenului. Dar te rog, domnule Korita, să-mi răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o: în ce stadiu al istoriei se află aceste ființe?

Fruntea arheologului era brobonată de sudoare.

— Prietene, nu-mi poți cere să fac de pe acum generalizări. Ce știm noi despre aceste ființe?

Grosvenor înjură în gând: înțelegea nevoia arheologului de a discuta, dar timpul trecea în mod primejdios.

— Niște ființe capabile, ca acestea, să folosească hipnoza de la distanță sunt probabil în stare să-și stimuleze reciproc creierul, adică să practice exact genul de telepatie pe care oamenii nu-l pot realiza decât cu ajutorul encefalostatului. Korita, adăugă el ațâțat, ce efect ar putea avea asupra unei civilizații

capacitatea de a citi gândurile fără ajutorul unor aparate speciale?

Arheologul spuse, ridicându-se în picioare:

— După părerea mea, posibilitatea de a citi gândurile ar paraliza dezvoltarea. De aceea, cred că ființele astea se află într-un stadiu foarte primitiv.

Grosvenor rămase cu gura căscată.

— Nu-ți dai seama? urmă arheologul, cu ochii strălucitori. Capacitatea de a citi gândurile altuia ți-ar da impresia că-l cunoști perfect. Pe această bază, se poate dezvolta un sistem de certitudini absolute. Cum să te mai îndoiești, când știi? Asemenea ființe ar parcurge rapid toate etapele civilizației, pentru a ajunge la decadență.

Arheologul îi descrise cu însuflețire lui Grosvenor modul cum diferite civilizații de pe Pământ și de pe alte planete se epuizaseră, sărăcind și decăzând până la acea stare, afirma el, când deveneau dușmanii oricărei schimbări.

— Nu cumva tocmai teama de schimbare i-a făcut să ne atace nava?

— Tot ce se poate, răspunse Korita, prudent. Grosvenor se gândi că trebuia să acționeze pe baza teoriei arheologului. Nu avea o altă ipoteză de lucru. Luând o asemenea variantă ca punct de plecare, putea încerca s-o verifice cu ajutorul uneia din imaginile acelea.

Își aruncă privirea asupra ceasului și se înfioră; nu-i mai rămăseseră nici șapte ore pentru a salva nava!

Fără a mai pierde timp, concentră asupra encefalostatului o rază de lumină. Apoi desfășură repede un ecran în fața razei, astfel încât o mică zonă de sticlă rămase cufundată în întuneric, primind doar lumina proiectată cu intermitențe de aparat.

În clipa aceea, pe ecran apăru o imagine. Era o imagine dublă, iar Grosvenor izbuti s-o studieze liniștit, grație aparatului. Rămase uluit de ceea ce văzu. Deși imaginea avea o formă vag omenească, înțelegea de ce îi evocase la început o femeie; fața ei dublă era încununată de un panaș auriu. Dar capul, deși părea de pasăre, avea ceva omenesc. Fața îi era acoperită cu un soi de vinișoare, ca niște sârme îngrămădite ici-colo în așa fel încât s-ar fi zis că-s obrajii și nasul unui om.

Cea de-a doua pereche de ochi se afla cu vreo două degete deasupra celei dintâi; același interval despărțea și cea de-a doua gură de prima, ceea ce dădea impresia unui nou cap, crescut literalmente din celălalt. Se vedeau și un alt rând de umeri, cu două brațe scurte ce se terminau în niște mâini superbe, uimitor de lungi și delicate. În ansamblu, figura avea ceva femeiesc.

Grosvenor își spuse că brațele și mâinile celor două făpturi se vor despărți probabil la un moment dat și atunci al doilea trup va putea să-și suporte propria greutate. Partenogeneză. Reproducere fără mijlocirea sexului. O mlădiță crescută din trunchiul matern ajunge să se despartă de acesta, devenind de sine stătătoare.

Imaginea proiectată pe ecran părea să aibă și niște rămășițe de aripi. Smocuri de pene se vedeau la „încheieturi". Trupul, uimitor de drept, era acoperit cu o tunică de un albastru scânteietor. Veșmântul acesta ascundea toate celelalte vestigii ale unui posibil trecut păsăresc.

Un lucru era clar: pasărea asta nu putea să zboare prin propriile-i forțe.

Korita îl întrebă pe Grosvenor, cu deznădejde în glas:

— Cum o s-o faci să înțeleagă că ești dispus să te lași hipnotizat, în schimbul unor informații?

Fără să spună un cuvânt, Grosvenor se ridică și încercă să deseneze pe o tablă neagră imaginea. Repetă de zeci de ori desenul, până când, după vreo cincizeci de minute, imaginea se șterse de pe perete și în locul ei apăru un oraș.

Nu era un oraș mare, iar la început Grosvenor îl zări de sus, parcă de pe un munte. Clădirile i se părură foarte înalte, foarte înguste și atât de îngrămădite una într-alta, încât își spuse că etajele inferioare rămâneau în umbră aproape toată ziua. Grosvenor se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva această particularitate se explica prin deprinderile nocturne ale locuitorilor de demult ai orașului.

Vrând să-și facă o imagine de ansamblu, încetă să mai privească separat clădirile. Mai presus de orice, ar fi vrut să afle ce rol jucase mașinismul în civilizația acestor ființe, în ce fel comunicau între ele, și dacă orașul din imagine era cel de unde pornise atacul împotriva navei.

Nu văzu nici mașini, nici avioane, nici rachete — nimic asemănător mijloacelor de comunicație interastrală folosite de oameni, mijloace care, pe Pământ, necesitau uzine uriașe, întinse pe suprafețe mari. Își spuse, de aceea, că atacul avea o altă sorginte.

Chiar în clipa când făcea această descoperire, imaginea din fața lui se schimbă. Acum nu mai vedea de sus orașul, ci doar o clădire, aproape de centru. Tranziția de la o imagine la alta avusese loc într-o clipită. Și nu trecuse nici un minut de când reușise să-și exprime, cu ajutorul desenului de pe tablă, dorința de a primi informații!

Acum privea cu atenție clădirea aceea. Spațiul ce o despărțea de clădirile vecine nu părea să depășească trei-patru metri. Deodată, însă, văzu un lucru pe care nu-l observase „de sus": clădirile erau legate între ele, la toate etajele, prin niște trotuare foarte înguste, de numai câțiva centimetri. Pe aceste trotuare circulau pietonii din orașul păsărilor.

Chiar sub el, Grosvenor zări doi indivizi care înaintau tacticos unul spre celălalt pe un trotuar, fără să le pese că acesta era suspendat la vreo treizeci de metri deasupra solului, își ridicau câte un picior în aer și, răsucindu-și-l încet, îl puneau pe trotuar, lângă celălalt, fără să se oprească din mers. La alte nivele, alți indivizi pășeau în același fel degajat, cu aceleași mișcări complicate. Privindu-i, Grosvenor înțelese că aveau niște oase subțiri și poroase, și că erau foarte ușori.

Perspectiva se schimbă de câteva ori, înfățișând de fiecare dată câte un alt unghi al străzii. Grosvenor avu impresia că asistă la toate fazele posibile, ale procesului de reproducere. Unii dintre indivizii aceia păreau atât de „evoluați", încât brațele și picioarele le erau slobode, ca și aproape tot restul trupului. Alții, însă, continuau să rămână în starea în care-i văzuse la început. În toate cazurile, „mama" nu părea să fie afectată de greutatea noului trup.

Grosvenor încercă să privească în interiorul uneia dintre clădiri, dar imaginea de pe perete începu să se estompeze. Peste câteva clipe, orașul dispăru cu totul, iar în locul lui apăru o siluetă dublă. Degetele acesteia erau îndreptate spre encefalostat, ceea ce însemna că-și îndeplinise obligațiile față de Grosvenor și că aștepta să și le îndeplinească și el pe ale sale, ceea ce era o naivitate din parte-i. Și totuși, Grosvenor nu avea încotro. Trebuia să-și îndeplinească obligațiile.

— Sunt calm, și destins, spunea vocea înregistrată a lui Grosvenor. Gândurile mele sunt clare. Ceea ce văd nu se leagă neapărat de lucrurile pe care le privesc. Ceea ce aud ar putea să pară lipsit de sens centrilor auditivi ai creierului meu. Dar am văzut orașul așa cum și-l imaginează ei. Fie că ceea ce văd și aud are sau nu are vreun sens, eu rămân calm și destins...

Grosvenor își ascultă atent vorbele, apoi se întoarse spre Korita și-i spuse:

— Asta-i tot.

Desigur, se putea întâmpla ca la un moment dat, să nu mai audă deslușit mesajul, deși acesta ar fi continuat să i se întipărească adânc în creier. Cu urechea mereu la pândă, Grosvenor își examina pentru ultima oară encefalostatul și-l găsi în perfectă stare.

— Mă branșez pentru cinci ore, îi explică el arheologului. Dacă apeși pe ăsta (și-i arătă un buton roșu) mă poți deconecta chiar și mai devreme. Dar să n-o faci decât în caz de urgență.

— Ce numești dumneata „urgență"?

— Dacă vom fi atacați, răspunse Grosvenor, cu șovăială în glas.

Ar fi preferat să-și acorde un răgaz mai mare. Dar nu era vorba doar de un experiment științific, ci de o luptă pe viață și pe moarte. Gata să treacă la acțiune, își duse mâna la cadranul aparatului și așteptă.

Sosise momentul. Încă puțin și inteligența acelui neam păsăresc ar fi pus stăpânire pe sistemul lui nervos, încercând să-l dirijeze, așa cum făcuse și cu ceilalți membri ai expediției.

Era convins că va avea de înfruntat inteligența colectivă a unui grup bine sudat. Nu observase nici o mașină, nici un vehicul cu roți, fie el cât de rudimentar. O clipă, avusese impresia că ființele acestea folosesc un fel de camere de televiziune, dar acum era sigur că văzuse orașul prin ochii locuitorilor săi. Aceștia aveau simțul telepatiei la fel de dezvoltat ca însuși văzul. Energia mintală a milioane de ființe putea străbate o distanță de ani-lumină. Nici nu aveau nevoie de mașini.

Grosvenor nu putea spera să prevadă rezultatul încercării sale de a se integra în inteligența lor colectivă.

Ascultând mereu înregistrarea, el își modifică ușor ritmul gândurilor, printr-o răsucire a cadranului encefalostatului. Trebuia să fie foarte prudent. Chiar să fi vrut, tot n-ar fi putut să se pună la unison cu acești extratereștri. Pulsațiile astea ritmice ascundeau toate nuanțele posibile ale rațiunii și ale demenței. Trebuia să capteze doar undele care ar fi apărut ca „normale" în graficul unui psihiatru.

Aparatul le proiecta pe o rază de lumină care, la rândul ei se reflecta direct pe imagine. Făptura din

spatele imaginii nu părea afectată de aceste schimbări. Dar, neașteptându-se la rezultate tangibile, Grosvenor nu era dezamăgit. Era încredințat că rezultatul se va manifesta numai prin unele modificări în structura imaginilor emise de inamic, modificări înregistrate de propriul lui sistem nervos.

Deși îi venea greu să se concentreze asupra imaginii, nu se dădu bătut, ci continuă s-o privească țintă.

— Sunt calm și destins; gândurile îmi sunt clare...

Cuvintele acestea îi răsunară puternic în urechi, dar numai o clipă; în clipa următoare nu mai auzi decât un zvon depărtat, ca un bubuit de tunet, care se stinse și el, fiind înlocuit de un murmur, ca acela al unei scoici uriașe. Grosvenor zări deodată o lumină pâlpâitoare, ca licărul unui felinar printr-o ceață deasă.

— Sunt încă stăpân pe mine, își spuse. Primesc impresii senzoriale prin sistemul nervos al făpturii din imagine, iar ea primește la rându-i impresii prin sistemul meu nervos.

Putea să-și permită să mai aștepte. Putea să șadă acolo și să aștepte până când întunericul se va risipi, iar creierul lui va începe să interpreteze datele senzoriale pe care i le transmitea sistemul nervos al acelei făpturi. Putea să stea și...

Se opri. Cum adică, să stea? Oare stătea și ea? Grosvenor își încorda atenția. Auzi deodată, în depărtare, un glas:

— Fie că ceea ce văd și aud are sau n-are vreun sens, eu rămân calm...

Simți o mâncărime pe nas și-și spuse: „Ei nu au nas, din câte mi-am putut da seama. De aceea, e vorba fie de nasul meu, fie de o iluzie..."

Dădu să se scarpine, dar simți un junghi în stomac. S-ar fi îndoit de durere, dacă ar fi putut, dar nu putea — nu putea nici să-și scarpine nasul, nici să-și pună mâinile pe pântec.

Înțelese atunci că mâncărimea și durerea nu veneau din propriu-i trup. Și nu aveau neapărat vreo corespondență în sistemul nervos al făpturii aceleia. Două forme de viață foarte evoluate își trimiteau una alteia semnale pe care nici una dintre ele nu era în stare să le interpreteze. Grosvenor avea avantajul că se așteptase la acest lucru. Străinul, care, potrivit teoriei lui Korita, se afla într-un stadiu primitiv, nu se putuse aștepta la așa ceva.

Mâncărimea încetă brusc. Durerea din stomac se transformă într-un fel de apăsare, ca aceea pe care o simți după un prânz prea îmbelșugat. În schimb, avu senzația că un ac înroșit îi împunge fiecare vertebră. La jumătatea spinării, acul se prefăcu într-un țurțure de gheață, care începu să se topească și să-i curgă ca un șuvoi rece spre șale. Ceva (o mână? o bucată de metal? un clește?) îl apucă de braț și aproape că-i smulse mușchii. Lui Grosvenor îi veni să urle de durere și fu cât pe ce să-și piardă cunoștința.

Senzația aceea dispăru, ca și celelalte, dar el rămase profund zdruncinat, deși știa că totul fusese

o iluzie. Nimic nu se întâmplase aievea, nici în trupul lui, nici în cel al ființei-pasăre. Creierul lui nu făcea decât să primească, prin mijlocirea ochilor, niște impulsuri, pe care le interpreta greșit. Într-o astfel de relație, plăcerea se putea preface în durere și toate senzațiile deveneau posibile, indiferent de natura stimulilor. Nu se așteptase ca erorile de interpretare să fie atât de flagrante.

Deodată, simți că buzele îi sunt atinse de ceva moale și jilav. Un glas îi șopti:

— Sunt iubit!

Grosvenor respinse ideea. Nu, nu „iubit"! Avu impresia că, încă o dată, creierul lui încearcă să interpreteze impulsurile unui sistem nervos ale cărui reacții erau cu totul diferite de acelea ale unui om. Înlocui „sunt iubit" cu „sunt stimulat de..." apoi lasă senzația să-și urmeze cursul. Dar nu izbuti să afle ce anume simțise. Oricum, nu era o senzație dezagreabilă. Papilele gustative îi erau gâdilate de ceva dulce. Ochii i se umeziră, și nu mai simți nici o încordare. În minte îi răsări imaginea unei flori, o garoafă roșie, superbă, ca acelea care creșteau pe Pământ — deci nu putea avea nici o legătură cu flora din lumea *Rimilor*.

„Rimii" își spuse, cuprins de un soi de fascinație. Numele acesta venea cumva din noaptea spațiului? I se părea, fără să știe de ce, că era un nume perfect potrivit. Totuși, o îndoială stăruia în mintea lui. Nu putea fi sigur. Deși ultimele senzații fuseseră, toate, plăcute, o aștepta cu oarecare neliniște pe cea următoare. Lumina rămânea tulbure și

cețoasă. Deodată, ochii începură parcă să i se umezească din nou și simți o mâncărime în picioare. Senzația trecu, lăsându-l însă într-o stare de fierbințeală. Simțea că se înăbușă.

— E doar o iluzie! își spuse. Nu mi se întâmplă nimic asemănător.

Se liniști. Acum nu mai auzea decât murmurul acela monoton, și nu mai vedea decât lumina aceea difuză, învăluitoare. Grosvenor se gândi că metoda lui era, poate, destul de bună ca să-i permită, cu timpul, să exercite un anumit control asupra unuia sau chiar a câtorva extratereștri. Dar ceea ce-i lipsea era tocmai timpul. Fiece secundă îl aducea mai aproape de pieire. Acolo — de fapt, aici (o clipă, se zăpăcise) — una dintre cele mai mari și mai costisitoare nave construite vreodată de oameni înghițea distanțele cu o viteză absurdă.

Grosvenor nu auzea zgomote decât când o anumită zonă sensibilă de pe suprafața cortexului era stimulată. O altă zonă, cea de deasupra urechii, producea vise și amintiri. Harta creierului omenesc fusese de mult trasată. Poziția precisă a zonelor de excitabilitate se deosebea de la un individ la altul, dar structura generală a creierului rămânea totdeauna aceeași, la toți.

Ochiul omenesc normal e un mecanism destul de obiectiv. Lentilele trimit pe retină o imagine reală. Judecând după imaginile orașului lor, transmise de *Rimi,* aceștia aveau și ei niște ochi capabili de obiectivitate. Dacă ar fi izbutit să-și coordoneze

centrii vizuali cu ochii *Rimilor,* Grosvenor ar fi putut să pună bază pe imaginile primite.

Minutele treceau. Grosvenor se întreba, disperat, dacă va reuși sau nu să stabilească un contact util, în cele cinci ore ce-i mai rămâneau. Începuse să se îndoiască de înțelepciunea hotărârii sale. Când încerca să-și ridice mâna spre panoul de control a encefalostatului, nu obținea, aparent, nici un rezultat. Doar câteva senzații vagi, printre care aceea a mirosului caracteristic al cauciucului ars.

Pentru a treia oară, ochii i se umeziră, dar imaginea, foarte clară, pe care o întrezări se spulberă numaidecât. Datorită tehnicilor tahistoscopice deprinse la Institut, Grosvenor izbuti totuși să păstreze în minte imaginea. Era ca și cum s-ar fi aflat în interiorul uneia dintre acele clădiri înalte și înguste, un interior vag luminat de reflexele razelor de soare ce pătrundeau prin ușile deschise. Nu existau ferestre, iar în loc de pardoseală erau niște podețe, pe care ședeau câteva din ființele acelea cu aspect de pasăre. Pereții aveau numeroase uși, care indicau prezența unor dulapuri și magazii.

Această viziune îl bucură și în același timp îl neliniști. Presupunând că ar fi stabilit un contact cu sistemul nervos al acelei ființe, astfel încât să poată auzi cu urechile ei, vedea cu ochii ei și simți până la un punct aceleași senzații, ar fi reușit oare să-i influențeze și reacțiile musculare? Ar fi putut oare să o silească să umble, să-și întoarcă capul, să-și miște brațele și să se comporte așa cum voia el? Atacul împotriva navei fusese dezlănțuit de un

grup de ființe care acționau, gândeau și simțeau la unison. Punând stăpânire pe unul dintre membrii grupului, putea oare controla întreg grupul?

Viziunea aceea fugară îi apăruse probabil prin ochii unui singur individ. Ceea ce simțise până acum nu părea să indice contactul cu un grup. Era ca un om închis într-o cameră întunecoasă, în fața unui perete prevăzut cu o ferestruică acoperită cu câteva plăci transparente, care ar fi lăsat să se strecoare o lumină difuză. În răstimpuri, câte o imagine răzbătea pe acolo, lăsându-l să întrezărească lumea din afară. Imaginile reflectau, mai mult ca sigur, realitatea. În schimb, de sunetele care pătrundeau printr-o altă deschizătură, dintr-un perete lateral, nu putea fi sigur; și nici de impresiile ce-i veneau prin alte orificii din tavan și din podea.

Urechea omenească poate percepe până la douăzeci de mii de vibrații pe secundă. Pentru anumite vietăți, auzul începe abia de la acest prag. În stare de hipnoză, oamenii pot fi făcuți să râdă în hohote chiar când sunt torturați, și să urle de durere când sunt gâdilați. Ceea ce provoacă durere anumitor ființe poate să nu însemne nimic pentru altele.

Grosvenor încercă să se destindă — tot nu putea face altceva decât să aștepte.

Deodată îl străfulgeră gândul că s-ar putea să existe o legătură între ideile lui și impresiile pe care le primea. La ce se gândise, oare, înainte de a întrezări imaginea interiorului acelei clădiri? Își aminti că văzuse un ochi pe dinăuntru.

Legătura era atât de evidentă, încât se înfioră. Mai era ceva. Până în prezent, se străduise să vadă și să simtă prin intermediul sistemului nervos al acelei ființe-pasăre. Dar reușita acestor încercări depindea de stabilirea unui contact cu grupul care dezlănțuise atacul împotriva navei.

Înțelese deodată că pentru a putea controla grupul, trebuia mai întâi să-și controleze propriul creier. Trebuia să pună în umbră unele din zonele acestuia și, dimpotrivă, să sensibilizeze la maximum alte zone, astfel încât viitoarele impresii să-și poată lăsa cât mai ușor amprenta. Practicase îndeajuns de temeinic autohipnoza pentru a putea atinge ambele obiective.

La început era, firește, viziunea. Pe baza ei, trebuia, apoi, să-și asigure controlul asupra mușchilor ființei prin mijlocirea căreia acționa grupul.

Gândurile îi fură curmate de o avalanșă de lumini colorate. Însemna că eforturile sale de a se autosugestiona erau eficace. Iar când imaginea din fața lui se limpezi brusc și rămase clară, nu mai avu nici o îndoială că se afla pe calea cea bună.

Vedea, ca și data trecută, interiorul uneia din clădirile acelea înalte. Pentru ca nu cumva imaginea să se destrame, Grosvenor își concentra întreaga atenție asupra mușchilor *Rimului*.

Din păcate, însă, nu înțelegea mecanismul ce-i punea în mișcare. Viziunea lui nu putea, firește, să surprindă în amănunt milioanele de reflexe musculare care însoțeau ridicarea unui singur deget. Se concentră atunci asupra unui braț, dar degeaba.

Deși descumpănit, Grosvenor se hotărî să recurgă la hipnoza prin simbol, folosind adică un cuvânt-cheie. Și iată că unul din brațele ființei începu să se ridice, încet, încă un cuvânt-cheie, și tot trupul ființei se ridică. Grosvenor o făcu apoi să-și întoarcă, încet, capul. Actul de a privi îi aminti ființei-pasăre că dulapul sau sertarul privit îi aparținea. Ființa își recunoștea bunurile, dar nu arăta nici un interes.

Grosvenor izbuti cu greu să-și stăpânească emoția. Cu o răbdare tenace, sili ființa-pasăre să se ridice în picioare, să-și înalțe brațele și să le coboare, apoi să se plimbe de colo până colo pe „trotuar". În cele din urmă, o aduse înapoi și o sili să se așeze din nou.

Pesemne că era perfect sincronizat și sensibil la cea mai neînsemnată sugestie, căci nu apucă bine să se concentreze, că se și pomeni invadat de un mesaj ce părea să vorbească atât minții cât și simțurilor sale. Grosvenor își tălmăci automat gândurile tulburi într-un limbaj familiar:

— Celulele cheamă! Celulele se tem! Celulele cunosc, vai, durerea! În lumea *Rimilor* e întuneric. Depărtează-te de acest *Rim*... Umbre, tenebre, vârtejuri... Celulele trebuie să-l alunge... Dar nu au puterea. Era firesc să încerce o apropiere de ființa ieșită din bezna adâncă, fiindcă nu știau că-i un dușman... Noaptea e din ce în ce mai întunecoasă. Toate celulele ar vrea să dea înapoi... Dar nu pot... Grosvenor își dădu seama, îngrozit, că tot ceea ce se întâmplase până acum putea fi interpretat la fel

de bine în acest fel, ca și în sens contrar. Situația era gravă. Dacă dezastrul ce se produsese la bordul navei era rezultatul încercărilor stângace ale acestor ființe-păsări de a stabili un contact prietenesc, ce catastrofe n-ar fi fost ele în stare să dezlănțuie printr-o ostilitate fățișă?!

El personal se afla într-o situație și mai penibilă: dacă ar fi rupt legătura cu aceste ființe, ar fi însemnat să le redea întreaga libertate. Inclusiv libertatea de a ataca și de a încerca să distrugă nava.

N-avea deci altă cale decât să persevereze, în speranța că va izbuti la un moment dat să schimbe în favoarea lui situația.

12

Încercă mai întâi să intre în contact cu o altă ființă-pasăre.

— Sunt iubit! își spuse, reproducând în mod deliberat senzația care-l zăpăcise ceva mai înainte. Sunt iubit de corpul-matcă din care mă nasc și mă împlinesc, îi împărtășesc gândurile, dar am și început să văd cu proprii mei ochi și știu că sunt unul din grup...

Așa cum se așteptase, tranziția se făcu brusc. Degetele mai mici, ale celei de-a doua perechi de mâini, se mișcară, iar umerii fragili se arcuiră. Grosvenor se întoarse apoi din nou spre ființa-mamă. Experiența i se părea atât de reușită, încât se simțea gata să facă pasul cel mare, menit să-l pună în legătură cu sistemul nervos al unei ființe-pasăre.

Și de data aceasta își atinse scopul, prin stimularea centrilor nervoși corespunzători. Deodată avu senzația că se află pe un deal năpădit de tufe sălbatice. Chiar în fața lui curgea un pârâiaș, dincolo de care un soare portocaliu își urma crugul pe o boltă viorie, smălțuită de nori lânoși. Grosvenor își sili noul „mediu" să se răsucească, pentru a privi o căsuță cocoțată pe pari, într-un crâng răsărit ceva mai încolo pe malul pârâiașului. Alte case nu se

vedeau. Se apropie și, privind înăuntru, zări două păsări, așezate pe o stinghie. Amândouă își țineau ochii închiși.

Poate că și ele luau parte la atacul împotriva navei, își spuse Grosvenor.

Își concentră atenția asupra unei ființe care se afla într-o zonă a planetei unde era încă noapte. De data aceasta, transferul fu și mai rapid. Se pomeni într-un oraș întunecat, cu clădiri și alei fantomatice și începu să intre în legătură cu diverși *Rimi*. Nu înțelegea clar de ce izbutea să stabilească un contact cu sistemul nervos al unora dintre ei mai ușor decât cu al altora. Poate că unii erau mai sensibili la stimulii lui. Sau poate că făceau parte din familia primei ființe-pasăre cu care intrase în contact. După ce reuși să stabilească legături cu peste două duzini de *Rimi* răspândiți pe întreaga planetă, Grosvenor își spuse că avea acum o vedere de ansamblu asupra acesteia.

Se afla într-o lume de piatră și lemn, ai cărei locuitori erau legați între ei prin relații organice, la nivelul sistemului lor nervos. Iată o seminție care izbutise să evite civilizația tehnologică a omului, grație unei cunoașteri în profunzime a tainelor materiei și energiei.

Grosvenor hotărî că putea trece, liniștit, la penultima etapă a contraatacului său. Se concentra așadar asupra unui gând menit să caracterizeze una din ființele care asaltaseră nava. După un răstimp ce i se păru destul de scurt, avu senzația că privește nava printr-o imagine. Prima lui grijă fu să se

întrebe cum se desfășura lupta. Dar trebuia să-și înfrângă curiozitatea, deoarece avea de făcut lucruri mult mai importante. Voia să influențeze un grup numeros — alcătuit poate din milioane de ființe — să le influențeze în așa măsură, încât să le oblige să se retragă cât mai departe de navă.

Acum era limpede că le putea capta gândurile, așa cum și ele i le puteau capta pe ale lui. Asocierea lui cu sistemul nervos al atâtor ființe nici n-ar fi fost posibilă altfel.

Grosvenor își proiectă așadar gândurile în noapte:

— Trăiți într-un univers, despre care nu știți nimic altceva decât ceea ce vă sugerează imaginile sub care vi se înfățișează. Dar imaginile astea nu sunt Universul însuși... Ele nu vă arată Universul în totalitatea lui. Există multe lucruri pe care nu le puteți percepe direct, neavând simțurile necesare. În interiorul Universului există o ordine. Iar dacă ordinea imaginilor din voi nu este aceeași ca ordinea din Univers, înseamnă că vă amăgiți...

Pentru a-i influența pe *Rimi,* Grosvenor trebuia să le schimbe ideile fundamentale. E ceea ce încercă să facă, în mod deliberat, cu sânge rece, pornind de la ipoteza că *Rimii* erau lipsiți de apărare. Acestea erau primele idei noi cu care făceau cunoștință după nenumărate generații, iar Grosvenor nu se îndoia că șocul lor va fi formidabil. Civilizația *Rimilor* era o civilizație de tip rural, întemeiată pe niște certitudini pe care nimeni nu le contestase până în prezent. Existau în istorie suficiente exemple ce dovedeau că viitorul unor astfel de civilizații

putea fi influențat în chip hotărâtor de un dușman slab numericește. Imensa împărăție a Indiei s-a năruit sub asaltul câtorva mii de englezi. La fel, toate popoarele de țărani din Antichitate au fost cucerite ușor și nu și-au revenit decât în clipa când au început să-și dea seama că viața nu se reducea la ceea ce pretindeau sistemele lor rigide.

Rimii erau extrem de vulnerabili. Metoda lor de a comunica unii cu alții, deși foarte originală, îi expunea primejdiei de a fi influențați colectiv. Grosvenor își repetă de nenumărate ori mesajul, adăugând de fiecare dată câte ceva în legătură cu nava, ca de pildă: „Schimbați imaginea de care vă folosiți în relația cu cei de pe navă, apoi retrageți-o. Schimbați imaginea, pentru a le da prilejul să doarmă și să se odihnească, apoi retrageți-o... Intervenția voastră prietenească a provocat mari pagube navei. Și noi suntem prietenoși față de voi, dar felul vostru de a vă manifesta prietenia ne-a făcut rău."

Continuă multă vreme să-și transmită ordinele prin această imensă rețea nervoasă — nici el nu știa câtă vreme, poate două ore — până când contactul cu imaginea de pe perete fu întrerupt automat, printr-un declic al encefalostatului.

Se pomeni atunci din nou în decorul familiar. Nemaivăzând nici o imagine pe perete, îi aruncă o privire lui Korita, care dormea adânc în fotoliu.

Grosvenor se înfioră, amintindu-și de ordinul pe care-l dăduse oamenilor: odihniți-vă și dormiți. Acesta era rezultatul: toți oamenii aflați la bordul navei adormiseră.

După ce-l trezi pe Korita, Grosvenor ieși în fugă pe coridor. Pretutindeni zări oameni adormiți; cât despre pereți, erau albi, fără nici o imagine!

Ajuns pe puntea de comandă, trebui să sară peste trupul căpitanului Leeth, care zăcea pe podea, lângă tabloul de control. Răsuflând ușurat, apăsă pe tasta care dirija fluxul de energie spre scutul de protecție al navei.

Peste câteva clipe, cocoțat pe unul din scaunele de control, Elliott Grosvenor schimbă poziția navei.

Înainte de a părăsi puntea, avu grijă să pună sistemul de control al direcției sub un cod reglat pentru zece ore, spre a preîntâmpina astfel riscul ca vreunul dintre oameni să se trezească din somn, stăpânit de dorința autodistrugerii. Ajuns din nou pe coridor, începu să dea primul ajutor răniților.

Cum aceștia erau toți adormiți, trebuia să le ghicească suferințele, ceea ce-i venea destul de ușor. Acelora pe care-i auzea răsuflând greu, le administra plasmă sanguină. Celor care prezentau răni mai grave, le făcea câte o injecție calmantă, iar arsurile le trata cu niște alifii speciale. Cu ajutorul lui Korita transportă șapte muribunzi în salonul de reanimare, unde izbuti să-i readucă la viață pe patru dintre ei. Rămâneau treizeci și doi de morți, pentru care nu se mai putea face nimic.

Grosvenor și Korita continuau să-i îngrijească pe răniți, când, deodată, un tehnician-geolog se trezi, căscă și începu să geamă, deznădăjduit. Grosvenor ghici că omului îi revenea memoria, dar îl lăsă să se ridice în picioare și să se apropie. Tehni-

cianul îi privi uimit pe cei doi și le spuse în cele din urmă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

În curând o duzină de ajutoare munceau cot la cot cu ei, scoțând în răstimpuri câte o exclamație ce dovedea că-și dădeau seama că asupra navei se abătuse un vânt de nebunie.

Grosvenor nu-i observă pe căpitanul Leeth și pe Morton decât când aceștia începură să discute cu Korita. Când japonezul plecă, ei se apropiară de Grosvenor și-l invitară la o ședință pe puntea de comandă. Grosvenor se întreba dacă cei doi își aminteau de cele întâmplate, căci nu arareori hipnoza provoca o amnezie spontană. Dacă ei nu și-ar fi amintit de nimic, lui Grosvenor i-ar fi venit foarte greu să le explice în mod convingător ce anume se întâmplase.

De aceea, răsuflă ușurat când îl auzi pe căpitanul Leeth spunându-i:

— Domnule Grosvenor, trecând în revistă rezultatele dezastruoase ale evenimentelor petrecute, domnul Morton și cu mine ne-am amintit de încercarea dumitale de a ne convinge că suntem victimele unui atac din afară. Domnul Korita ne-a vorbit adineaori despre acțiunile dumitale, la care a fost martor. Te-aș ruga să le explici șefilor de secții, adunați aici, ce anume s-a întâmplat.

Lui Grosvenor îi trebui mai bine de o oră pentru a face o dare de seamă completă. După ce sfârși, cineva îl întrebă:

— Să înțeleg oare că de fapt a fost vorba de o încercare a acelor ființe de a stabili un contact amical cu noi?

— Ei bine, da! răspunse Grosvenor.

— Vrei să spui că n-are rost să-i distrugem cu torpilele noastre? mai întrebă celălalt, cu asprime în glas.

— N-ar folosi la nimic, spuse Grosvenor, cât se poate de calm. Am putea totuși să ne ducem acolo și să stabilim un contact mai direct.

Căpitanul Leeth se grăbi să-i răspundă:

— Ne-ar lua prea mult timp. Mai avem de străbătut o cale lungă. Și adăugă, pe un ton acru: De altfel, pare o civilizație foarte plicticoasă.

— Ce ai de spus, domnule Grosvenor? îl întrebă Morton.

— Căpitanul se referă, presupun, la faptul că această civilizație e lipsită de orice tehnologie, răspunse Grosvenor. Dar organismele vii pot avea satisfacții chiar fără ajutorul unor mașini — mă gândesc la plăcerea de a mânca și de a bea, și la bucuria de a trăi printre cei dragi. După părerea mea, aceste păsări cunosc satisfacția de a gândi la unison și de a-și perpetua specia. A fost o vreme când omul nu cunoștea bucurii mult mai mari, și totuși socotea că duce o viață civilizată. Iar pe vremea aceea au existat, ca și acum, oameni mari.

— Dumneata, însă, n-ai ezitat să le tulburi modul de viață, spuse cu răutate von Grossen.

Grosvenor nu se lăsă descumpănit, ci îi răspunse, calm:

— Nu e bine nici pentru păsări, nici pentru oameni să ducă o existență prea specializată. Eu n-am făcut decât să le înfrâng rezistența față de ideile noi, ceea ce încă n-am reușit să realizez la bordul acestei nave.

În sală se auziră râsete, iar oamenii începură să plece. Grosvenor îl văzu apoi pe Morton discutând cu Yemens, singurul chimist prezent la ședință.

Yemens — care era mâna dreapta a lui Kent — părea încruntat și scutura mereu din cap. În cele din urmă spuse și el ceva, apoi îi strânse mâna lui Morton și plecă. Directorul se apropie de Grosvenor și-i șopti:

— Chimiștii își vor lua în decurs de douăzeci și patru de ore instalațiile aduse în secția dumitale, cu condiția să nu mai pomenești de cele întâmplate. Domnul Yemens...

— Dar ce părere are Kent? îi tăie vorba Grosvenor.

— Kent a inhalat niște gaze și va trebui să stea la pat mai multe luni...

— Bine, dar între timp vor avea loc alegerile! exclamă Grosvenor.

Morton șovăi, înainte de a-i răspunde:

— Exact. Asta înseamnă că eu voi câștiga alegerile fără nici o opoziție, deoarece singurul contracandidat era Kent.

Grosvenor tăcu, gândindu-se la noua situație. Îi părea bine că Morton va continua să fie director. Dar ce se va întâmpla cu toți acei nemulțumiți care-l sprijiniseră pe Kent?

— Domnule Grosvenor, aș vrea să-ți cer o favoare, cu titlu personal, îi spuse Morton. L-am convins pe domnul Yemens că ar fi absurd să se continue atacul pornit de Kent împotriva dumitale. Dar te-aș ruga să păstrezi tăcerea asupra acestui lucru și să nu încerci să-ți exploatezi victoria. Dacă te întreabă cineva, răspunde-i că de vină e accidentul lui Kent, dar nu ridica dumneata chestiunea. Îmi promiți?

Grosvenor îi făgădui, apoi îl întrebă, cu oarecare șovăială:

— Aș putea să fac o propunere?

— Bineînțeles!

— Ce-ar fi să-l numiții pe Kent ca locțiitor al dumneavoastră?

Morton îl privi perplex.

— Iată o propunere la care nu m-aș fi așteptat din partea dumitale, îi spuse în cele din urmă. În ce mă privește, nu ard de nerăbdare să-i ridic moralul lui Kent.

— Nu-i vorba de moralul lui Kent, replică Grosvenor.

Morton rămase tăcut un timp, apoi rosti încet și parcă în silă:

— Presupun că în felul acesta aș putea contribui la destinderea atmosferei.

— Părerea pe care o aveți despre Kent se aseamănă, văd, cu a mea, zise nexialistul.

Morton izbucni în râs.

— Există la bordul acestei nave zeci de oameni pe care i-aș prefera ca locțiitori, dar ca să fie pace îți voi urma sfatul.

Se despărțiră. Grosvenor nu mai era chiar atât de satisfăcut cum păruse. Nu avea sentimentul că plecarea chimiștilor din secția de nexialism era o victorie personală. Totuși, această soluție era preferabilă unei lupte care ar fi putut deveni prea aprigă.

13

Ixtl aștepta nemișcat în noaptea nemărginită. Timpul se scurgea încet spre veșnicie, iar spațiul era învăluit într-o beznă de nepătruns. Prin această beznă întrezărea niște pete de lumină rece. Știa că fiecare dintre ele era o galaxie de stele scânteietoare, deși de la distanța asta pâlpâiau ca niște fuioare de ceață. Acolo clocotea viața, înmulțindu-se pe miriadele de planete ce se roteau la nesfârșit în jurul sorilor lor. Tot așa colcăise odinioară viața și în mâlurile din străvechiul Glor, înainte ca o explozie cosmică să fi nimicit puternica seminție a *ixtlilor* și să-i fi azvârlit propriul trup în hăurile intergalactice.

Tragedia lui era că supraviețuise acelui cataclism. Energia care impregna spațiul îi menținea în viață trupul, din ce în ce mai slăbit. Un singur gând îi stăpânea mintea — gândul că s-ar putea să nimerească din nou într-un sistem galactic, pe o planetă pe care să găsească un atât de râvnit *guul.*

Gândul acesta, repetat de nenumărate ori, făcea acum parte din însăși ființa lui. Era ca o imagine ce se desfășura la nesfârșit în fața ochilor minții sale. Imaginea asta, laolaltă cu țipetele luminoase pe care le zărea în hăul întunecos, alcătuiau toată

lumea lui. Pe vremuri, simțurile îi fuseseră foarte ascuțite, dar de când începuse să-și piardă puterea nu mai capta semnale decât de la o distanță de câțiva ani-lumină. Așa și acum, abia dacă desluși primele semnale ce-i indicau prezența navei. Energie, materie... Impresii vagi se învălmășeau în creierul lui amorțit. Simți o durere aprigă, ca și cum un mușchi, multă vreme nefolosit, ar fi prins să-i zvâcnească.

Durerea se potoli. Gândul se spulberă. Creierul se scufundă din nou în somnu-i adânc. Ixtl se întoarse în vechea și deznădăjduita lume a beznei presărate cu pete de lumină. Însăși ideea de energie și de materie deveni vagă, ca un vis.

Deodată, însă, mesajul își croi încă o dată drum, undeva, la periferia conștiinței lui Ixtl. Trupul lui vlăguit se simți scuturat de un fior. Cele patru brațe i se întinseră, iar cele patru picioare îi zvâcniră, mânate de o forță oarbă. Era doar o reacție musculară. Privirea lui năucă și împrăștiată se însufleți brusc. Cu un efort extraordinar, își concentră toate energiile în direcția de unde veneau semnalele.

Dar chiar în timp ce făcea acest efort, punctul de unde porneau semnalele se și deplasase în spațiu. Abia atunci îl străfulgeră gândul că putea fi vorba de o navă intergalactică. O clipă, se temu să nu-i piardă urma, pentru totdeauna. Lărgindu-și câmpul de percepție, simți din nou, cu putere, prezența materiei și a energiei. De data asta n-o mai lăsă să-i scape. Simțurile lui, întinse ca o coardă, se concentrară într-o singură rază, care începu să

absoarbă cu lăcomie mari cantități de energie din navă — prea mari ca să le poată asimila. Întocmai ca o lipitoare monstruoasă, continuă totuși să le absoarbă, de la distanță.

Obișnuit, de atâta vreme, cu un regim frugal, nici nu îndrăznea să folosească această energie uriașă. Prefera să lase o parte din ea să se scurgă înapoi în spațiu. Dar cantitatea reținută de propriu-i trup îl făcu să se trezească la viață. Înnebunit de perspectivele ce i se deschideau în față, se topi întreg în raza care brăzda spațiul.

Deși stoarsă de energie, nava continua să înainteze în virtutea inerției, depărtându-se tot mai mult de el, întâi cu un an-lumină, apoi cu doi, apoi cu trei... Deznădăjduit, Ixtl își dădu seama că nava îi va scăpa printre degete, în ciuda eforturilor sale. Deodată, însă, nava se opri, în plin zbor, încremenind în spațiu. Era încă la mare distanță, dar nu se mai depărta.

Ixtl înțelese ce se întâmplase. Cei de la bordul navei îi simțiseră prezența și se opriseră pentru a vedea ce se petrece. Faptul că izbutiseră să frâneze brusc nava indica o tehnologie foarte avansată, deși Ixtl nu-și putea da seama ce metodă de antiaccelerație folosiseră. Existau mai multe posibilități. El însuși avusese de gând să se oprească, convertindu-și viteza într-o acțiune electronică în interiorul propriului său corp, ceea ce ar fi dus la o foarte neînsemnată pierdere de energie. Electronii din fiecare atom și-ar fi sporit ușor viteza — foarte

ușor — iar această viteză s-ar fi transformat în mișcare, la un nivel microscopic...

Tocmai la acest nivel simți Ixtl că nava era foarte aproape de el.

Ceea ce urmă, se petrecu prea fulgerător pentru a lăsa loc gândurilor. Între el și navă se interpuse un scut energetic impenetrabil. Concentrarea unei cantități de energie atât de mari puse în mișcare releele automate din corpul lui, ceea ce-l făcu să se oprească mai devreme cu o fracțiune de microsecundă decât ar fi dorit. Ceea ce însemna, în termeni de distanță, la peste treizeci de mile.

Nava îi apărea acum ca un punct luminos în noaptea spațiului. Probabil că ființele din interiorul ei nu-l puteau vedea, din pricina scutului. Ixtl se gândi că scanerele fine de la bordul navei îl simțiseră că se apropie, ca un proiectil, și că ecranul fusese instalat pentru a-i para lovitura.

Ixtl se afla acum la numai câțiva metri de bariera aproape invizibilă, care-l despărțea de ținta mult râvnită. Se uita cu lăcomie și cu speranță la sfera aceea enormă de metal, care scânteia ca un giuvaer pe catifeaua neagră a nopții.

Efortul fizic pe care trebuise să-l facă îl împiedicase să se gândească la posibilitățile uriașe ce i s-ar fi deschis în față odată ajuns la bordul navei.

Acum, deși copleșită de deznădejde, mintea lui își lua în sfârșit zborul. Picioarele și brațele îi străluceau ca niște limbi de foc în lumina orbitoare ce țâșnea prin hublourile navei. O spumă albă i se prelingea din botul căscat ca o gură omenească,

grotesc desenată. O speranță nebunească pusese stăpânire pe întreaga-i ființă, întunecându-i vederea. Ca printr-o negură, zări o dâră de lumină ce se îngroșa tot mai mult pe suprafața metalică a navei. Dâra aceasta deveni o enormă ușă rulantă, din care țâșni un șuvoi de lumină.

Pe ușă ieșiră vreo duzină de ființe bipede, îmbrăcate într-un fel de armuri străvezii și târând după ele niște aparate grele, pe care le lăsară într-un singur punct de pe suprafața navei. Flăcările care începură să țâșnească din aceste aparate păreau mici de la distanță, dar strălucirea lor orbitoare indica fie o căldură extraordinară, fie o concentrare formidabilă a unor radiații de altă natură. Ființele acelea bipede păreau să repare nava, cu o repeziciune fantastică.

Ixtl începu să pipăie, febril, scutul care-l despărțea de navă, căutând punctele mai slabe, dar nu le găsi. Se afla în fața unei forțe ce-l depășea.

Ființele bipede își terminară repede treaba — înlocuirea unui strat gros al peretelui exterior. Flăcările incandescente ale aparatelor lor de sudură se mistuiră în beznă și aparatele înseși dispărură prin deschizătura prin care fuseseră scoase. Ființele bipede le urmară numaidecât. Imensa suprafață metalică redeveni brusc la fel de pustie și de neînsuflețită ca însuși spațiul.

Ixtl era atât de descumpănit, încât nu mai știa ce face. Nu-i putea lăsa să-i scape tocmai acum, când întreg Universul i se părea la îndemână. Întinse brațele spre navă, ca și cum ar fi vrut s-o oprească.

Trupul îi zvâcnea, dureros, iar gândurile deznădăjduite i se rostogoleau parcă spre un hău fără fund.

Deodată, însă, ușa rulantă a navei își încetini mișcările și, în pragul ei, apăru o ființă — una singură — care alergă spre locul unde fuseseră făcute reparațiile. După ce luă de acolo ceva, porni înapoi spre ușă dar, zărindu-l pe Ixtl, se opri ca lovită de-un trăsnet. În lumina ce se filtra prin hublouri, fața i se vedea clar prin casca transparentă a costumului spațial. Ochii îi erau larg deschiși, ca și gura. Deodată buzele începură să i se miște repede. Peste câteva clipe, ușa prinse să se rotească din nou, iar când se deschise, mai multe ființe bipede ieșiră la vedere. Buzele li se tot mișcau, iar ochii le erau îndreptați spre Ixtl.

Deodată, prin deschizătură fu scoasă o cușcă mare, zăbrelită, pe care ședeau doi oameni și care părea să se miște singură. Ixtl simți că va fi capturat, dar nu se împotrivi. Copleșit de o imensă oboseală, își dădea, vag, seama că seminția lui, ajunsă la pragul cunoașterii supreme, nu putea supraviețui decât dacă el își va redobândi prezența de spirit.

— Cum naiba poate trăi cineva în spațiul intergalactic?!

Grosvenor auzi prin videocomunicatorul din costumul lui spațial vocea iritată a celui care pusese întrebarea. Oamenii se strânseră și mai mult unii într-alții, parcă neliniștiți de întrebare. Pentru Grosvenor, însă, prezența celorlalți nu era de ajuns, căci își dădea seama de imensitatea beznei ce învăluia, ca un giulgiu, nava, lipindu-se până și de hublourile ei luminate.

Abia acum simțea această imensitate, în toată grozăvia ei. Privise de atâtea ori, prin hublouri, noaptea de afară, încât devenise indiferent. Acum, însă, își dădea seama că până și cele mai depărtate frontiere stelare atinse de navă nu reprezentau decât un punct în această noapte neagră, care se întindea în toate direcțiile, pe distanțe echivalente cu miliarde de ani-lumină.

Vocea directorului Morton răsună deodată prin tăcerea înfricoșată ce se lăsase:

— Gunlie Lester, te chem din interiorul navei! Gunlie Lester!

Nu peste multă vreme, cel chemat răspunse:

— Da, domnule director!

Grosvenor recunoscu glasul șefului secției de astronomie.

— Ascultă, Gunlie, urmă directorul, îți încredințez o treabă pe măsura creierului dumitale astromatematic. Te-aș ruga să calculezi ce probabilitate există ca motoarele navei să se oprească tocmai în acest punct al spațiului. Îți dau câteva ore. Cuvintele acestea avură darul de a scoate și mai mult în relief dramatismul situației. Deși era el însuși expert în matematică, Morton apela acum la cunoștințele unui alt matematician.

Astronomul râse, apoi replică pe un ton grav:

— N-am nevoie de nici un calcul. Ar trebui să dispunem de un nou sistem de notație pentru a putea exprima aritmetic această probabilitate. Matematic vorbind, ceea ce s-a întâmplat e o imposibilitate. Iată o navă încărcată cu oameni, care se oprește pentru reparații la jumătatea drumului dintre două galaxii. Așa ceva nu s-a mai pomenit de la începutul erei călătoriilor intergalactice. Un punct minuscul nu se poate întâlni cu un alt punct, și mai minuscul, decât dacă spațiul ar fi plin până la saturație.

Grosvenor avea, însă, o explicație ceva mai plauzibilă: cele două evenimente se puteau afla într-o relație de cauză-efect.

Unul din pereții sălii mașinilor fusese perforat de o explozie puternică. Torente de energie se revărsaseră în spațiu.

Dădu să vorbească, dar închise numaidecât gura. Trebuia să țină seama de toate implicațiile unei astfel de ipoteze. Trebuia să calculeze cantitatea de

energie pierdută în câteva minute. Dar cifrele care-i veniră în minte când încercă să facă acest calcul erau atât de uriașe, încât excludeau automat ipoteza concepută de el. Nici măcar o mie de *corli* n-ar fi fost în stare să absoarbă o asemenea cantitate de energie; însemna, deci că la mijloc fuseseră și niște mașini.

Deodată auzi pe cineva spunând:

— Ar trebui să trimitem o unitate mobilă împotriva acestor ființe!

Vocea tremurătoare îl neliniști pe Grosvenor, dar și pe ceilalți, așa că Morton simți nevoia să-i îmbărbăteze:

— S-ar putea ca acest demon oribil, ieșit parcă dintr-un coșmar, să fie o ființă mai inofensivă decât pisicuța aceea drăgălașă, care ne-a atacat acum câteva luni... Ce părere ai, Smith?

Biologul răspunse, cu o logică rece:

— Pe cât pot să-mi dau seama privindu-l de la distanță, demonul are picioare și brațe, ceea ce indică o evoluție pur planetară. Dacă e o ființă inteligentă, va începe să reacționeze la schimbarea mediului ambiant, chiar în clipa când o vom închide în cușcă. Poate că-i un înțelept venerabil, care meditează în liniștea desăvârșită, a spațiului. Sau poate că e, dimpotrivă, un tânăr ucigaș, osândit la exil și mistuit de dorința de a se întoarce acasă, la propria-i civilizație.

— Păcat că n-a venit cu noi și Korita, spuse Pennons, cu o voce calmă. Expunerea lui despre

planeta pisicilor ne dăduse o oarecare imagine despre ceea ce ne aștepta.

— Korita e aici, domnule Pennons! îl întrerupse japonezul, a cărui voce răsuna limpede în videocomunicator. Am urmărit, ca mulți alții, ceea ce se întâmplă și trebuie să recunosc că sunt impresionat de imaginea pe care o văd pe ecran. Mă tem, însă, că teoria mea privitoare la ciclurile istoriei ar putea fi primejdioasă în actualul stadiu, când nu dispunem de nici un fel de fapte concrete. În cazul „pisicuței" aveam de-a face cu o făptură care trăia pe o planetă pustie și lipsită de hrană, printre ruinele unui oraș mort. Aici, însă, avem de-a face cu o ființă care trăiește în spațiu, la o distanță de un sfert de milion de ani-lumină de planeta cea mai apropiată, și căreia îi lipsește, pare-se, nu numai hrana, dar și orice mijloc de locomoție spațială. De aceea, iată ce vă propun: mențineți scutul de protecție, lăsând doar o deschizătură prin care să poată trece cușca. După ce făptura va fi închisă în cușcă, studiați-o, analizați-i toate gesturile și reacțiile, scanați-i organele interne, pentru a vedea cum funcționează în vidul spațial. Aflați tot ce puteți despre ea, ca să știm pe cine aducem la bord. Să evităm însă vărsarea de sânge. Să fim cât se poate de precauți!

— Ceea ce spune domnul Korita mi se pare foarte rezonabil! exclamă Morton și începu să împartă ordine.

Din interiorul navei fură aduse alte aparate, care fură instalate pe suprafața ei. Fu adus și un scaner, pe care-l atașară de cușca mobilă.

Grosvenor ascultă neliniștit instrucțiunile date de Morton oamenilor care manevrau cușca:

— Deschideți larg portița și închideți-o de îndată ce va intra înăuntru! Aveți grijă să nu se agațe de zăbrele!

„Dacă am ceva de obiectat, acum e momentul", își spuse Grosvenor. Nu vedea, însă, ce anume ar fi putut obiecta. Ar fi putut, desigur, să formuleze unele îndoieli. Ar fi putut împinge până la concluzia lor logică afirmațiile lui Gunlie Lester, arătând că cele petrecute nu erau un rod al hazardului. Ar fi putut chiar să sugereze că o hoardă întreagă de monștri stătea la pândă pe aproape, așteptând ca semenul lor să fie capturat.

În realitate, fuseseră luate toate măsurile de precauție împotriva unor astfel de eventualități. Deschizând scutul energetic doar atât cât să permită trecerea cuștii, puteau fi siguri că nu ofereau inamicului o țintă ușoară. Învelișul exterior al navei putea fi rupt, iar oamenii trimiși afară puteau fi omorâți, dar nava însăși ar fi rămas intactă.

Inamicul s-ar fi pomenit în fața unei nave blindate, manevrată de niște ființe capabile să ducă fără cruțare lupta, până la atingerea țelului lor.

Grosvenor se hotărî așadar să se abțină de la orice comentariu și să nu-și dea pe față îndoielile.

— Are cineva de spus ceva? întrebă Morton.

— Da, răspunse von Grossen. Aș dori să se procedeze la un examen aprofundat al monstrului, ceea ce ne-ar lua, cred, cel puțin o săptămână, sau cel mult o lună.

— Cu alte cuvinte, vrei să rămânem aici, în timp ce experții noștri tehnici ar examina monstrul?

— Da, recunoscu fizicianul.

Morton se gândi câteva clipe, apoi rosti încet:

— Va trebui să supun aprobării celorlalți propunerea dumitale. Am pornit într-o expediție de explorare. Avem tot ce ne trebuie pentru a transporta mii de specimene extraterestre. Ca savanți, totul ne interesează. Totul se cuvine cercetat. Totuși, dacă am rămâne încremeniți în spațiu câte o lună întreagă pentru fiecare dintre specimenele pe care vrem să le luăm la bord, călătoria noastră ar dura cinci sute de ani, în loc de cinci sau zece, și ar îndreptăți toate obiecțiile posibile. Evident, fiecare specimen trebuie examinat și tratat cu atenția pe care o merită.

— Eu aș spune să ne mai gândim, stărui von Grossen.

— Mai are cineva vreo obiecție? întrebă Morton. Și, întrucât nimeni nu-i răspunse, conchise: Bine, băieți, duceți-vă și prindeți-l!

Ixtl aștepta. Prin fața ochilor i se perindau, ca într-un caleidoscop, amintirile tuturor lucrurilor și priveliștilor întrezărite vreodată. Într-o străfulgerare își văzu și planeta natală, de mult pustiită. Se simți mândru și plin de dispreț față de aceste ființe bipede care ar fi vrut să-l captureze.

Își aminti că, într-o vreme, cei din neamul lui fuseseră în stare să controleze mișcarea în spațiu a unor întregi sisteme solare. Asta, înainte de a fi renunțat la călătoriile spațiale în sine și de a fi trecut la o viață mai liniștită și mai frumoasă, în armonie cu forțele naturii.

Privi spre cușca aceea care venea drept spre el. Scutul se deschise pentru a-i face loc și se închise numaidecât. Chiar să fi vrut, Ixtl n-ar fi putut profita de deschiderea acestuia într-un răstimp atât de scurt. Dar el nici nu voia asta. Trebuia să aibă grijă să nu facă nici o mișcare suspectă până nu va ajunge în interiorul navei.

Lada cu gratii de metal se apropia încet de el. Cei doi bipezi oare o conduceau stăteau cu ochii la pândă. Unul dintre ei ținea în mână o armă — Ixtl simți că-i încărcată cu proiectile atomice. Era o armă vrednică de oarecare admirație, deși își avea

limitele ei: putea fi folosită împotriva lui doar în afara navei, căci în interiorul acesteia ar fi declanșat o reacție prea violentă.

Gândul acesta îi întări și mai mult hotărârea de a pătrunde în navă!

Deodată, poarta metalică a cuștii se căscă și se închise fără zgomot după el. Ixtl se agăță de bara cea mai apropiată, apucând-o zdravăn. „Acum, nu mai am de ce să mă tem!" își spuse, îmbătat de propria-i putere.

Se simțea sporit deopotrivă fizic și mintal. Roiuri de electroni liberi țâșneau din organismul lui, căutând să se unească cu electronii altor structuri atomice. După atâția ani de deznădejde, era în sfârșit salvat! Indiferent ce avea să se întâmple, controlul asupra sursei de energie a acestei cuști îl va izbăvi pentru totdeauna de vechea neputință de a-și dirija mișcările. Nu va mai fi niciodată la cheremul capricioasei forțe de atracție a unor galaxii îndepărtate. De aici înainte, va putea să se deplaseze în orice direcție va vrea.

În timp ce stătea agățat de gratii, cușca începu să se miște spre navă. Scutul energetic se deschise pentru a-i face loc și se închise numaidecât. Văzuți de aproape, bipezii îi păreau minusculi, iar faptul că aveau nevoie de costume spațiale dovedea incapacitatea lor de a se adapta la medii radical diferite, ceea ce însemna că, din punct de vedere fizic, se aflau pe o treaptă joasă a evoluției. Totuși, n-ar fi fost înțelept să le subaprecieze realizările științifice. Aveau niște minți agere, capabile să creeze și

să folosească mașinării puternice. Chiar acum aduseseră câteva aparate, desigur cu scopul de a-l examina și de a-i descoperi intențiile și resorturile intime. Nu, nu putea îngădui un asemenea examen!

Văzu că unii dintre bipezi aveau câte două arme, nu una singură, și că le țineau vârâte în niște teci prinse de mânecile costumului spațial. Una dintre armele acestea semăna cu pușca atomică, cu care fusese deja amenințat. Cealaltă avea un mâner strălucitor și transparent — probabil o armă cu radiații. Cei doi bipezi instalați deasupra cuștii aveau și ei câte o astfel de armă.

În clipa când cușca ajunse în laboratorul improvizat la repezeală, un scaner fu împins către deschizătura îngustă dintre două gratii. Ixtl se săltă atunci până în tavanul cuștii. Devenind, brusc, sensibil la undele ultrascurte, putu deslușì sursa de energie a armei ca pe un punct luminos, drept în fața lui.

Un braț cu opt degete subțiri ca niște sârme țâșni cu iuțeala fulgerului și, trecând prin metal, smulse arma din teaca unuia din oamenii de pe cușcă. Silindu-se din răsputeri să-și mențină echilibrul, Ixtl îndreptă arma spre scaner și spre grupul de oameni din spatele lui, apoi apăsă pe trăgaci și sări jos. Nimeni nu-și dădea seama cine a tras. Acum nu-i mai era frică. Energia trecuse prin scaner și atinsese, într-o măsură mai mare sau mai mică, aproape toate aparatele din laboratorul improvizat. Înregistrarea nu mai era bună de nimic, și întregul aparat trebuia verificat din nou, ba poate

chiar înlocuit. Dar mai ciudat era că totul se petrecuse aparent întâmplător.

Grosvenor auzi înjurături în videocomunicator și înțelese, nu fără un sentiment de satisfacție, că și ceilalți se luptau cu radiațiile șfichiuitoare, al căror șoc era numai parțial atenuat de costumele lor spațiale. Obișnuindu-și ochii, putu vedea din nou suprafața curbă pe care stătea și, dincolo de ea, hăul negru, fără fund, al spațiului. Văzu și cușca de metal, ca o pată printre umbre.

Unul din oamenii de pe cușcă îi spuse lui Morton:

— Sunt dezolat, domnule director, mi-a căzut arma de la brâu și s-a descărcat singură!

Grosvenor se grăbi să intervină:

— E puțin probabil, având în vedere absența virtuală a gravitației.

— Ai dreptate, Grosvenor, îi răspunse Morton. A observat careva dintre voi vreun lucru neobișnuit?

— Poate că am lovit-o fără să-mi dau seama, zise omul a cărui armă provocase incidentul.

Grosvenor auzi deodată vocea lui Smith, bolborosind în videocomunicator:

— Animal erizipelos, strabismatic, steatopigian... Nu auzi restul, dar bănui că era o înjurătură specială a biologului.

Acesta urmă, ceva mai potolit:

— O clipă, dați-mi voie să-mi amintesc ce am văzut. Mă aflam chiar aici, în linia de foc și aș putea să jur că monstrul s-a mișcat, înainte ca arma să se fi descărcat asupra mea. Am impresia că a

sărit spre tavanul cuștii. Știu bine că era prea întuneric ca să pot vedea clar, însă...

Nu-și sfârși fraza.

Morton îi porunci lui Crane să aprindă reflectorul, iar când lumina puternică a acestuia se revărsă în cușcă, îl zăriră pe Ixtl ghemuit în fundul ei. Grosvenor se înfioră la vederea trupului cilindric cu reflexe metalice, a ochilor ca niște tăciuni aprinși, a degetelor subțiri ca de sârmă. Monstrul era de-a dreptul hidos.

Auzi în videocomunicator vocea lui Siedel:

— Probabil că el se consideră fermecător! Vorbele astea hazlii izbutiră să spargă gheața. Cineva spuse:

— Dacă viața înseamnă evoluție și dacă totul evoluează cu un anumit scop, de ce o fi având nevoie creatura asta de picioare și brațe atât de dezvoltate? Ar fi interesant să vedem ce are în burtă. Din păcate scanerul nu ne mai poate fi de folos. Radiațiile i-au alterat sistemul optic și senzorii și cred că înregistrarea a fost distrusă în întregime. Să încercăm o nouă scanare?

— Nu! răspunse Morton, cu șovăială în glas, dar se grăbi să adauge, pe un ton ceva mai ferm: Am pierdut mult timp. La urma urmei, putem să reconstituim condițiile de vid spațial în laboratoarele noastre, fără ca nava să stea pe loc...

— Să înțeleg oare din aceste cuvinte că nu vei ține seama de propunerea mea? îl întrebă von Grossen. Făcusem propunerea ca monstrul să fie

supus unui examen timp de cel puțin o săptămână, înainte de a fi adus la bord.

Morton păru să șovăie, apoi întrebă:

— Mai are cineva vreo obiecție?

— Cred că n-ar fi bine să renunțăm la orice măsură de precauție. Ar însemna să trecem de la o extremă la alta.

— Altcineva? întrebă Morton, foarte calm. Dumneata, Smith?

— Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-l aducem la bord, spuse Smith. Să nu uităm că vedem pentru prima oară o ființă care trăiește în spațiu. Până și „pisicuța" aceea, care știa să se adapteze atât la oxigen cât și la clor, avea nevoie de oarecare căldură și n-ar fi putut supraviețui în frigul și-n vidul din spațiu. În cazul în care mediul natural al acestei creaturi nu e spațiul, trebuie să aflăm de ce și cum a ajuns acolo unde am găsit-o.

— Văd că va trebui să punem la vot chestiunea, zise Morton, încruntând din sprâncene. Am putea fixa în jurul cuștii un înveliș de metal care să absoarbă o parte din energia scutului de protecție, Soluția asta te-ar mulțumi, von Grossen?

— Da, mi se pare rezonabilă, răspunse acesta. Dar va trebui să mai discutăm înainte de a dezactiva scutul.

— După ce vom porni din nou la drum, dumneata și ceilalți veți putea discuta cât poftiți, până la terminarea călătoriei. Dar dumneata, Grosvenor, nu mai ai nimic de zis?

— Eu consider că scutul este eficient, răspunse nexialistul.

— Are cineva vreo obiecție? mai întrebă Morton. Întrucât nu se ridică nimeni, directorul le porunci oamenilor de pe cușcă:

— Aduceți-o încoace, ca s-o pregătim pentru transferul de energie.

În clipa când motoarele porniră, Ixtl simți vibrațiile metalului și văzu că gratiile se mișcă. Apoi avu senzația plăcută, a unei gâdilături în tot trupul. Se petrecea în el ceva care-l împiedica să gândească. Până să-și revină, se pomeni pe suprafața aspră a învelișului exterior al navei. Se ridică în picioare, cu un fel de mârâit, înțelegând ce se întâmplase: după ce descărcase arma, uitase să-și reajusteze atomii; de aceea putuse să treacă adineauri prin pardoseala metalică a cuștii.

— Dumnezeule! exclamă Morton, îngrozit.

Târându-se ca o omidă lungă și roșcată pe suprafața navei, Ixtl ajunse la ecluza pneumatică și, strecurându-se prin cele două porți interioare, se pomeni la capătul unui coridor lung, scăldat în lumină.

Se simțea, deocamdată, în siguranță și știa că, în iminenta bătălie pentru cucerirea navei, dispunea de un avantaj important, pe lângă superioritatea lui individuală: adversarii lui încă nu-i cunoșteau planul necruțător.

16

Douăzeci de minute mai târziu, în sala de ședințe a punții de comandă, Grosvenor îi urmărea cu privirea pe Morton și pe căpitanul Leeth, care discutau în șoaptă într-unul din rândurile de scaune din apropierea panoului de control.

Sala era înțesată de oameni. Cu excepția câtorva paznici postați în centrele-cheie, toată lumea fusese convocată la ședință. Militarii și ofițerii lor, șefii secțiilor științifice și membrii acestora, personalul administrativ și tehnicienii, se aflau cu toții fie în sală, fie pe coridoarele învecinate.

Se auzi un clopoțel. Treptat, murmurul conversației conteni. Clopoțelul sună din nou, iar în tăcerea ce se lăsă, căpitanul Leeth vorbi astfel:

— Domnilor, precum vedeți, suntem asaltați de probleme. Încep să cred că în trecut, noi, militarii, nu i-am apreciat cum se cuvine pe oamenii de știință. Eu însumi eram convins că-și petrec toată viața în laboratoarele lor, departe de primejdii. Se pare însă că savanții au darul de a stârni din senin fulgerele... Căpitanul Leeth șovăi o clipă, apoi continuă pe același ton ușor glumeț:

— Directorul Morton și cu mine am căzut de acord că militarii nu pot face față singuri acestei

situații. Atâta timp cât monstrul va rămâne în libertate, fiecare dintre noi va trebui să se apere. Înarmați-vă și circulați în grupuri — cu cât mai numeroase, cu atât mai bine. Ar fi absurd să vă închipuiți că situația prezentă nu va pune în pericol viața unora dintre noi, adăugă el pe un ton grav. Poate că eu însumi voi fi victima sau poate unul dintre voi. Pregătiți-vă sufletește. Obișnuiți-vă cu ideea. Iar dacă vă va fi dat să înfruntați acest monstru primejdios, apărați-vă până la ultima suflare, încercați să-l luați prizonier. Suferința, sau moartea, să nu vă fie zadarnică! Și acum, urmă el întorcându-se cu fața spre Morton, directorul va conduce o dezbatere privitoare la folosirea imensului capital științific cu care e înzestrată această navă. Domnule Morton, aveți cuvântul.

Morton păși încet înainte. Statura lui înaltă și masivă părea mai puțin impunătoare sub giganticul panou de control din spatele lui. Ochii lui cenușii se rotiră prin încăpere fără să se oprească asupra cuiva, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama de starea de spirit colectivă. După ce lăudă atitudinea căpitanului Leeth, directorul continuă astfel:

— Analizându-mi propriile amintiri despre cele întâmplate, pot spune că nimeni — nici măcar eu însumi — nu e vinovat de prezența monstrului la bord. Dacă vă amintiți, am hotărât cu toții să-l aducem la bord într-o cușcă. Această măsură de precauție a întrunit adeziunea tuturor, inclusiv a spiritelor celor mai critice, dar e regretabil că nu a putut fi luată la timp. Monstrul a pătruns astfel în

navă într-un mod pe care n-am avut cum să-l prevedem. Morton tăcu și-și roti încă o dată privirea prin încăpere, apoi adăugă: Sau poate că vreunul dintre voi a avut mai mult decât o simplă presimțire? Dacă da, să ridice mâna.

Grosvenor își întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni ridicând mâna. Deodată, își dădu seama, cu uimire, că ochii directorului erau ațintiți asupra lui.

— Domnule Grosvenor, îi spuse Morton, oare nexialismul ți-a îngăduit să prevezi că făptura aceasta este în stare să treacă printr-un perete?

— Nu, răspunse Grosvenor, răspicat.

— Mulțumesc, zise Morton.

Părea satisfăcut, în orice caz nu mai puse nimănui vreo întrebare. Grosvenor ghicise că Morton va încerca să-și justifice propria atitudine, ceea ce însemna că lucrurile stăteau destul de prost la bordul navei. Dar pe Grosvenor îl interesa mai ales faptul că directorul se referise la nexialism ca la un fel de autoritate supremă. Deodată auzi din nou vocea lui Morton:

— Siedel, dă-ne, te rog, o explicație de ordin psihologic asupra celor întâmplate.

— Înainte de a trece la capturarea monstrului, trebuie să ne clarificăm imaginea despre el, răspunse șeful secției de psihologie. Iată o ființă care, deși înzestrată cu brațe și cu picioare, e totuși în stare să plutească și să supraviețuiască în spațiu. Cu toate că se lasă închisă într-o cușcă, știe că această cușcă nu o poate ține prizonieră. Ba chiar iese din cușcă, ceea ce ar fi o prostie din parte-i, dacă n-ar dori ca

noi să vedem că-i în stare de o asemenea ispravă. Când o ființă inteligentă comite o greșeală, ea are totdeauna un motiv, un motiv întemeiat. În cazul de față trebuie să ne întrebăm de unde vine și de ce se află aici această ființă. L-aș ruga pe Smith să ne vorbească despre structura ei biologică.

Smith se ridică și vorbi, pe un ton sumbru:

— Am mai discutat despre evidenta origine planetară a mâinilor și picioarelor sale. Capacitatea de a trăi în spațiu este fără îndoială un indiciu grăitor al unei anumite evoluții. După părerea mea, avem de-a face cu o ființă aparținând unei specii care a dezlegat tainele ultime ale biologiei. Dacă aș ști prin ce mijloace am putea captura o astfel de ființă capabilă să treacă printr-un perete, v-aș spune: Prindeți-o și omorâți-o pe loc!

Sociologul Kellie, un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu chelie și cu niște ochi mari, inteligenți, ceru cuvântul și spuse:

— O ființă capabilă să se adapteze la viața în vid ar putea deveni stăpâna Universului. Specia ei ar invada toate planetele, toate galaxiile. Roiuri de ființe de acest fel ar împânzi spațiul. În realitate, însă, noi știm că în galaxia noastră nu există o astfel de specie. Iată un paradox asupra căruia merită să reflectăm.

— Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui, Kellie, îl admonestă Morton.

— Vreau să spun pur și simplu că o specie care ar fi dezlegat tainele ultime ale biologiei ar fi cu multe milenii înaintea omenirii. Ea ar avea

capacitatea de a se adapta la orice mediu. Potrivit legilor biodinamice, s-ar putea răspândi până-n cele mai depărtate colțuri ale Universului, exact ceea ce încearcă să facă și omul.

— Da, e un paradox, recunoscu Morton, dar un paradox care nu dovedește că monstrul ar fi o ființă superioară. Korita, vrei să ne spui ceva despre istoria monstrului?

— Mă tem că, nici de această dată, nu vă pot fi de prea mare folos, începu japonezul. Cunoașteți teoria potrivit căreia viața urmează un curs ascendent, printr-o serie de cicluri. Fiecare dintre aceste cicluri pornește de la faza rurală. Țăranul, legat de peticul său de pământ, se duce la târg să-și vândă produsele; cu timpul, târgul se transformă într-un orășel, din ce în ce mai puțin legat de pământ. Așa apar orașele și națiunile, apoi marile metropole cosmopolite, între care are loc o distrugătoare luptă pentru putere. Întrebarea care se pune este următoarea: Monstrul acesta se află în faza rurală, sau în faza megalopolitană, adică a marilor orașe?

Ascultându-l pe Korita, Grosvenor se gândea că fiecărei faze a unui asemenea ciclu istoric trebuie să-i corespundă și o anumită psihologie. Existau și numeroase alte explicații posibile, în afară de cea bazată pe vechea teorie spengleriană a ciclurilor. Korita ar fi putut oare să prevadă comportarea monstrului pe baza teoriei sale ciclice? Probabil că nu, dar în clipa de față, pentru ei era singura teorie pe care o cunoșteau și care le oferea posibilitatea de a aborda această problemă.

— Ascultă, Korita, spuse Morton după un timp, ținând seama că știm atât de puține lucruri despre această ființă și presupunând că ea se află în faza megalopolitană a ciclului său istoric, care e, după părerea dumitale, trăsătura ei fundamentală?

— O inteligență virtualmente invincibilă, în propriul ei mediu, n-ar săvârși nici un fel de greșeală și n-ar putea fi învinsă decât în împrejurări ce i-ar scăpa de sub control.

Morton își întoarse privirea spre Grosvenor, apoi zise:

— Am ajuns de curând la concluzia că nexialismul ne-ar putea oferi o soluție la problemele noastre. Fiind o concepție globală despre viață, ea ne poate ajuta să luăm o hotărâre grabnică, într-un moment când o astfel de hotărâre se impune. Te-aș ruga să ne expui punctul dumitale de vedere asupra monstrului.

— Nu vă pot oferi decât o concluzie bazată pe propriile mele observații, răspunse Grosvenor, ridicându-se. Aș putea, desigur, să vă prezint mica mea teorie în privința modului cum am intrat în contact cu această ființă, dar prefer să vă vorbesc despre felul cum ar trebui să lichidăm...

Nu-și sfârși fraza, căci în clipa aceea vreo șase oameni își făcură apariția, croindu-și drum prin mulțimea strânsă la intrarea sălii. Directorul se întorsese cu fața spre căpitanul Leeth, care pășea spre intruși. Grosvenor îl recunoscu, printre ei, pe Pennons, mecanicul-șef.

— Ai terminat, domnule Pennons? îl întrebă căpitanul.

— Da, domnule, răspunse Pennons și continuă, pe un ton grav: Ar fi bine ca toți oamenii să poarte costume spațiale, precum și încălțări și mănuși izolante.

— Am încărcat cu electricitate pereții dormitoarelor, spuse Leeth. Având în vedere că s-ar putea să mai treacă un timp până la capturarea monstrului, n-are rost să riscăm să fim omorâți în paturile noastre. Noi... Dar ce-i, domnule Pennons?

Pennons se uita la un mic instrument pe care-l ținea în mână.

— Suntem cu toții aici, domnule căpitan? întrebă el încet.

— Da, toți, cu excepția paznicilor din sala mașinilor.

— Atunci... atunci monstrul a fost prins în câmpul de forță. Trebuie să-l încercuim cât mai repede.

17

Tocmai când se întorcea din expediția lui prin etajele inferioare ale navei, Ixtl fu luat prin surprindere de furtuna pustiitoare ce se abătu asupră-i din senin. Cu o clipă înainte, savurase gândul că-și va ascunde *guulii* în cala metalică a navei, iar acum era prins în furtuna năprasnică din centrul unui câmp de forță!

Mintea i se întunecase. Electronii descătușați înlăuntrul lui încercau să se integreze nucleelor atomice întâlnite în cale, dar ele îl respingeau violent, zbătându-se să-și păstreze echilibrul. În aceste lungi și fatidice clipe, organismul lui flexibil, admirabil echilibrat, aproape că se prăbuși. Ceea ce-l salvă fu geniul colectiv al speciei sale, care prevăzuse această situație primejdioasă, anticipând chiar și posibilitatea unui contact cu radiații puternice. Cu iuțeala fulgerului, trupul lui Ixtl își schimba mereu forma, suportând de fiecare dată timp de câte o fracțiune de microsecundă, formidabila sarcină. În cele din urmă, izbuti să se desprindă de perete.

Se gândi atunci la perspectivele pe care i le deschidea noua situație. De bună seamă că oamenii vor încerca să-l încercuiască, venind de pe toate

coridoarele. Ochii îi străluciră la gândul că va putea să pună gheara pe unul dintre ei și să-i testeze proprietățile de *guul,* pentru a vedea dacă e bun.

Nu avea timp de pierdut, așa că se repezi spre cel mai apropiat perete nemagnetizat și începu să alerge din încăpere în încăpere, pe un itinerar paralel cu coridorul principal. Ochii lui ageri deosebeau siluetele oamenilor care treceau în goană pe coridor. Unul, doi, trei, patru, cinci — al cincilea rămăsese parcă în urma celorlalți.

Ixtl ieși ca o nălucă din perete și se năpusti cu o forță irezistibilă asupra bietului om. Cele patru brațe de culoarea focului se întinseră și îl strânseră ca într-o menghină. Nenorocitul se împotrivi o clipă, apoi se prăbuși, fără vlagă, pe spate.

Ixtl văzu însă că gura i se tot deschidea și închidea, spasmodic: cerea desigur ajutor. Îl lovi peste gură cu o labă, dar omul nu-și pierdu cunoștința și nu încetă să se zvârcolească decât în clipa când își vârî ghearele în pieptul lui.

Ixtl începu să-i scormonească prin trup, având grijă să nu-i sfâșie toate țesuturile, căci nu voia să-și omoare victima. Carnea acesteia trebuia să rămână vie.

În timp ce brațele-i lungi și subțiri își croiau drum prin trupul omului, Ixtl simți deodată în tălpi vibrațiile unor pași ce se apropiau. Veneau dintr-o singură direcție, dar veneau repede. Cuprins de panică, făcu greșeala de a-și accelera mișcările. Degetele lui atinseră inima omului, care încetă numaidecât să bată.

O clipă mai târziu, degetele scormonitoare ale lui Ixtl descopereau stomacul și intestinele omului. Și le trase însă repede înapoi, cu un mârâit furios, căci găsise ceea ce căuta, numai că, din cauza neatenției lui, nu-i mai era de nici un folos. Pe de altă parte, nu se așteptase ca ființele acestea inteligente să moară atât de ușor. Asta însemna că erau în puterea lui.

Doi oameni cu câte o armă în mână apărură de după un colț al coridorului, dar se opriră brusc la vederea monstrului care, aplecat peste cadavrul camaradului lor, îi întâmpină cu un mârâit amenințător. Până să-și vină ei în fire, monstrul trecu prin peretele cel mai apropiat, iar silueta lui roșcată dispăru ca și cum nici n-ar fi fost.

Ixtl avea acum un plan destul de precis: va captura o jumătate de duzină de oameni și-i va transforma în *guuli,* apoi îi va omorî pe toți ceilalți, deoarece nu i-ar mai fi putut folosi la nimic. După aceea, nu-i rămânea decât să pornească spre galaxia către care se îndrepta nava și, odată ajuns acolo, să pună stăpânire pe prima planetă locuită. Cucerirea întregului Univers ar fi urmat în scurt timp.

Grosvenor se oprise, împreună cu mulți alții, în fața unui ecran de perete pe care tocmai era proiectată imaginea grupului strâns în jurul tehnicianului mort. Ar fi preferat să fie la fața locului, dar i-ar fi trebuit câteva minute ca să ajungă acolo și, între timp, ar fi pierdut contactul. De aceea se hotărâse să aștepte, ca să vadă și să audă totul.

Morton apărea în prim-plan, la câțiva pași de doctorul Eggert, care stătea aplecat peste cadavru. Directorul avea o expresie încordată.

— Ei, doctore? întrebă el cu un glas șoptit. Doctorul Eggert se ridică de lângă cadavru și se întoarse spre Morton, astfel încât fața îi apăru pe ecran.

— O criză de inimă, zise doctorul, încruntat.

— Cum așa?

Doctorul își întinse mâinile, parcă într-un gest de apărare și spuse:

— Știu că inima lui era în perfectă stare, doar îl examinasem de atâtea ori! Totuși nu văd altă cauză posibilă a decesului decât o criză de inimă.

— Nu mă miră, spuse cineva, pe un ton acru. Era cât pe ce să-mi sară și mie inima din piept când am văzut monstrul pe coridor!

— Pierdem timpul!

Grosvenor recunoscu vocea lui von Grossen înainte de a-l vedea. Fizicianul stătea ceva mai încolo, între doi colegi.

— Încă am mai putea să-i venim de hac monstrului, dar nu pălăvrăgind despre el și leșinând ori de câte ori ne apare în față. Dacă e să-i cad victimă, mi-ar plăcea să știu că savanții cei mai grozavi din epoca noastră nu-mi deplâng soarta, ci-și scormonesc creierii pentru a găsi un mijloc să mă răzbune.

— Ai dreptate, recunoscu Smith. Ceea ce ne dezavantajează e complexul nostru de inferioritate. N-a trecut nici o oră de când monstrul s-a strecurat la bord și iată că viața unora dintre noi e amenințată.

Eu, unul, accept riscul. Dar hai să ne organizăm în vederea luptei.

Grosvenor auzi vocea directorului:

— Domnule Pennons, ai de rezolvat o problemă. Cât timp ne-ar lua ca să băgăm curent în planșeele navei, la toate cele treizeci de etaje, pe o suprafață de circa două mile pătrate?

Grosvenor nu-l putea vedea pe mecanicul-șef, dar ajungea să-i audă glasul ca să-și dea seama cât de speriat era:

— Aș putea face treaba asta cam într-o oră, însă cu riscul de a distruge nava. Nu vreau să intru în detalii, dar să știți că o energizare necontrolată ar putea provoca moartea tuturor membrilor expediției.

— Totuși, ai putea măcar să sporești cantitatea de energie a pereților, nu-i așa, domnule Pennons? stărui Morton.

— Nu! exclamă Pennons. Pereții n-ar rezista, s-ar topi!

— Pereții n-ar rezista?! îngână cineva. Îți dai seama, domnule, ce putere îi atribui acestui monstru?

O expresie de consternare se zugrăvi pe fețele tuturor. Deodată, Grosvenor auzi vocea lui Korita:

— Domnule director, vă urmăresc printr-un videocomunicator de pe puntea de comandă. În legătură cu afirmația că am avea de-a face cu o ființă superioară, aș vrea să vă amintesc că monstrul s-a prins totuși în câmpul de forță și că, nefiind în stare să pătrundă în dormitoare, a fost nevoit să se

retragă. Comportarea monstrului dovedește că face și el greșeli.

— Observația dumitale mi-a adus aminte de teoria despre care vorbiseși mai înainte, spuse Morton. Judecând după comportarea lui, monstrul se află în stadiul rural.

— Exact, răspunse Korita, cu o însuflețire neobișnuită. Incapabil să înțeleagă forța organizării, monstrul își va închipui probabil că, pentru a pune stăpânire pe navă, ajunge să lupte contra oamenilor aflați la bordul ei.

— Chiar și fără să se unească strâns, ființele astea tot ar fi un pericol! Comentă un tehnician, pe un ton acru. Eu...

Nu-și sfârși însă vorba, căci începu să urle cu gura larg deschisă și cu ochii ieșiți din orbite. Toți ceilalți se dădură înapoi, îngroziți.

În centrul ecranului apăruse Ixtl.

Stătea acolo, ca un demon înfricoșător, ieșit din flăcările iadului. Ochii îi străluceau, dar nu mai părea alarmat. Luase măsura acestor ființe și știa acum că, pentru a scăpa de focul armelor lor, ajungea să treacă printr-un perete.

Venise să caute un *guul,* drept în mijlocul acestui grup, și în același timp să-i bage în sperieți pe toți ceilalți.

Grosvenor nu-și credea ochilor privind scena. Doar câțiva oameni se vedeau pe ecran, — von Grossen și doi tehnicieni, foarte aproape de Ixtl. Morton stătea în spatele lui von Grossen, iar lângă unul dintre tehnicieni putea fi văzut, parțial, Smith. Monstrul îi domina pe toți cu silueta lui masivă, cilindrică.

Morton rupse tăcerea, spunând cu o voce calmă, în timp ce-și lua mâna de pe mânerul transparent al armei:

— Nu încercați să trageți, căci se mișcă fulgerător. De altfel, nici n-ar fi venit aici dacă n-ar fi fost sigur că nu-l putem atinge cu armele noastre. Nu putem risca un eșec. S-ar putea ca aceasta să fie ultima noastră șansă. Toate echipele de intervenție urgentă care mă aud acum să se posteze deasupra,

dedesubtul și în jurul acestui coridor! adaugă el pe un ton imperios. Aduceți cu voi blasterele și tunurile radiante portabile, ba chiar și pe cele semiportabile! Țineți întreaga zonă sub tirul radiațiilor voastre! Dați-i drumul!

— Bună idee, directore! exclamă căpitanul Leeth, a cărui față apăru pe ecran, acoperind, o clipă, imaginea monstrului. Încearcă să reziști timp de trei minute, până la sosirea noastră!

Fața lui dispăru la fel de repede precum apăruse.

Grosvenor se depărtă de ecran. Își dădea seama că-i prea departe pentru a-și putea face o idee exactă și într-o asemenea situație un nexialist nu s-ar fi încumetat să intervină. Nefăcând parte din nici o echipă, se gândea să se alăture lui Morton și celorlalți, în zona periculoasă.

Alergând într-acolo, auzi prin videocomunicator vocea lui Korita, care împărțea sfaturi de la oarecare distanță:

— Domnule Morton, folosește-te de prilej, dar nu conta pe succes. Nu uita că monstrul ne-a luat din nou prin surprindere. N-are importanță dacă ne atacă intenționat sau întâmplător. Oricare i-ar fi intențiile, rezultatul este că ne pune pe jăratic. Încă n-am izbutit nici măcar să ne limpezim gândurile.

Gosvenor intrase într-un lift care cobora. Când ajunse jos, deschise ușa și o zbughi pe coridor, unde auzi din nou vocea lui Korita:

— Sunt convins că, datorită uriașelor resurse de care dispunem la bordul acestei nave, putem veni

de hac oricărei creaturi — bineînțeles, numai uneia...

Grosvenor nu mai auzi restul vorbelor lui Korita, căci cotise după un colț al coridorului. Drept în fața lui văzu monstrul și oamenii care-l înfruntau.

Von Grossen tocmai desena ceva într-un carnet. Nu fără oarecare neliniște, Grosvenor văzu că savantul se apropie de Ixtl și-i întinde foaia cu desenul. După o clipă de ezitare, monstrul aruncă o privire asupra desenului, apoi se trase înapoi, mârâind.

— Ce naiba faci?! exclamă directorul.

— I-am arătat în ce fel putem să-l învingem, răspunse von Grossen, cu un zâmbet silit. I-am...

Nu-și sfârși vorba. Morton, care bănuise pesemne ce-o să se întâmple, păși înainte, încercând parcă instinctiv să-l apere pe von Grossen. Grosvenor văzu cum o labă cu niște degete lungi și subțiri, ca de sârmă, se abate asupra directorului. Acesta fu azvârlit înapoi spre grupul de oameni, făcându-l să-și piardă echilibrul. Morton se ridică numaidecât și puse mâna pe armă, dar încremeni brusc.

Ca printr-o lentilă deformată, Grosvenor văzu că monstrul îl ținea pe von Grossen în cleștele a două brațe de culoarea focului. Bietul savant se zbătea zadarnic: brațele acelea subțiri, dar vânjoase, îl strângeau zdravăn, deși von Grossen era un bărbat voinic. Grosvenor ar fi vrut să tragă, dar n-avea cum să-l nimerească pe monstru fără a-l

lovi și pe savant. Tirul nu putea omorî un om, ci putea, cel mult, să-l facă să-și piardă cunoștința. Nexialistul se vedea pus în fața unei dileme: să tragă, în speranța că și monstrul își va pierde cunoștința, sau să încerce cu orice preț să obțină informații de la von Grossen? Alese cea de-a doua soluție.

— Von Grossen, îl strigă el pe fizician, ce anume i-ai arătat? Cum îl putem învinge?

Von Grossen îl auzi, căci își întoarse capul, dar în clipa aceea se petrecu un lucru de necrezut: monstrul făcu un salt și dispăru în perete, cu fizician cu tot. O clipă, Grosvenor crezu că e victima unei iluzii optice. Vedea însă cât se poate de clar peretele dur și strălucitor, iar lângă acesta, unsprezece oameni năduşiți și speriați, dintre care șapte își frământau zadarnic armele.

— Suntem pierduți! bâigui unul dintre ei. Dacă-i în stare să ne modifice structurile atomice și să ne treacă printr-un perete solid, ne luptăm cu el fără sorți de izbândă!

Remarca asta îl scoase din sărite pe Morton, care se străduia să-și păstreze sângele rece în împrejurările cele mai grele.

— Nu-i adevărat, cât suntem încă în viață, avem toate șansele să-l învingem! exclamă el, furios. Apoi strigă prin videocomunicator:

— Căpitane Leeth, care-i situația?

Pe ecran apărură capul și umerii comandantului.

— Nimic de semnalat, răspunse acesta. Locotenentul Clay pretinde că a văzut o umbră roșie

dispărând printr-un planșeu. Ne-am putea limita, pentru moment, cercetările în partea de jos a navei. Echipele noastre de intervenție tocmai se pregăteau să treacă la atac. Nu ne-ați dat suficient răgaz.

— Nici n-am fi avut cum, replică Morton, pe un ton înțepat.

Grosvenor, care asculta această discuție, își spuse că nu era chiar așa. Von Grossen se lăsase prins vrând să-i arate monstrului, printr-o schemă, că putea fi învins. Era un gest tipic egoist, cu slabe șanse de a da rezultate. Gestul acesta nu făcea decât să confirme obiecțiile lui Grosvenor împotriva acțiunilor unilaterale ale unor specialiști incapabili să conlucreze într-un mod inteligent. Atitudinea lui von Grossen avea în spatele ei un comportament vechi de secole. O astfel de atitudine fusese îndreptățită în prima fază a cercetărilor științifice, dar avea o valoare limitată acum, când fiecare element nou făcea necesară coordonarea și integrarea mai multor științe.

Grosvenor se îndoia că von Grossen descoperise cu adevărat un mijloc de a-l învinge pe Ixtl. Nu putea crede că un singur specialist ar fi fost în stare să găsească un mijloc eficace. Desenul pe care fizicianul îl arătase monstrului era probabil limitat la cunoștințele din propriul său domeniu.

Deodată îl auzi pe Morton întrebând:

— Bănuiește careva dintre voi cam ce-o fi desenat von Grossen pe hârtia aceea?

Grosvenor așteptă ca altcineva să răspundă, însă cum toți tăceau, se hotărî să vorbească:

— Cred că eu, domnule director.

— Te ascultăm, zise Morton după ce șovăi o clipă.

— Singurul mijloc prin care putem capta atenția unui extraterestru este de a-i pune sub ochi un simbol universal valabil, începu Grosvenor. Întrucât von Grossen este fizician, simbolul folosit de el poate fi lesne ghicit.

Făcu o pauză pentru a-și roti privirea prin sală. Își dădea seama că fusese cam melodramatic, dar nu avea încotro. În ciuda simpatiei pe care i-o arăta Morton, nu era recunoscut ca o autoritate de către ceilalți, astfel încât socotea nimerit să le ofere măcar unora dintre ei ocazia de a ghici singuri.

— Hai, tinere, îl încurajă Morton. Nu ne mai ține încordați!

— Un atom, spuse Grosvenor. Cei din jurul lui îl priviră buimaci.

— Bine, dar asta n-are nici un sens! exclamă Smith. De ce tocmai un atom?

— Nu orice fel de atom, firește, adăugă Grosvenor. Aș pune rămășag că von Grossen a desenat, pentru monstru, structura atomică particulară a metalului din care e făcut învelișul navei noastre.

— Ai dreptate! exclamă directorul.

— O clipă! interveni căpitanul Leeth, apărând pe ecran. Nu mă pricep la fizică, recunosc, dar aș vrea să știu de ce are dreptate.

— Grosvenor vrea să spună că doar două componente ale navei sunt confecționate din acel metal ultrarezistent, și anume învelișul exterior și sala

motoarelor. Dacă ai fi fost cu noi în momentul când am capturat monstrul, ai fi băgat de seamă că, după ce s-a strecurat prin fundul cuștii, a fost oprit de metalul dur al învelișului exterior al navei. E limpede, așadar, că nu poate trece prin metalul acela. Iar faptul că, pentru a pătrunde în navă, a fost nevoit să treacă prin ecluza pneumatică, e o dovadă în plus. Mă mir că ideea asta nu ne-a venit numai-decât.

— Dacă von Grossen i-a dezvăluit monstrului secretul sistemului nostru de apărare, n-ar fi oare posibil să-i fi arătat și rețelele electrice instalate de noi în pereții navei? întrebă căpitanul.

Morton îi aruncă o privire iscoditoare lui Grosvenor, care spuse:

— În momentul acela, monstrul luase deja contact cu rețelele noastre, fără ca acest contact să-i fi provocat moartea. Von Grossen era convins că a găsit ceva nou. Și apoi, nu poți desena pe hârtie un câmp de forță, decât cu ajutorul unei ecuații, bazate pe niște simboluri arbitrare.

— Iată un raționament foarte încurajator, zise căpitanul Leeth. Bine că avem măcar un loc unde putem fi în siguranță, și anume sala motoarelor. Poate că și circuitele electrice din pereții dormitoarelor ne apără până la un punct. Încep să înțeleg de ce von Grossen era convins că aceste rețele ne asigură un oarecare avantaj. De aici înainte, întreg personalul va rămâne exclusiv în această zonă a navei și n-o va putea părăsi decât cu aprobare specială.

După ce repetă acest ordin printr-un videocomunicator, căpitanul adăugă:

— Șefii de secții să se pregătească să răspundă la unele întrebări legate de specialitățile lor. Anumite misiuni vor fi încredințate probabil unor persoane cu înaltă calificare. Domnule Grosvenor, te poți considera o astfel de persoană. Doctore Eggert, fii bun și împarte pilule antisomn celor care ți le vor cere. Nimeni nu mai are dreptul să doarmă atâta timp cât monstrul rămâne în viață.

— Bună treabă, căpitane! exclamă directorul.

Căpitanul dădu din cap și dispăru din imagine.

Pe coridor, un tehnician întrebă, cu glas șovăitor:

— Și von Grossen?

— Singurul mijloc de a-l ajuta pe von Grossen este de a-l nimici pe cel care l-a răpit! îi răspunse Morton, cu asprime.

În vasta sală a motoarelor, oamenii păreau niște pitici pierduți într-un palat al uriașilor. Un val de lumină albastră, strălucitoare, mătura tavanul, făcându-l pe Grosvenor să clipească, fără voia lui. Și, așa cum lumina asta îi tulbura ochii, un sunet ciudat îi zbuciuma nervii — un sunet înfricoșător, ca un bubuit de tunet, provocat de o colosală revărsare de energie.

Nava continua să străbată spațiul, înfundându-se din ce în ce mai rapid în hăul negru, căscat între galaxia spiralată, în care Pământul reprezenta doar un punct rotitor, și o altă galaxie, aproape la fel de imensă.

Pe acest fundal se desfășura acum o luptă decisivă: cea mai mare și mai ambițioasă expediție trimisă vreodată în spațiu înfrunta cea mai teribilă primejdie întâlnită în afara sistemului solar.

Grosvenor era convins de asta. Acum, nu mai aveau de-a face cu o ființă ca acel *corl*, care supraviețuise experiențelor biologice practicate asupra animalelor de pe planeta pisicilor de către locuitorii ei căzuți ei înșiși victime unor războaie nimicitoare. Primejdia ce-i amenința acum nu se putea compara nici cu aceea pe care o înfruntaseră din partea

Rimilor. După încercarea lui nereușită de a stabili un contact cu aceștia, Grosvenor izbutise să le controleze toate mișcările, repurtând astfel de unul singur o victorie împotriva întregii lor seminții.

Monstrul stacojiu era însă un adversar cu totul aparte.

Căpitanul Leeth urcă treptele scării de fier ce ducea spre un balconaș. O clipă mai târziu, Morton veni și el acolo, ținând în mână un teanc de hârtii. După ce i le arătă căpitanului, directorul li se adresă astfel oamenilor din sală:

— Acesta este primul moment de răgaz pe care-l avem de când monstrul s-a strecurat la bord, în urmă cu mai puțin de două ore — da, oricât de neverosimil ar părea, n-au trecut de-atunci nici două ore! Căpitanul Leeth și cu mine am citit recomandările făcute de șefii de secții. Am împărțit aceste recomandări în două categorii. Vom vorbi mai târziu despre prima categorie, în care intră recomandările de ordin teoretic. Cealaltă categorie, în care intră recomandările privitoare la mijloacele practice de luptă contra inamicului, are firește prioritate. Îngăduiți-mi, mai întâi, să vă asigur că noi toți dorim să se ia măsuri urgente pentru a-l găsi și a-l salva pe von Grossen. Domnule Zeller, comunică-le celor prezenți planul dumitale.

Zeller, un bărbat vioi, în vârstă de vreo patruzeci de ani, care preluase conducerea secției de metalurgie după uciderea lui Breckenridge de către Corl, se ridică și spuse:

— De îndată ce am descoperit că monstrul nu poate pătrunde prin aliajul metalic folosit de noi, ne-am decis să fabricăm din acest aliaj un costum spațial special. Asistentul meu a și început să lucreze la confecționarea acestui costum, care urmează să fie gata în vreo trei ore. Pentru depistarea monstrului vom utiliza, firește, un scaner cu fluorit. Dacă are cineva de făcut vreo sugestie...

— De ce nu confecționați mai multe costume? întrebă cineva.

— Nu dispunem decât de o cantitate foarte mică de material, îi răspunse Zeller. Am putea, desigur, să obținem o cantitate mai mare, prin transmutație, dar ne-ar lua prea mult timp. Nu trebuie să uitați că secția noastră a fost totdeauna o secție relativ puțin importantă. Ne vom socoti norocoși dacă vom izbuti să confecționăm măcar un costum într-un răstimp atât de scurt.

Întrucât nu-i mai puse nimeni nici o întrebare, Zeller se întoarse în atelierul de lângă sala motoarelor.

Morton ridică mâna pentru a cere să se facă liniște, apoi spuse:

— În ce mă privește, cred că, de îndată ce vom avea un costum de protecție, ne va fi mult mai ușor să-l găsim pe von Grossen. Ca să ne împiedice să-l găsim, monstrul ar trebui să-l mute dintr-un loc în altul.

— De unde știm că-i încă în viață? întrebă cineva.

— Păi, monstrul ar fi putut să ia cadavrul celui ucis dar n-a făcut-o, pentru că ne vrea vii, nu morți. Însemnările lui Smith ne oferă unele explicații posibile, dar vom discuta mai târziu despre ele.

Directorul tăcu o clipă, apoi continuă:

— Printre planurile de atac propuse, am aici unul prezentat de doi tehnicieni din secția de fizică și unul propus de domnul Elliott Grosvenor. Căpitanul Leeth și cu mine am discutat aceste planuri cu mecanicul-șef Pennons și cu alți specialiști și am ajuns la concluzia că planul domnului Grosvenor comportă riscuri prea mari pentru membrii expediției, de aceea nu-l vom folosi decât în caz de forță majoră. Vom trece în schimb la aplicarea imediată a celuilalt plan, dacă nu se vor ridica obiecții importante. Au fost încorporate în acest plan o serie de sugestii făcute de diverși specialiști, modificându-i parțial varianta inițială. Știu că se obișnuiește ca oamenii să-și expună singuri ideile, dar cred că, pentru a câștiga timp, e mai bine să vă prezint eu însumi, pe scurt, planul asupra căruia s-au pus de acord specialiștii. Cei doi fizicieni, Lomas și Hindley, recunosc că planul lor nu poate fi dus la îndeplinire decât dacă monstrul ne va lăsa să facem racordările necesare, și e probabil că ne va lăsa.

Planul prevede crearea unor scuturi de energie în planșeele etajelor șapte și nouă — numai în planșee, nu și în pereți. Până-n prezent, monstrul nu a făcut nici un efort sistematic de a ne masacra. Având, potrivit domnului Korita, o „mentalitate rurală", monstrul încă nu a înțeles că-i vorba de-o

luptă „care pe care". Mai devreme sau mai târziu, însă, tot va înțelege. Între timp noi îl vom prinde la etajul opt, între două câmpuri de forță și-l vom supune tirului proiectoarelor noastre. Domnul Grosvenor își va da, cred, seama că planul acesta este mult mai puțin riscant decât al lui și, ca atare, i-am acordat prioritate.

Grosvenor înghiți în sec, înainte de a replica, pe un ton sarcastic:

— Dacă e vorba de riscuri, de ce nu rămânem cu toții închiși aici, în sala motoarelor, așteptând ca monstrul să ne atace? Va asigur că nu încerc să-mi promovez propriile idei, dar după părerea mea... planul expus adineaori e lipsit de orice valoare!

Morton păru sincer mirat.

— Nu crezi că-i o judecată cam prea aspră? întrebă el, încruntând din sprâncene.

— Dacă am înțeles bine, zise Grosvenor, planul prezentat de dumneavoastră este o variantă modificată a celui propus inițial. La ce anume s-a renunțat?

— Cei doi fizicieni propuneau să fie energizate patru etaje, răspunse directorul.

Grosvenor rămase pe gânduri. Nu avea câtuși de puțin intenția de a pune bețe în roate cuiva. Dacă s-ar fi arătat prea stăruitor în criticile lui, risca să nici nu i se mai ceară părerea.

— Așa ar fi fost mai bine, spuse el.

Căpitanul Leeth interveni în discuție, vorbind peste umărul lui Morton:

— Domnule Pennons, explică, te rog, de ce nu e cazul să fie energizate mai mult de două etaje.

Mecanicul-şef păşi în faţă şi spuse, încruntat:

— Principalul motiv este că ne-ar lua trei ore în plus, şi ştim cu toţii că factorul timp e esenţial. Dacă timpul n-ar conta, ar fi preferabil să energizăm, sub control, întreaga navă, cu pereţi cu tot. În felul acesta, monstrul nu ne-ar mai putea scăpa. Dar o astfel de operaţiune ne-ar lua vreo cincizeci de ore. Aşa cum am mai spus, o energizare necontrolată ar însemna o adevărată sinucidere. Se cuvine, de asemenea, să avem în vedere un factor pur uman. Dacă monstrul ne va ataca, o va face împins de dorinţa de a pune gheara pe unul dintre noi. Or, fiecare din noi vrea şi trebuie să supravieţuiască. În cele trei ore de care avem nevoie pentru a ne pune planul în aplicare, nu vom dispune de-un alt mijloc de apărare decât tunurile radiante portabile şi armele uşoare. Nu putem risca să folosim arme mai grele în interiorul navei, şi chiar şi pe cele pomenite adineaori trebuie să le mânuim cu prudenţă, căci sunt mortale. Bineînţeles, fiecare va trebui să se apere cu propria sa armă. Dar hai să începem!

— Nu te grăbi! zise căpitanul Leeth, vizibil stânjenit. Poate că domnul Grosvenor mai are de făcut vreo obiecţie.

— Dacă am avea timp, spuse Grosvenor, ar fi poate interesant să vedem cum reacţionează monstrul la energia cu care vrem să încărcăm planşeele navei.

— Nu înţeleg ce rost au toate discuţiile astea, exclamă cineva. Păi, dacă monstrul nimereşte între

două etaje energizate, s-a zis cu el, știm bine că nu mai are cum să scape!

— Nu știm nimic despre așa ceva, replică Grosvenor cu hotărâre. Ceea ce știm este că monstrul a intrat într-un câmp de forță și totuși a scăpat. Presupun că nu i-a plăcut să rămână acolo. De fapt, e limpede că nu putea să rămână mult timp într-un astfel de câmp energetic. Din nefericire, nu putem ridica în calea lui un baraj de energie. Așa cum a spus și domnul Pennons, pereții s-ar topi. După părerea mea, monstrul ne-a dejucat planurile.

Căpitanul Leeth părea descumpănit.

— Domnilor, interveni el, obiecția adusă este, cred, întemeiată. De ce nu s-a discutat despre acest aspect?

— Eu am propus ca Grosvenor să ia parte la discuții, dar mi s-a obiectat că, potrivit obiceiului, autorul unui plan nu poate participa la discutarea lui. Din același motiv n-au fost invitați nici cei doi fizicieni.

— N-am impresia că domnul Grosvenor e conștient de grozăvia afirmațiilor sale, spuse Siedel. Eram cu toții convinși că scutul de protecție al navei este una din cele mai grandioase realizări științifice ale omenirii. Mie, personal, îmi dădea un sentiment de liniște. Și acum, dumnealui vine și ne spune că monstrul acela poate trece prin el.

— N-am spus că scutul ar fi vulnerabil, domnule Siedel, protestă Grosvenor. Dimpotrivă, avem temeiuri să credem că monstrul nu poate trece prin el. Dacă mai țineți minte, a așteptat ca noi să-l

aducem în interiorul navei. Dar energizarea propusă constituie un sistem defensiv mult mai precar decât cel prevăzut în varianta inițială.

— N-ai totuși impresia că experții au constatat o asemănare între cele două variante? îl întrebă psihologul. Raționamentul lor ar fi cam acesta: Dacă energizarea nu reușește, atunci suntem pierduți. Prin urmare, trebuie să reușească!

— Am sentimentul că domnul Siedel a pus degetul pe rană, spuse căpitanul Leeth, cu un glas obosit.

— Ar fi poate cazul să studiem și planul domnului Grosvenor, propuse Smith.

Căpitanul Leeth se întoarse cu fața spre Morton, care șovăi o clipă, înainte de a vorbi:

— Domnul Grosvenor ne propunea să ne împărțim într-un număr de grupuri egal cu acela al proiectoarelor atomice de care dispunem...

— Energie atomică, în interiorul navei?! exclamă un fizician.

Oamenii începură să vocifereze, dar când se potoliră, Morton continuă ca și cum nu l-ar fi întrerupt nimeni:

— Avem patruzeci și unu de proiectoare. Dacă am accepta planul domnului Grosvenor, fiecare dintre aceste proiectoare ar urma să fie manevrat de un grup de militari, în timp ce noi, ceilalți, am lua poziție prin apropiere, ca să-l atragem pe monstru. Militarii ar primi ordin să tragă, chiar dacă vreunul dintre noi s-ar afla în bătaia proiectorului. Se prea poate ca acest plan să fie cel mai eficient dintre

câte s-au propus. Totuși, cruzimea lui ne-a șocat pe toți. Ideea de a trage în oamenii noștri, deși nu e nouă, este mult mai greu de acceptat decât își închipuie, cred, domnul Grosvenor. Trebuie de altfel să adaug, cu toată sinceritatea, că a existat și un alt considerent care i-a determinat pe savanți să respingă acest plan. Căpitanul Leeth susținea că oamenii meniți să slujească drept momeală monstrului trebuie să fie neînarmați. Pentru marea noastră majoritate, așa ceva e inadmisibil, căci orice om are dreptul să se apere. De aceea am votat pentru celălalt plan. Personal, sunt în favoarea planului domnului Grosvenor, dar continui să mă opun condiției puse de căpitanul Leeth.

Auzind de această condiție, Grosvenor își întoarse fața spre căpitanul Leeth, care-i înfruntă privirea.

— Cred că ar trebui să accepți riscul, domnule căpitan, îi spuse Grosvenor, cu hotărâre în glas.

— Bine, răspunse căpitanul, înclinându-se ușor. Renunț la propunere.

Morton părea intrigat de această scurtă discuție. După ce-i privi de câteva ori când pe unul când pe celălalt, directorul coborî treptele înguste, de metal, și se apropie de Grosvenor căruia îi spuse în șoaptă:

— Când mă gândesc că nici nu bănuiam ce o să se întâmple! E limpede că-și închipuie că, într-un moment de criză...

Nu-și sfârși fraza, dar își aținti privirea asupra căpitanului Leeth.

— Cred că acum își dă seama că a făcut o greșeală, zise Grosvenor, împăciuitor.

— În fond, poate că nici n-a greșit prea mult, recunoscu Morton. Instinctul de conservare își spune totdeauna cuvântul copleșind orice alte considerente. Totuși, e mai bine să trecem peste acest aspect. Savanții s-ar simți jigniți, iar noi avem și așa destule disensiuni la bord.

Morton se întoarse cu fața spre public și rosti cu glas tare:

— Domnilor, vă rog să vă pronunțați asupra planului domnului Grosvenor. Cei care sunt în favoarea lui, să ridice mâna!

Spre marea dezamăgire a nexialistului, doar vreo cincizeci de mâini, se ridicară.

— Cei care sunt contra, să ridice mâna, zise Morton.

De data aceasta se ridicară doar vreo douăsprezece mâini.

Morton arătă cu degetul spre un om din primul rând de scaune:

— Dumneata n-ai ridicat mâna nici într-un caz, nici în celălalt. De ce?

— Sunt neutru, răspunse omul, scuturând din umeri. Nu știu dacă sunt pentru sau contra. Nu am suficiente date ca să mă pot pronunța.

— Dar dumneata? îl întrebă Morton pe un altul.

— Ce se întâmplă cu radiațiile secundare? spuse omul.

— Le vom bloca, îi răspunse căpitanul Leeth. Vom închide ermetic întreaga zonă. Apoi

întorcându-se spre Morton: Directore, nu înțeleg de ce mai zăbovim. Au fost cincizeci și nouă de voturi pentru și paisprezece contra planului lui Grosvenor. Cu toate că autoritatea mea asupra savanților este limitată chiar în timp de criză, consider că votul a fost clar.

— Bine, dar aproape opt sute de oameni s-au abținut! protestă Morton, contrariat.

— E dreptul lor, replică Leeth, pe un ton categoric. E de presupus că un om în toată firea știe ce vrea. Însăși ideea de democrație se bazează pe această presupunere, în consecință, ordon să trecem de îndată la acțiune.

Morton șovăi o clipă, apoi rosti încet:

— Ei bine, domnilor, mă supun. Cred că e cazul să pornim la treabă. Întrucât pregătirea proiectoarelor atomice ne va lua oarecare timp, să începem prin a energiza etajele șapte și nouă. Pe cât îmi dau seama, am putea combina cele două planuri, reținând unele elemente din fiecare, în funcție de felul cum vor evolua lucrurile.

— Așa mai merge! exclamă cineva, cu vizibilă satisfacție — o satisfacție ce părea împărtășită de mulți. În această atmosferă ceva mai destinsă, oamenii începură să părăsească enorma sală.

— Ideea acestui compromis a fost genială, îi spuse Grosvenor lui Morton.

— O țineam în rezervă, îi răspunse directorul, acceptând cu gravitate complimentul. În relațiile mele cu oamenii, am observat că nu e vorba doar de rezolvat o problemă sau alta, ci și de potolit

tensiunea dintre cei cărora le revine sarcina de a o rezolva. În momentele de primejdie, trebuie să acționezi prompt. Dar acțiunea se cuvine îmbinată cu destinderea, obținută prin toate mijloacele posibile. Ei bine, tinere, îți doresc noroc! Sper că vei ieși nevătămat din această încercare, încheie el și îi întinse mâna.

Strângându-i-o, Grosvenor îl întrebă:

— În cât timp pot fi instalate tunurile atomice?

— Cam într-o oră, poate ceva mai mult. Între timp, vom fi apărați de celelalte arme...

La vederea oamenilor, Ixtl se repezi spre etajul al șaptelea — o siluetă monstruoasă strecurându-se prin pereți și planșee. De două ori îl zăriră oamenii și-și descărcară armele asupra lui. Între ele și armele de mână, pe care le văzuse până acum exista o mare deosebire — ca aceea dintre viață și moarte. Ele zguduiau pereții prin care Ixtl se strecura ca să scape de focul lor. O dată, o radiație îi atinse una dintre labe, făcându-l să se poticnească sub violența șocului. Laba își reveni la normal într-o fracțiune secundă, dar Ixtl era conștient acum de limitele rezistenței lui la aceste arme puternice.

Totuși, nu era alarmat. Prin repeziciunea, viclenia și capacitatea de a-și calcula precis fiecare mișcare, putea neutraliza efectul acestor noi arme. Lucrul cel mai important era: ce anume aveau de gând oamenii? Evident că, închizându-se în sala motoarelor, puseseră la punct un plan, pe care acum îl îndeplineau cu hotărâre.

Ixtl le urmărea, cu ochii strălucitori, orice manevră. Pe coridoare, oamenii trudeau aplecați peste niște cazane turtite, de metal negru. Flăcări albe țâșneau cu furie prin găurile din capacele acestor cazane, aproape orbindu-i pe bipezi. Costumele lor spațiale, făcute dintr-un material altminteri transparent, ca sticla, deveniseră opace, pentru a atenua șocul luminii, dar aceasta era încă destul de puternică. Din cazane ieșeau niște benzi lungi și scânteietoare. Fiecare dintre aceste benzi era smulsă numaidecât de câte o mașină care o reducea la dimensiunile dorite și o trântea pe podeaua metalică. Ixtl observă că podeaua era, încet, încet, acoperită de aceste benzi. Iar în clipa când ajungeau jos, niște refrigeratoare enorme le absorbeau imediat căldura.

La început, Ixtl refuză să țină seama de aceste observații, preferând să-și scormonească creierii pentru a da de firul unei manevre tainice și complicate. În curând, însă, își spuse că la mijloc nu era nimic altceva decât ceea ce vedea. Oamenii încercau pur și simplu să introducă energie în planșeele a două etaje. Mai târziu, dându-și seama că această capcană nu folosește la nimic, aveau să încerce probabil alte metode.

Ixtl nu putea să știe precis când anume avea să devină periculos pentru el sistemul lor defensiv. Știa însă că, în clipa când îl va socoti periculos, putea foarte ușor să rupă contactele și să pornească în urmărirea oamenilor.

Plin de dispreț, încetă să se mai gândească la această problemă. Oamenii ăștia parcă s-ar fi

înțeles să-i servească pe tavă *guulii* de care încă mai avea nevoie. Își alese așadar cu grijă viitoarea victimă. Omul pe care îl omorâse fără să vrea îi îngăduise să constate că stomacul și intestinele sunt potrivite scopului său. De aceea, era hotărât să-i vâneze îndeosebi pe bipezii cu stomacul mare.

Până să aibă oamenii răgazul de a-l prinde în raza unui proiector, Ixtl o și zbughi împreună cu unul dintre ei. Ajustându-și structura atomică, trecu rapid prin tavan spre etajul inferior, apoi traversă și planșeul acestuia și ajunse, cu prada lui, în enorma cală a navei.

Cala devenise pentru el un teritoriu familiar: îl explorase încă de la început, când îl adusese pe von Grossen. Porni așadar cu pași siguri spre peretele din fund. Erau îngrămădite acolo, până în tavan, o sumedenie de lăzi. Croindu-și drum printre ele sau ocolindu-le, ajunse în interiorul unei țevi uriașe, destul de înaltă ca să încapă în ea. Țeava asta făcea parte dintr-o lungă rețea de aer condiționat.

În țeavă era întuneric, dar ochii lui, sensibili la radiațiile infraroșii, deslușeau o lumină difuză. Ixtl își așeză noua victimă lângă trupul lui von Grossen, apoi își vârî cu grijă una din labe în propriu-i piept și, scoțând de acolo un ou, îl depuse în stomacul victimei.

Aceasta continua să se zbată, dar Ixtl nu se sinchisea — știa bine ce-o să urmeze. Încet, încet, trupul începu să înțepenească. Cuprins de panică, omul se zvârcolea, dându-și seama că paralizează. Ixtl îl ținea strâns, așteptând să se termine reacția

chimică. În cele din urmă, omul rămase nemișcat, cu toți mușchii înțepeniți. Ochii îi erau larg deschiși, iar fața îi șiroia de sudoare.

Peste câteva ore, din ouăle depuse în stomacurile celor doi oameni aveau să iasă niște pui leit cu Ixtl, care vor crește hrănindu-se cu substanța acestor oameni. Satisfăcut, se întoarse sus, pentru a căuta și alte victime, alte cuiburi în care să-și poată pune la clocit ouăle.

În timp ce el cobora în cală cu trupul celei de-a treia victime, oamenii lucrau la etajul al nouălea. Pe coridor se rostogoleau valuri de căldură, stârnite de un vânt drăcesc. Deși costumele spațiale erau prevăzute cu câte un dispozitiv de refrigerare, oamenii se sufocau de căldură și asudau de zor, muncind ca niște roboți. În plus, ochii le erau orbiți de lumina puternică.

Deodată, Grosvenor îl auzi pe un om de lângă el exclamând:

— Uite-i că vin!

Grosvenor se întoarse în direcția arătată de omul acela și se simți scuturat de un fior. Mașina autopropulsată care înainta spre ei era un fel de sferă, nu prea mare, învelită cu un strat de wolfram. Într-o latură avea o umflătură în formă de cioc. Partea ei strict funcțională era montată pe un suport, sprijinit el însuși pe patru roți de cauciuc.

În jurul lui Grosvenor, oamenii încetaseră lucrul și se zgâiau, livizi, la monstruoasa mașină. Unul dintre ei se întoarse brusc spre Grosvenor și-i spuse, furios:

— Dumneata ești de vină, Grosvenor. Tare-aș vrea să-ți mut fălcile, înainte de-a fi iradiat de unul din proiectilele astea!

— Păi, dacă o să fii omorât, o să mor și eu odată cu dumneata! îi replică, foarte calm, Grosvenor.

Vorbele astea părură să-l potolească puțin pe celălalt, deși continuă să bombăne:

— Ce prostie! Nu se putea găsi o metodă mai bună decât folosirea unor oameni ca momeli?

— Ba da, ar mai fi o cale, zise Grosvenor.

— Care anume?

— Să ne sinucidem! răspunse Grosvenor, foarte serios.

Omul se zgâi la el, apoi se depărtă, bodogănind ceva despre cei puși pe glume idioate. Grosvenor se întoarse, zâmbind, la ceilalți oameni, și-și dădu numaidecât seama că le pierise cheful de a lucra. Atmosfera era încărcată. Toți erau „cu capsa pusă".

Știind că sunt folosiți ca momeală, se temeau de moarte. Nimeni nu putea fi imun la această spaimă, deoarece voința de a supraviețui era înrădăcinată în însuși codul lor genetic. Niște militari cu pregătire superioară, cum era căpitanul Leeth, se puteau preface nepăsători, dar chiar sub calmul lor aparent se ascundea o anume încordare. Cât despre Grosvenor, simțea și el primejdia, dar fiind convins că alesese calea cea bună, era hotărât să o urmeze, pentru a-și pune în aplicare planul.

— Atenție, toată lumea!

Grosvenor tresări, odată cu toți ceilalți, la auzul glasului din videocomunicator. Era glasul comandantului militar al navei:

— Toate proiectoarele sunt în poziție de tragere, la etajele șapte, opt și nouă. Am discutat împreună cu ofițerii mei despre riscurile la care ne expunem și vă facem următoarele recomandări: Dacă zăriți monstrul, trântiți-vă îndată pe jos, fără să mai stați pe gânduri! Toți cei din echipele de trăgători să-și regleze numaidecât tirul! Nu veți putea evita radiațiile secundare, dar sunt convins că, dacă vă veți trânti numaidecât pe podea, doctorul Eggert și oamenii lui din sala motoarelor vor putea să vă salveze.

În încheiere, pot să vă asigur că fiecare dintre noi își face datoria. Cu excepția medicilor și a celor trei pacienți ai lor, toți oamenii aflați la bordul navei sunt expuși aceloraşi primejdii. Ofițerii mei au fost repartizați în diferite grupuri. Directorul Morton se află la etajul șapte. Domnul Grosvenor, al cărui plan îl punem acum în aplicare, se află la etajul nouă. Vă doresc noroc, domnilor!

După o clipă de tăcere, șeful echipei de trăgători de lângă Grosvenor exclamă, voios:

— Hai, băieți! Acum, că ne-am reglat tirul, nu mai e nici un pericol, dacă ne trântim la timp pe podea.

— Îți mulțumesc, amice! îi spuse Grosvenor. Un biomatematician îl îndemnă pe Grosvenor să-i mai spună militarului o vorbă bună.

— Mie mi-au fost întotdeauna simpatici militarii, zise un altul.

Grosvenor, însă, nici nu auzea vorbele celor din jur. Se gândea din nou la faptul că oamenii erau folosiți ca momeală și că nici un grup nu va ști când anume va fi în primejdie un alt grup. În „momentul critic" — momentul în care mica pilă atomică începea să producă o cantitate enormă de energie, fără a exploda — din țeava tunului, avea să țâșnească un fascicul luminos, revărsând în jur radiații invizibile.

După încetarea acestui bombardament tăcut, supraviețuitorii îl puteau preveni pe căpitanul Leeth, care la rândul lui putea avertiza celelalte grupuri.

— Domnule Grosvenor!

La auzul vocii pătrunzătoare, nexialistul se trânti mașinal, lovindu-se zdravăn, dar se ridică imediat, căci recunoscu glasul căpitanului.

Ceilalți se ridicară și ei, furioși.

— La naiba, asta nu se face! bombăni unul dintre ei.

Grosvenor se apropie de videocomunicator și, fără să-și ia ochii de pe coridorul din fața lui, întrebă:

— Da, căpitane?

— Fii bun și coboară numaidecât la etajul șapte! Pe coridorul central.

— Da, domnule.

Grosvenor porni, stăpânit de presimțiri rele; după tonul cu care-i vorbise căpitanul, era clar că se întâmplase ceva.

Când se apropie de locul acela, văzu o scenă de coșmar. Unul din tunurile atomice era răsturnat, iar lângă el zăceau rămășițele calcinate a trei dintre cei patru servanți. Al patrulea zăcea fără cunoștință alături, dar încă se mai zvârcolea, atins desigur de radiații.

Dincolo de tunul acesta, se vedeau vreo douăzeci de oameni, morți sau în nesimțire, printre care și directorul Morton.

Sanitari îmbrăcați în haine de protecție ridicau din când în când câte un trup și-l transportau cu vehiculele lor.

Era clar că operațiunea de salvare începuse cu câtva timp înainte, ceea ce însemna că existau și alte victime; doctorul Eggert și asistenții săi transformaseră sala motoarelor într-o cameră de reanimare. Grosvenor se opri în fața uneia din baricadele ridicate în grabă la o cotitură a coridorului. Căpitanul Leeth se afla acolo și, deși palid, părea calm. În câteva minute, îi povesti lui Grosvenor tot ce se întâmplase. Zărindu-l pe Ixtl, un tânăr tehnician, cuprins de panică, uitase să se trântească pe podea și, la vederea tunului cu țeava întoarsă spre el, trăsese în servanții acestuia, chiar în momentul în care era slobozită șarja. Probabil că servanții avuseseră un moment de ezitare când îl văzuseră pe tehnician între ei și monstru. În clipa următoare, trei dintre ei se prăbușiră peste tun și, agățându-se instinctiv de țeava lui, îl răsuciră fără să vrea. Tunul se rostogoli departe de ei, târându-l pe al patrulea servant, care, din nefericire, apăsă o clipă pe

detonator. Cei trei camarazi ai săi, aflându-se în bătaia tunului, muriră pe loc. Tunul sfârși prin a se izbi de un perete, pulverizându-l.

Morton și grupul lui, care nu se aflau în linia de foc, fuseseră atinși de radiațiile secundare.

Încă nu se putea ști precis cât de gravă era starea lor, dar în cel mai bun caz aveau să rămână la pat un an de zile, iar câțiva aveau desigur să moară.

— N-am fost destul de operativi, încheie căpitanul Leeth. Toate astea s-au petrecut cu numai câteva secunde după ce încetasem să le vorbesc oamenilor, dar a trecut aproape un minut până să vină aici un om, curios să vadă ce se întâmplase. Nu m-aș fi așteptat ca o echipă întreagă să fie nimicită așa, dintr-odată!

Grosvenor tăcea. Așadar, acesta era motivul pentru care căpitanul Leeth nu voise să le dea arme savanților. Într-un moment de primejdie, omul se apără, nu se poate stăpâni, întocmai ca un animal, luptă orbește pentru a-și salva viața.

Grosvenor nu putea uita că Morton, dându-și seama că savanții nu vor să se lase dezarmați, propusese un *modus operandi* menit să facă acceptabilă pentru toți folosirea energiei atomice.

— De ce m-ai chemat, căpitane? întrebă el,

— Am impresia că acest eșec îți compromite planul. Ce părere ai?

— Elementul surpriză a dispărut, recunoscu Grosvenor, în silă. Monstrul a atacat fără să bănuiască ce-l așteaptă. De aici înainte, va fi mai prudent.

Parcă-l vedea pe monstru scoțându-și printr-un perete capul roșcat, pentru a scruta coridorul, înainte de a se năpusti asupra servanților și a-l răpi pe unul dintre ei. Singura măsură de protecție eficace ar fi fost instalarea unui al doilea tun, pentru a-l acoperi pe cel dintâi. Dar cum nu existau la bord decât patruzeci și unu de tunuri, o astfel de măsură era exclusă.

— A mai răpit vreun om? întrebă Grosvenor, dând din cap.

— Nu.

Ca și ceilalți, Grosvenor se întreba ce motiv îl mâna pe monstru să răpească oameni vii. O explicație putea fi împrejurarea că, potrivit teoriei lui Korita, monstrul era preocupat de grija de a se reproduce. Grosvenor întrevedea, îngrozit, posibilitatea unui adevărat masacru.

— Eu, unul, sunt sigur că se va întoarce, spuse căpitanul Leeth. Cred că ar trebui să lăsăm deocamdată tunurile acolo unde sunt și să terminăm energizarea: însă pe trei etaje. Al șaptelea a și fost energizat, iar al nouălea e aproape gata, așa că ar trebui să trecem și la al optulea etaj. În ceea ce privește șansele de reușită ale unui astfel de plan, să nu uităm că monstrul a capturat până acum trei oameni, în afară de von Grossen. De fiecare dată a fugit cu victima în jos, în direcția calei. Propun ca, de îndată ce vom termina energizarea celor trei etaje, să-l pândim la etajul al nouălea. Dacă va mai răpi încă un om, vom aștepta puțin, apoi domnul Pennons va activa scuturile energetice din planșee.

Monstrul va încerca să treacă prin planșeul celui de-al optulea etaj, dar va constata că a fost energizat. La fel și planșeul etajului șapte. Iar dacă va încerca să treacă prin tavan, se va izbi de aceeași barieră mortală.

Căpitanul Leeth tăcu, privindu-l gânditor pe Grosvenor, apoi adăugă:

— Știu că, după părerea dumitale, contactul cu un singur câmp de forță nu e suficient pentru a-l da gata pe monstru. Dar te-ai arăta mai puțin categoric în ipoteza că s-ar ciocni de două câmpuri de forță, nu-i așa?

Grosvenor îi răspunse, după o clipă de șovăire:

— Sunt de acord. În realitate, însă, nu putem ști precis cum va reacționa la acest contact. Poate că vom avea o surpriză plăcută.

El, personal, se îndoia, dar știa că, în actuala situație, trebuia să țină seama de părerile și speranțele oamenilor. Unii dintre ei nu puteau fi clintiți din convingerile lor decât cu ajutorul faptelor. Dacă realitatea îi va sili să-și schimbe ideile, atunci — numai atunci — vor fi pregătiți sufletește să accepte soluții mai drastice.

Grosvenor învăța, încet dar sigur, arta de a-i influența pe oameni. Nu era de ajuns să știi multe și să ai dreptate. Oamenii trebuiau convinși cu argumente. Câteodată, era nevoie de prea mult timp pentru a-i convinge. Alteori nu puteau fi convinși cu nici un chip. Civilizații întregi se prăbușiseră, bătălii fuseseră pierdute, nave fuseseră distruse din pricină că omul sau grupul de oameni care deținea

ideile salvatoare refuzaseră să-și piardă timpul pentru a-și convinge semenii.

Grosvenor era însă hotărât să lupte prin toate mijloacele aflate la îndemâna lui, pentru ca un asemenea lucru să nu se întâmple pe nava *Space Beagle*.

— Putem lăsa proiectoarele atomice acolo unde le-am instalat, până când vom energiza toate cele trei etaje. După aceea le vom lua de acolo. Energizarea va declanșa „momentul critic" chiar și fără ajutorul tunurilor.

Și astfel, Grosvenor renunță la propriu-i plan de luptă împotriva inamicului.

Oamenilor le trebuiră aproape două ore pentru energizarea etajului al optulea. În acest răstimp, Ixtl își făcu de două ori apariția. Îi mai rămăseseră șase ouă și intenționa să le folosească pe toate, afară de două. Singurul lui necaz era că pentru fiecare *guul* trebuia să piardă foarte mult timp. Oamenii păreau dornici să se apere cu îndârjire, iar prezența tunurilor atomice îl obliga să-i atace mai ales pe cei care le mânuiau.

În ciuda acestor obstacole, fiecare dintre atacurile lui era un model de precizie. Ixtl nu se simțea câtuși de puțin îngrijorat. Dimpotrivă, era sigur de el.

Când oamenii isprăviră lucrul la etajul opt și trecură la etajul al nouălea, Grosvenor îl auzi pe căpitanul Leeth spunându-i mecanicului-șef:

— Domnule Pennons, ești gata să activezi scuturile?

— Da, domnule căpitan, îi răspunse Pennons prin videocomunicator, și adăugă, pe un ton sumbru: Am și pierdut cinci oameni, și vom mai pierde cel puțin încă unul.

— Ați auzit, domnilor? Încă unul. Unul dintre noi va trebui, vrând-nevrând, să servească drept momeală!

Glasul care rostise aceste cuvinte îi era cunoscut lui Grosvenor, deși nu-l mai auzise de mult.

— Aici Gregory Kent, urmă glasul. Vă vorbesc din sala motoarelor, unde sunt la adăpost de primejdie. Doctorul Eggert vrea să mă rețină încă o săptămână. Motivul pentru care vă vorbesc acum este că printre hârtiile lui Morton, primite de la căpitanul Leeth, am găsit o notă pe care l-aș ruga pe Kellie să ne-o explice. E vorba de clarificarea unui amănunt foarte important pentru înțelegerea întregii situații. E preferabil să o cunoaștem în toată grozăvia ei.

În videocomunicator răsună vocea spartă a sociologului:

— Iată raționamentul meu. Când l-am descoperit noi, monstrul se afla la o distanță de un sfert de milion de ani-lumină de cel mai apropiat sistem stelar și era în aparență lipsit de orice mijloc de locomoție spațială. Imaginați-vă ce înseamnă o asemenea distanță și întrebați-vă cât timp i-ar trebui unui obiect oarecare ca s-o străbată, la voia întâmplării. Dețin aceste cifre de la Lester și l-aș ruga să vă spună și vouă ce mi-a comunicat mie.

— Aici Lester! Glasul astronomului suna ciudat de aspru; Cunoașteți, mai toți, teoria la modă privitoare la originile Universului. Există date care permit să se creadă că acesta a luat ființă ca urmare a distrugerii unui alt Univers, acum câteva miliarde de ani. Se consideră că, peste alte câteva miliarde de ani, Universul nostru va dispărea într-un cataclism teribil, despre a cărui natură putem emite doar

unele ipoteze. În ce privește problema ridicată de Kellie, nu vă pot oferi decât o imagine. Să presupunem că monstrul roșu ar fi fost proiectat în spațiu când a avut loc acea explozie cosmică. S-ar fi pomenit atunci în spațiul intergalactic, fără nici o posibilitate de a-și schimba direcția. În aceste condiții, ar fi fost condamnat să cutreiere spațiul, fără încetare și fără a se putea apropia de vreo stea. Asta voiai să știi, Kellie? Încă ceva. Vă mai amintiți, cred, cele spuse de mine nu de mult, în legătură cu paradoxul pe care-l reprezintă faptul că monstrul nu s-a răspândit ca specie în întreg Universul. În mod logic, dacă ar fi avut posibilitatea să-l populeze, ar fi făcut-o. Bănuim, însă, că specia lui a stăpânit probabil cândva Universul care l-a precedat pe al nostru. Firește, monstrul ar dori să pună stăpânire pe Universul nostru — e o ipoteză plauzibilă în orice caz.

— Sunt sigur, spuse Kent, că oamenii de știință aflați la bordul acestei nave înțeleg necesitatea de a emite ipoteze asupra unor probleme în care dispunem deocamdată de foarte puține date concrete. Cred că e bine să ne închipuim că avem de-a face cu un supraviețuitor al speciei care a dominat cândva un întreg Univers. S-ar putea să nu fie singurul supraviețuitor. Să sperăm că nici o altă navă terestră nu va întâlni vreodată asemenea ființe. Biologic vorbind, s-ar putea să fie cu miliarde de ani înaintea noastră. Iată de ce trebuie să cerem fiecărui membru al expediției un maximum de efort, mergând chiar până la jertfa de sine...

Un țipăt sfâșietor îl împiedică să-și termine fraza!

— A pus gheara pe mine!... Repede!... Îmi rupe costumul!

Restul se pierdu într-un fel de bolboroseală.

— E Dack! exclamă Grosvenor.

Recunoscuse vocea asistentului-șef al secției de geologie.

În videocomunicator se auzi o altă voce:

— A coborât! L-am văzut cu ochii mei!

— Și totuși am activat scuturile! spuse Pennons, destul de calm.

Grosvenor își plecă privirea: sub picioarele lui strălucea o flacără albastră, superbă. Limbi subțiri de foc se ridicau spre costumul lui de protecție, contrariate parcă de rezistența acestuia. Nu se auzea nici un zgomot. Grosvenor privi buimac în lungul coridorului, acoperit cu un covor de flăcări albastre, spectrale. O clipă, avu iluzia că privirea lui străbate până în fundul navei. Își veni repede în fire.

Nu-și putea lua ochii de la aceste flăcări lacome, care se zbăteau să-i străpungă costumul.

Pennons vorbi din nou, de data asta în șoaptă:

— Dacă planul nostru a reușit, diavolul ăla se află acum la etajul șapte sau opt.

Căpitanul Leeth dădu ordin ca toți oamenii cu numele de la A la L să-l urmeze la etajul șapte, iar cei cu numele de la M la Z să-l urmeze pe Pennons la etajul opt.

După ce ieșiră din ascensor, la etajul șapte, oamenii din echipa lui Leeth, printre care și Grosvenor, o porniră pe coridor, până când dădură peste

un trup întins pe pardoseala metalică: parcă ar fi fost țintuit acolo de focul albastru.

— Sloboziți-l! porunci căpitanul.

Doi oameni înaintară încet și atinseră trupul. Văpaia albastră se năpusti asupra lor, ca și cum ar fi vrut să-i alunge. Oamenii începură să tragă trupul și izbutiră să-l smulgă din cătușele-i de foc, apoi îl duseră cu un ascensor până la etajul al zecelea, care nu fusese energizat. Grosvenor porni într-acolo odată cu ceilalți. Așezat pe podea, trupul continuă să se zbată vreme de câteva minute, descărcând torente de energie, apoi se liniști, treptat, ca și cum și-ar fi dat duhul.

— Aștept raportul dumitale, domnule Pennons! tună căpitanul.

Mecanicul-șef îi răspunse, după o clipă de tăcere:

— Oamenii sunt răspândiți în cele trei etaje, conform planului, și scanează necontenit cu aparatele lor. Dacă monstrul e pe aproape, va fi văzut. Trebuie să mai așteptăm cel puțin o jumătate de oră.

După ce trecu și această jumătate de oră, Pennons raportă, cu dezamăgire în glas:

— Nimic! Domnule căpitan, pesemne c-a reușit să se strecoare...

În telecomunicatoare răsună deodată o voce plângăreață:

— Și acum ce ne facem?

Grosvenor avu sentimentul că vorbele astea exprimau îndoielile și neliniștile tuturor oamenilor aflați la bordul navei.

Se lăsase o tăcere grea. Mai-marii navei, de obicei atât de guralivi, păreau să-și fi pierdut graiul. Cât despre Grosvenor, se gândea cu oarecare teamă la noul său plan și, deși își dădea seama de situația critică în care se găsea expediția, era hotărât să mai aștepte. De altfel, nici n-ar fi avut dreptul să vorbească primul.

Cel care rupse tăcerea fu Kent:

— S-ar părea că dușmanul nostru e în stare să treacă la fel de ușor printr-un perete energizat ca și printr-unul neenergizat. Deși e probabil că experiența asta nu-i face nici o plăcere, își revine atât de repede, încât durerea simțită la un etaj dispare până să ajungă la etajul următor.

— Aș dori să aud raportul domnului Zeller, interveni căpitanul Leeth. Unde ești, domnule Zeller?

— Aici, răspunse metalurgistul prin videocomunicator. Costumul de protecție e gata, domnule căpitan. Și am început cercetările în cala navei.

— Cât timp ar lua confecționarea unor costume de protecție pentru toți membrii expediției?

Zeller rămase pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— Ar trebui să punem pe roate un atelier în care să fabricăm uneltele necesare pentru confecționarea în serie a unor astfel de costume, din același aliaj. Totodată, ar trebui să folosim una din pilele termice pentru a spori duritatea aliajului. După părerea mea, primul costum din serie ar putea fi gata peste vreo două sute de ore.

Grosvenor își spuse că nu era o cifră exagerată: fabricarea unui aliaj rezistent era un proces extrem de anevoios. Căpitanul Leeth părea să fi amuțit la auzul cuvintelor lui Zeller. Cel care vorbi fu Smith:

— Cred că nici soluția asta nu e bună. Și întrucât energizarea întregii nave ne-ar lua și ea prea mult timp, nu văd ce-am mai putea face.

Vocea tărăgănată a lui Gourlay, specialistul în transmisiuni, răsună cu o vioiciune neobișnuită:

— Nu văd de ce aceste soluții n-ar fi valabile. Suntem încă în viață. Propun să ne punem pe treabă și să realizăm cât mai mult, în cel mai scurt timp posibil.

— Ce te face să crezi că monstrul n-ar fi în stare să distrugă chiar și cel mai rezistent aliaj? îl întrebă Smith, cu răceală. E o ființă evoluată, iar cunoștințele sale în materie de fizică le depășesc probabil pe ale noastre. De unde știi că n-are puterea de a emite niște radiații capabile să distrugă totul în cale? Ai uitat că și felina aceea era în stare să pulverizeze metalele?

— Așadar, după părerea dumitale, nu ne rămâne altceva decât să capitulăm? exclamă Gourlay, disprețuitor.

— Nu! replică biologul, furios. Ceea ce vreau eu este să ne păstrăm judecata. Să nu ne repezim orbește spre un țel cu neputință de atins!

În videocomunicator se auzi vocea lui Korita:

— Personal, sunt de acord cu părerea lui Smith. Voi merge chiar mai departe decât el, spunând că avem de-a face cu un inamic care-și va da curând seama că nu trebuie să ne lase nici un răgaz. Din acest motiv, și din altele, socot că monstrul nu ne va permite să energizăm întreaga navă.

Căpitanul Leeth rămase tăcut, dar vocea lui Kent se auzi iarăși, din sala motoarelor:

— Korita, ce crezi că va face când își va da seama că-i periculos să mai aștepte?

— Va începe să ucidă. Nu văd cum l-am putea împiedica altfel decât refugiindu-ne cu toții în sala motoarelor. Dar cred, ca și Smith, că ar putea fi în stare, după un timp, să pătrundă chiar și acolo.

— Ai vreo propunere? îl întrebă căpitanul Leeth.

— Sincer vorbind, nu! răspunse Korita. Nu trebuie să uităm că avem de-a face cu o ființă aflată pe treapta rurală a dezvoltării speciei sale. Pentru o ființă aflată în această fază, nimic nu poate fi mai sfânt decât bucățica de teren și fiul ce o moștenește. Ea se agață ca o plantă de peticul său de pământ, în care-și înfige rădăcinile și din care-și soarbe seva. Iată cum văd eu lucrurile. Deocamdată, nu pot propune nici o soluție practică.

— Nu prea înțeleg la ce ne-ar putea folosi analiza asta, zise căpitanul Leeth. Îi rog pe toți șefii de secții să se consulte prin telecomunicatoare cu

personalul aflat în subordinea lor și să-mi raporteze peste cinci minute dacă există vreo propunere vrednică de a fi luată în seamă.

Grosvenor, care nu avea pe nimeni în subordinea lui, îi ceru voie căpitanului să-i pună câteva întrebări lui Korita, în timp ce ceilalți șefi de secții se consultau cu subalternii lor. Căpitanul Leeth îi permise, așa că Grosvenor i se adresă arheologului:

— Domnule Korita, îmi acorzi câteva minute?

— Cine întreabă?

— Grosvenor.

— A, da, domnule Grosvenor, acum îți recunosc vocea. Poftim!

— Ne-ai vorbit de tenacitatea cu care ființa aceasta se agață de peticul său de proprietate. Dacă monstrul se află pe treapta rurală a dezvoltării speciei sale, crezi că ar fi capabil să-și imagineze o altă atitudine față de proprietate, cum ar fi de pildă atitudinea noastră?

— Sunt sigur că nu.

— Așadar, și-ar întemeia toate planurile pe convingerea că, fiind încolțiți în spațiul strâmt al acestei nave, n-avem cum să scăpăm.

— Raționamentul lui e destul de logic: Dacă am părăsi nava, n-am putea supraviețui.

— Bine, dar noi ne aflăm într-un stadiu în care proprietatea particulară nu contează prea mult și, în orice caz, nu mai suntem legați orbește de ea!

— Nu înțeleg ce vrei să spui, replică japonezul, nedumerit.

— Păi, nu fac decât să duc analiza dumitale la concluzia ei logică, în situația de față...

— Domnule Grosvenor, îl întrerupse căpitanul, cred că încep să înțeleg unde vrei să ajungi. Ai de gând să ne propui un nou plan, nu-i așa?

— Da, recunoscu nexialistul, cu o voce tremurătoare.

— Domnule Grosvenor, sunt sigur că ne vei oferi o soluție îndrăzneață și plină de imaginație, și te-aș ruga s-o expui... însă peste cinci minute.

Cinci minute mai târziu Grosvenor își expuse așadar planul în fața tuturor membrilor expediției. După ce isprăvi, îl auzi pe Smith spunându-i în șoaptă:

— Bravo, Grosvenor! Știu că va trebui să-i sacrificăm pe von Grossen și pe ceilalți, poate chiar pe noi toți, dar ai dreptate. Proprietatea particulară nu e ceva sacru pentru noi. Cât despre von Grossen și ceilalți patru, adăugă el pe un ton aspru — încă n-am avut răgazul să-ți vorbesc despre nota pe care i-o dădusem lui Morton — pentru toți cinci, cred că moartea ar însemna o adevărată binecuvântare.

— Ai dreptate, Smith! exclamă cineva. Cu cât vor muri mai repede, cu atât mai bine va fi pentru ei!

— Să mergem în sala motoarelor! porunci căpitanul Leeth. Noi...

Dar un glas ațâțat îl întrerupse — era glasul lui Zeller:

— Repede, domnule căpitan! Trimite de îndată oameni și proiectoare în cală! I-am găsit în conducta de aer condiționat. Monstrul e aici, dar îl țin

la respect cu arma mea, deși nu-i poate face prea mult rău. Repede, repede!

Căpitanul Leeth începu să împartă ordine, cu repeziciunea unei mitraliere, iar oamenii dădură buzna spre ascensoare.

— Toți savanții și ajutoarele lor să se îndrepte spre ecluzele pneumatice! Militarii să mă urmeze! Probabil că nu vom fi în stare să-l încolțim și să-l ucidem în cală. Dar, domnilor, continuă el pe un ton ferm și solemn, ne vom descotorosi de monstru, cu orice preț! Nu ne mai putem gândi doar la viețile noastre.

Când îi văzu pe oameni că se apropie și-i iau *guulii,* Ixtl se retrase, cuprins pentru prima oară de teama înfrângerii. Ar fi vrut să se repeadă asupra lor și să-i zdrobească, dar văzându-le armele acelea scânteietoare, se dădu înapoi, copleșit de presimțiri rele. Pierduse inițiativa. Oamenii aveau să-i descopere în curând ouăle și să le distrugă, zădărnicindu-i astfel încercarea de a se înmulți.

De aici înainte trebuia să urmărească un singur țel: să ucidă. Faptul că se gândise în primul rând la reproducere îl uimea acum din cale-afară. Pierduse un timp prețios. Dar, pentru a putea ucide, avea nevoie de o armă nimicitoare. Fără să stea mult pe gânduri, se îndreptă spre laboratorul cel mai apropiat.

Ajuns acolo, se puse numaidecât pe treabă, mânat de o neliniște pe care n-o mai încercase până atunci. În timp ce trupul și fața îi erau aplecate peste utilaj, tălpile lui sensibile înregistrară o

schimbare bruscă a vibrațiilor din interiorul navei. Se opri din lucru și rămase la pândă, până când înțelese: motoarele amuțiseră. Uriașa navă se oprise din zbor și încremenise în spațiu. Stăpânit de o spaimă nelămurită, Ixtl reîncepu să lucreze, mișcându-și febril degetele lungi și negre ca niște sârme.

Deodată se opri din nou, copleșit de aceeași senzație a unei primejdii iminente. Se propti zdravăn pe picioare, încordându-și toți mușchii și, în sfârșit, înțelese ce se întâmpla: nu mai simțea vibrațiile oamenilor. *Aceștia părăsiseră nava!*

Ixtl se repezi spre cel mai apropiat perete, abandonându-și arma făurită cu atâta trudă. Singura lui speranță era acum să iasă afară, în noaptea spațiului.

Începu să alerge pe coridoarele pustii, printre pereții strălucitori, care păreau să-și bată joc de el. Întreaga lume a acestei nave, atât de plină de făgăduieli până mai adineaori, devenise un cazan drăcesc, ale cărui flăcări puteau să țâșnească în orice moment. Răsuflă ușurat când văzu în fața lui o ecluză pneumatică. Trecu fulgerător prin primul ei compartiment, apoi prin al doilea, prin al treilea — și se pomeni din nou în noaptea neagră de afară. Încredințat că oamenii îl pândesc, undeva pe aproape, se lansă cu putere în spațiu.

Pe măsură ce se depărta de navă, se simțea tot mai ușor. În urma lui, luminile hublourilor păliseră, acoperite de o văpaie albăstruie, nefirească. Flacăra asta albastră, care țâșnea parcă prin toți porii

imensei nave, sfârși prin a se stinge și ea, cu încetul. Dar înainte de a se fi stins cu totul, formidabilul scut energetic apăru din nou, interzicându-i pentru totdeauna lui Ixtl accesul la navă. În unele hublouri începură iarăși să pâlpâie lumini, din ce în ce mai strălucitoare, pe măsură ce puternicele motoare își reveneau din șocul năprasnic.

Ixtl se întoarse din drum și se apropie cu băgare de seamă. Acum, când plutea în spațiu, putea deveni lesne ținta acelor tunuri atomice, mânuite fără nici un risc de către oamenii din navă. Oprindu-se la vreo jumătate de milă de scut, văzu cu neliniște niște umbre care se strecurau printr-o deschizătură din coasta navei. Erau „bărcile de salvare" ale oamenilor, fantomatice în lumina strălucitoare a hublourilor.

Deschizătura se închise, iar uriașa sferă metalică se mistui în noapte, lăsând o dâră luminoasă, ca o galaxie.

Timpul se târa, leneș, spre veșnicie. Ixtl plutea, deznădăjduit, prin noaptea nemărginită, gândindu-se fără să vrea la puii lui care nu aveau să se mai nască și la Universul pe care-l pierduse pentru totdeauna!

Grosvenor nu-l slăbea din ochi pe chirurg, care își înfipse bisturiul electric în stomacul celui de-al patrulea om. Ultimul ou fu scos și depus pe fundul cuvei înalte de metal dur. Erau niște ouă rotunde, cenușii, iar unul dintre ele părea ușor crăpat.

Se aflau acolo mai mulți oameni, cu armele ridicate și cu ochii ațintiți asupra crăpăturii care se tot lărgea. Deodată se ivi din ea un cap urât, rotund, stacojiu, cu niște ochi mici și o gură subțire. Capul se răsuci pe gâtu-i scurt, iar ochii îi fulgerară pe oameni cu o privire feroce. Cu o repeziciune care aproape că-i luă prin surprindere, monstrul se ridică și încercă să iasă din cuvă, dar, alunecând pe pereții ei metalici, căzu înapoi și se topi în flăcările scuipate de armele oamenilor.

— Ia închipuiți-vă că ne-ar fi scăpat și că s-ar fi strecurat prin peretele din față! exclamă Smith, lingându-și buzele.

Nimeni nu-i răspunse. Toți erau cu ochii pe cuvă. Ouăle, care se topeau încet în flăcări, sfârșiră prin a arde cu o strălucire aurie.

Doctorul Eggert, care stătea aplecat peste trupul lui von Grossen, exclamă deodată:

— A, mușchii încep să i se relaxeze, iar ochii i se deschid! Presupun că-și dă seama ce se întâmplă. Paralizia i-a fost provocată de prezența oului în stomac dar acum, când oul i-a fost scos, începe să-și vină în fire. Nu-i nimic grav. Cred că au să-și revină și ceilalți în curând. Dar ce-i cu monstrul? Căpitanul Leeth îi răspunse:

— Doi oameni din navetele de salvare pretind că au văzut un fel de flacără roșie țâșnind prin principala ecluză pneumatică, în clipa când noi supuneam întreaga navă unei energii oarecum necontrolate. Trebuie să fi fost monstrul, fiindcă nu i-am găsit nicăieri cadavrul. Totuși Pennons și echipa lui

scanează toate compartimentele navei, așa că în curând vom avea o imagine clară. Uite-l că vine. Ei, domnule Pennons?

Mecanicul-șef se apropie și depuse pe una din mese un obiect metalic ciudat.

— Încă n-am nimic precis de raportat, dar am găsit acest obiect în laboratorul de fizică. Ce credeți că ar putea fi?

Grosvenor se pomeni lângă masă, odată cu ceilalți șefi de secții, care se înghesuiau să privească obiectul. Acesta părea să fie un aparat fragil, cu o rețea complicată de sârme încolăcite în jurul a trei țevi care traversau trei sfere mici ce răspândeau o lumină argintie, bizară. Această lumină pătrundea prin masă, făcând-o transparentă ca sticla. Dar și mai straniu era faptul că sferele acelea absorbeau căldura ca niște bureți termici. Grosvenor întinse brațul spre cea mai apropiată dintre sfere, dar simți că mâna îi înțepenește și că toată căldura iese din ea, așa că și-o retrase grabnic.

— Cred c-ar fi mai bine să-i lăsăm pe fizicieni să facă cercetările cuvenite, spuse căpitanul Leeth. Von Grossen își va reveni destul de repede. Spui că ai găsit acest obiect în laborator, Pennons? Pennons dădu din cap.

— S-ar părea că monstrul tocmai lucra la acest obiect când a simțit că se întâmplă ceva, spuse Smith. A ghicit adevărul, de vreme ce a părăsit nava. Iar faptul acesta pare să-ți infirme teoria, Korita! Spuneai că, având o mentalitate rurală, nici nu și-ar fi putut imagina că vom ieși din navă.

Un zâmbet vag lumină fața palidă a arheologului.

— Domnule Smith, rosti acesta politicos, nu încape nici o îndoială că și-a închipuit ce vom face. Probabil că era pe treapta cea mai de sus a „ruralității".

— Bine-ar fi să avem și noi unele din însușirile acestei „ruralități", exclamă Pennons. Știți că ne trebuie cel puțin trei luni ca să reparăm stricăciunile pricinuite de trei minute de energizare necontrolată? La un moment dat m-am temut că...

Căpitanul Leeth îl întrerupse, zâmbind:

— Îți voi sfârși eu fraza, domnule Pennons. Te temeai că nava va fi complet distrusă. Cred că mai toți ne-am dat seama la ce risc enorm ne expunem adoptând planul final al domnului Grosvenor. Știam prea bine că am fi putut rămâne izolați în spațiu la o distanță de sute de mii de ani-lumină de Pământ!

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă monstrul ar fi reușit să pună stăpânire pe navă? spuse cineva. De bună seamă că ar fi plecat cu ea, pentru a încerca să cucerească întreaga galaxie.

— Dumnezeule! exclamă cineva. Să nu mai lăsăm niciodată alt monstru la bordul acestei nave! Nervii mei n-ar mai rezista, iar eu nu mai sunt omul cumsecade care s-a îmbarcat la începutul expediției!

— Ai exprimat gândul nostru, al tuturor! rosti Kent, care preluase conducerea expediției.

Cineva îi șopti ceva la ureche lui Grosvenor, dar atât de încet, încât nexialistul nu deslușì nici un cuvânt. Șoapta fu urmată de un fel de tril, la fel de neînțeles ca și cuvintele.

Grosvenor își roti mașinal privirea.

Se afla în studioul din propria-i secție și nu mai era nimeni acolo. Porni cu pași șovăitori spre auditoriu, dar când deschise ușa nu văzu nici acolo pe nimeni.

Se întoarse perplex la masa lui de lucru, întrebându-se dacă nu cumva cineva ațintise asupra lui un encefalostat: era singura explicație pe care-o putea da iluziei auditive de adineaori.

Respinse însă numaidecât această explicație, spunându-și că encefalostatele erau eficace doar de la mică distanță. Mai mult încă, secția de nexialism era protejată împotriva mai tuturor undelor. Și apoi Grosvenor cunoștea prea bine procesele mentale, generatoare de iluzii, ca să poată trece cu ușurință peste ceea ce simțise mai înainte.

Ca măsură de prevedere, exploră toate cele cinci încăperi ale secției și-și verifică encefalostatele. Le găsi în stare normală și la locurile lor. Se întoarse așadar în studio și-și reîncepu cercetările

asupra imaginilor hipnotice folosite de *Rimi* împotriva navei, imagini pe care reușise să le înregistreze.

Deodată tresări, îngrozit, căci auzise din nou șoapta aceea, la fel de catifelată ca prima oară, dar parcă ostilă și amenințătoare acum.

Uluit, Grosvenor își spuse că era, desigur, un encefalostat: cineva îi excita de la distanță creierul, cu un aparat atât de puternic, încât undele lui pătrundeau chiar prin pereții ecranați ai studioului.

Tot întrebându-se cine ar fi putut să fie, ajunse la concluzia că undele veneau din secția de psihologie, așa că-l chemă la telefon pe Siedel. Auzind vocea lui Siedel, Grosvenor începu să-i explice, calm, ce se întâmplase, dar psihologul îi tăie vorba:

— Tocmai mă pregăteam să te chem. Credeam că dumneata ești de vină...

— Vrei să spui ca și dumneata ai simțit ceva? îl întrebă Grosvenor, încercând să-și imagineze implicațiile unei asemenea ipoteze.

— Ceea ce mă surprinde este faptul că ai simțit și dumneata, în ciuda pereților ecranați cu care ți-ai înconjurat sediul. De douăzeci de minute încoace, tot primesc reclamații, dar unele din aparatele mele au fost afectate chiar mai devreme.

— Care aparate?

— Detectorul de unde cervicale, aparatul de înregistrare a impulsurilor nervoase și câteva detectoare electronice ultrasensibile... Kent se pregătește să convoace o adunare generală în auditoriumul punții de comandă. Ne revedem acolo.

Dar Grosvenor nu-l lăsă să pună punct conversației, ci îl întrebă:

— S-a discutat deja despre problema asta?

— Mda... Am ajuns cu toții la o anumită concluzie.

— Care anume?

— Că suntem pe cale de a pătrunde în marea galaxie M-33 și că undele vin probabil de acolo.

Grosvenor avu un râs nervos.

— Da, e o ipoteză plauzibilă. Voi reflecta asupra ei și-ți voi spune părerea mea. De altfel, ne vedem peste câteva minute.

— Pregătește-te să suferi un șoc la ieșirea pe coridor. Acolo, presiunea e continuă. Sunete, jocuri de lumini, vise, emoții — suntem supuși unei acțiuni stimulatoare puternice.

Grosvenor scutură din cap și întrerupse legătura, pentru a-și pune în ordine înregistrările. Dar abia se apucă de lucru, că pe ecranul videocomunicatorului apăru Kent care-i chema pe oameni la ședință. Peste un minut, când deschise ușa și ieși pe coridor, Grosvenor își dădu seama că Siedel nu exagerase: valuri de excitații îi asaltau creierul. Deși năucit, porni totuși spre puntea de comandă.

Se așeză printre ceilalți. Noaptea nemărginită a spațiului, care împresura nava, își murmura avertismentele, când înfricoșate, când amenințătoare.

Grosvenor auzi pe cineva spunând, în spatele lui:

— După părerea mea, ar trebui să ne întoarcem acasă.

Neputând identifica vocea, Grosvenor privi peste umăr, dar omul nu mai spuse nimic. Privind din nou drept în fața lui, Grosvenor observă că locțiitorul directorului, Kent, nu-și lua ochii de pe display-ul telescopului; parcă nici n-ar fi auzit remarca omului sau ar fi socotit că nici nu merita un răspuns.

În tăcerea ce se lăsase, Grosvenor își potrivi videocomunicatorul pe brațul fotoliului, în așa fel încât să poată avea o imagine directă, deși cam tulbure, a scenei contemplate de Kent și de Lester prin telescop. Concentrându-și atenția, văzu că nava ajunsese în vecinătatea unui sistem galactic, ale cărui stele erau însă atât de departe, încât nebuloasa M-33 din Andromeda — ținta expediției — se reflecta în telescop ca o puzderie de puncte strălucitoare.

Grosvenor își ridică privirea tocmai în clipa când Lester spunea, depărtându-se de telescop:

— Se petrece un fenomen de necrezut. Vibrațiile pe care le percepem provin dintr-o galaxie de miliarde de sori. Domnule Kent, am impresia că problema asta depășește sfera astronomiei.

— Orice fenomen legat de o galaxie intră în sfera astronomiei, îi replică celălalt, ridicându-și privirea de pe display. Ai putea oare să-mi spui ce altă știință se ocupă de astfel de fenomene?

— Proporțiile fenomenului sunt de-a dreptul fantastice, rosti Lester, cu șovăială în glas. Cred că nici nu poate fi vorba, deocamdată, de un fenomen

galactic. Aceste vibrații ar putea fi purtate de o radiație îndreptată asupra navei noastre.

Kent se întoarse spre oamenii așezați în fotolii în fața uriașului panou de control și întrebă:

— Are cineva ceva de spus sau de propus?

Grosvenor își roti privirile, sperând că omul pe care-l auzise ceva mai înainte va lua din nou cuvântul, dar speranța lui se dovedi deșartă. Era limpede că oamenii nu se mai simțeau la fel de liberi să-și spună cuvântul, ca pe vremea când erau conduși de Morton. Într-un fel sau altul, Kent le dăduse a înțelege că punea preț doar pe opiniile șefilor de secții. Era, de asemenea, clar că el, personal, refuza să considere nexialismul ca o disciplină serioasă. Luni în șir, menținuse relații corecte cu Grosvenor, pe baza unui contact redus la minimum. În acest timp, Kent își consolidase poziția, impunând adoptarea a diferite moțiuni care confereau secției sale mai multă autoritate în anumite probleme, sub pretextul evitării paralelismelor.

Grosvenor știa prea bine că numai un alt nexialist ar fi putut înțelege ce importanță avea, pentru moralul membrilor expediției, încurajarea inițiativelor individuale, chiar cu riscul de a sacrifica o parte din eficacitate. De aceea, nici nu se ostenise să protesteze împotriva restricțiilor suplimentare impuse de noul director unor oameni care și așa erau înghesuiți ca într-o temniță între pereții navei.

Din fundul auditoriumului, se auzi vocea lui Smith:

— Văd că domnul Grosvenor se foiește pe scaun. Nu cumva e prea politicos ca să ia cuvântul înaintea unora mai vârstnici decât el? Spune, domnule Grosvenor, ce-ți trece prin cap?

Grosvenor așteptă să se potolească râsetele celorlalți (numai Kent nu râdea), apoi vorbi:

— Acum câteva minute, cineva a propus să ne întoarcem acasă. Aș vrea ca omul care a făcut această propunere să ne explice motivele sale.

Nimeni nu-i răspunse. Grosvenor îl văzu pe Kent încruntându-se. Faptul că printre membrii expediției se afla unul care nu avea curajul de a-și susține fățiș o opinie, fie ea trecătoare, era într-adevăr straniu. Mulți din sală priveau în jur, uimiți.

— Când a făcut cineva o astfel de propunere? întrebă Smith. Nu-mi amintesc s-o fi auzit.

— Nici eu! spuseră într-un glas câțiva oameni. Lui Kent îi străluceau ochii: era limpede că se pregătea să intervină în discuție, ca și cum s-ar fi așteptat la un triumf personal.

— Să punem lucrurile la punct, zise el. A existat sau nu o astfel de propunere? A mai auzit-o careva? Ridicați mâinile.

Nu se ridică nici o mână.

— Domnule Grosvenor, rosti Kent pe un ton răutăcios, ce anume ai auzit dumneata?

— Pe cât îmi amintesc, răspunse Grosvenor cu glas apăsat, acestea au fost cuvintele pe care le-am auzit: „După părerea mea, ar trebui să ne întoarcem acasă"... Sunt convins că vorbele astea au fost rezultatul unei excitații a centrilor auditivi ai

creierului meu. Cineva din afara navei are interesul ca noi să ne întoarcem acasă, iar eu i-am simțit dorința. Bineînțeles că nu vă ofer decât o explicație posibilă, nu o analiză obiectivă.

— Domnule Grosvenor, spuse Kent pe un ton înțepat, noi, ceilalți, ne întrebăm cum se face că numai dumneata ai auzit cuvintele acelea?

Grosvenor îi răspunse cu gravitate, ignorând zeflemeaua lui Kent:

— Mă întreb eu însumi același lucru. Îmi aduc aminte că, în timpul invaziei *Rimilor,* creierul mi-a fost supus unor excitații intense. Poate că tocmai de aceea am devenit mai sensibil la astfel de mesaje.

Această sensibilitate acută explica, poate, și faptul că auzise cuvintele cu pricina între pereții ecranați ai secției sale.

Kent rânjea, ceea ce nu era de mirare: chimistul arătase nu o dată că prefera să nu se mai gândească la acele ființe-păsări și la influența lor asupra inteligenței membrilor expediției.

— Am avut privilegiul de a asculta o înregistrare a dării dumitale de seamă despre acel episod, spuse el cu acreală. Dacă-mi amintesc bine, afirmai că ai putut dobândi victoria numai datorită faptului că *Rimii* aceia nu erau în stare să priceapă cât de greu e să controlezi sistemul nervos al unei ființe dintr-o altă lume. Cum îți explici, așadar, că ființa despre care vorbești acum și care s-ar afla, chipurile, în afara navei, a izbutit să-ți stimuleze cu o precizie matematică anumiți centri ai creierului, în așa fel încât să auzi tocmai cuvintele cu pricina?

Atât tonul, cât și întreaga atitudine a lui Kent trădau o pornire personală.

— Domnule director, îi răspunse Grosvenor ușor enervat, e clar că ființa care mi-a stimulat creierul e capabilă să cunoască problemele legate de sistemul nervos al unei ființe dintr-o altă lume. Nu e neapărat nevoie să credem că ne cunoaște și limba. Și apoi, nu a reușit decât parțial, fiindcă sunt singurul om care a răspuns la stimulii ei. După părerea mea, nu e cazul deocamdată să discutăm despre felul cum am reacționat eu la acești stimuli, ci trebuie să vedem mai degrabă ce avem de făcut.

McCann, geologul-șef, își drese glasul și spuse:

— Grosvenor are dreptate. Cred, domnilor, că trebuie să ne împăcăm cu gândul că am pătruns pe domeniul *altcuiva*! Al cuiva care e *cineva*!

Kent își mușcă buzele și dădu să vorbească, dar șovăi înainte de a o face:

— Cred că nu e bine să ne băgăm în cap că avem suficiente dovezi pentru a trage o concluzie. Dar în același timp sunt de părere că trebuie să acționăm ca și cum am avea de-a face cu o inteligență superioară celei omenești, cu o formă de viață mai puternică decât cele pe care le cunoaștem noi.

Pe puntea de comandă se făcu liniște. Oamenii păreau tulburați și încercau să-și dea curaj, încleștându-și fălcile și mijindu-și ochii.

Kellie, sociologul, rupse tăcerea, cu vocea lui catifelată:

— Îmi pare bine că nimeni nu dă semne că ar dori să ne întoarcem din drum. Ca slujitori ai

guvernului nostru și ai întregii omeniri, avem datoria de a investiga posibilitățile pe care ni le oferă o nouă galaxie, mai ales acum, când forma ei de viață dominantă știe de existența noastră. Vă rog să remarcați că-mi însușesc ipoteza domnului Kent și că vorbesc ca și cum am avea efectiv de-a face cu o ființă inteligentă. Faptul că aceasta a fost capabilă să stimuleze creierul a măcar unuia dintre noi dovedește că ne-a observat cu atenție și că știe multe despre noi. Asta ne obligă să aflăm la rândul nostru cât mai multe despre ea. Kent își recăpătase aplombul.

— Domnule Kellie, ce părere ai despre locul către care ne îndreptăm? îl întrebă el pe sociolog.

Acesta îi răspunse, potrivindu-și ochelarii pe nas:

— Iată un subiect foarte vast, domnule director! Dar cred că murmurul acela ar putea fi echivalentul undelor radio care se încrucișează în spațiul propriei noastre galaxii. Ar putea să fie doar niște semnale care vestesc bunăoară ieșirea noastră dintr-o zonă pustie și intrarea într-o regiune populată.

Văzând că nimeni n-are nici o obiecție, Kellie continuă:

— Nu uitați că și omul și-a lăsat pecetea de neșters pe propria-i galaxie. În efortul lui de a readuce la viață atâția sori morți, el a aprins focuri sub forma novelor ce se pot vedea de la o distanță de zeci de galaxii. De asemenea, a schimbat orbitele unor planete și a făcut să crească vegetația în lumea moartă a altora. Deșerturi arse de sori mai dogoritori decât cel ce ne luminează Pământul au fost

înlocuite cu oceane fremătătoare de viață. Până și prezența noastră aici, în această navă uriașă, este o expresie a puterii omului, putere mult mai răzbătătoare decât murmurul pe care-l auzim acum.

— Scuză-mă, îi întrerupse Gourlay, dar omul nu și-a lăsat în Cosmos o pecete permanentă. Nu înțeleg cum poți s-o compari cu vibrațiile astea, atât de vii, în care eu văd niște forme de gândire atotputernice și atotînvăluitoare — întreg spațiul cosmic răsună de ele! Acum nu mai avem de-a face cu un motan cu tentacule, sau cu un monstru oarecare, dintr-o specie „rurală". Ar putea fi vorba de o sumedenie de minți care-și vorbesc una alteia în timpul și-n spațiul lor. Aceasta este civilizația celei de-a doua galaxii, iar dacă unul din purtătorii ei de cuvânt ne-a avertizat...

Gourlay amuți brusc și-și acoperi fața cu palmele, ca pentru a se apăra.

Nu era singurul: în întreaga sală, oamenii se ghemuiră în fotolii deoarece Kent își apucase arma și începuse să tragă. Abia după ce-și vârî instinctiv capul între umeri, Grosvenor observă că țintea undeva în spatele lui.

Auzi apoi un urlet de durere, urmat de un bubuit care zgudui pardoseala.

Întorcându-și fața, odată cu ceilalți, Grosvenor văzu, uluit, un enorm monstru blindat, care se zvârcolea pe podea în fundul sălii. În clipa următoare, o replică exactă, cu ochii roșii, a primului monstru se materializă în aer și se prăbuși cu zgomot ceva mai încolo. Un al treilea își făcu apariția, căzu peste al

doilea și, după ce se rostogoli de câteva ori, se ridică mugind.

Peste câteva secunde, în sală se aflau o duzină de monștri.

Grosvenor își scoase arma și trase. Urletele drăcești se întețiră. Solzi metalici se izbeau, scrâșnind, de metalul pereților și al pardoselii, ciocănite de niște labe grele, cu gheare de oțel.

Toți oamenii din jurul lui Grosvenor trăgeau acum, dar mereu alți monștri se materializau. Grosvenor se târî peste două rânduri de scaune și sări spre platforma cea mai de jos a tabloului de comandă. Văzându-l că se apropie, Kent încetă să tragă și-l întâmpină, cu un glas mânios:

— Ce cauți aici, lașule?!

Grosvenor îi dădu un pumn zdravăn, care-l trânti la pământ, iar arma îi zbură din mână. Când sări pe platforma următoare, îl văzu pe Kent târându-se spre armă. Convins că voia să tragă în el, Grosvenor se grăbi să ajungă la comutatorul care punea în funcțiune uriașul scut cu energie polivalentă al navei. Acționându-l, se trânti fulgerător pe platformă — tocmai la timp, căci radiația armei lui Kent atinse tabloul de comandă exact în locul unde, cu o clipă mai înainte, fusese capul nexialistului. Kent se ridică în picioare, strigând ca un apucat:

— Nu pricepusem ce vrei să faci! Scuza asta îl lăsă rece pe Grosvenor. Kent încerca desigur să-și justifice fapta criminală pretinzând că urmărise doar să pedepsească un dezertor. Prea furios ca să poată vorbi, Grosvenor trecu pe lângă Kent, fără

să-l privească. Luni de zile îl răbdase pe chimist, dar purtarea acestuia îl convinsese acum că nu era vrednic de postul de director. În săptămânile grele ce-i așteptau, subiectivismul și nervozitatea lui Kent ar fi putut deveni fatale pentru expediție.

Când coborî pe platforma cea mai de jos, Grosvenor începu să tragă, pentru a-i ajuta pe ceilalți. Cu coada ochiului văzu că trei dintre ei puneau în poziție blasterul. În clipa când acesta începu să-și trimită jeturile de foc, monștrii își și pierdură cunoștința sub efectul energiei moleculare, așa că putură fi lesne omorâți.

Abia acum, când primejdia trecuse, Grosvenor înțelese că monștrii aceștia fuseseră transportați aici de la o distanță de sute de ani-lumină. Era ca un coșmar prea fantastic ca să poată fi adevărat.

Dar mirosul de carne arsă dovedea că acest coșmar era cât se poate de real. La fel, sângele cenușiu-albastru care mânjea podeaua. Iar dovada supremă o constituiau cele zece–douăsprezece cadavre solzoase risipite prin încăpere.

23

Când Grosvenor îl revăzu pe Kent, câteva minute mai târziu, acesta împărțea, foarte calm, ordine printr-un videocomunicator. Cadavrele fură ridicate cu ajutorul unor macarale speciale. Videocomunicatoarele vuiau de atâtea mesaje. În curând lucrurile se lămuriră pe deplin.

Monștrii fuseseră teleportați doar pe puntea de comandă. Radarul nu înregistrase prezența nici unui obiect concret, ca de pildă o navă inamică. Până la steaua cea mai apropiată era o distanță de cel puțin o mie de ani-lumină. Oamenii de pe punte înjurau de mama focului, aflând despre toate aceste lucruri.

— O mie de ani-lumină! exclamă Selenski, pilotul-șef. Păi, la o astfel de distanță n-am putea să transmitem nici un mesaj fără ajutorul unor radiotelescoape!

Căpitanul Leeth veni în fugă și, după ce se consultă în grabă cu câțiva savanți, convocă un consiliu de război.

— Nu e nevoie să subliniez cât de periculoasă e situația în care ne aflăm, începu el. Nava noastră înfruntă, după toate aparențele, o civilizație galactică ostilă. Deocamdată suntem la adăpost înapoia

scutului nostru energetic. Primejdia este de asemenea natură, încât ne impune obiective limitate, deși nu prea limitate. Trebuie să aflăm motivul pentru care am fost avertizați să facem cale-ntoarsă. Trebuie să descoperim natura primejdiei și să măsurăm inteligența ce se ascunde îndărătul ei. Văd că biologul nostru șef continuă să examineze cadavrele monștrilor. Domnule Smith, despre ce fel de animale e vorba?

— Pe Pământ ar fi putut să apară ceva asemănător în epoca dinozaurilor, răspunse biologul, ridicându-și privirea de pe monstrul pe care-l examinase. Judecând după dimensiunile foarte mici ale cutiei craniene, inteligența acestei specii trebuie să fie foarte redusă.

— Domnul Gourlay e de părere că aceste ființe ar fi putut să fie teleportate prin hiperspațiu, spuse Kent. Ar fi poate bine să-și dezvolte ideea.

Căpitanul Leeth îi dădu cuvântul lui Gourlay, care începu, cu glasul său tărăgănat:

— E vorba doar de o teorie, de o teorie foarte recentă, potrivit căreia Universul ar fi ca un balon uriaș. Când îl înțepi, balonul începe să se dezumfle, dar încearcă în același timp să-și astupe gaura. Un obiect care a pătruns prin învelișul balonului, nu iese neapărat afară prin același punct. Dacă am izbuti să controlăm în vreun fel acest fenomen, l-am putea folosi ca pe-un mijloc de teleportare și de telecomunicație. Știu bine că toate acestea par o fantezie, dar trebuie să recunoașteți că și cele ce s-au întâmplat adineaori par tot așa.

— E greu să credem în existenta unor ființe dotate cu o inteligență superioară într-atât inteligenței noastre, spuse Kent. Există desigur soluții în problemele hiperspațiului, soluții simple, pe care oamenii noștri de știință n-au știut să le găsească. Poate vom afla câte ceva. Kent tăcu o clipă, apoi continuă: Korita, tăcerea dumitale mi se pare stranie. Ce-ar fi să ne spui cum vezi dumneata situația?

Arheologul se ridică și, întinzându-și mâinile într-un gest de neputință, zise:

— Nu-s în stare să vă ofer nici măcar o ipoteză. Va trebui să aflăm ceva mai multe despre motivele atacului, înainte de a putea face unele comparații bazate pe teoria ciclică a istoriei. De pildă, dacă atacatorii urmăreau cumva să pună stăpânire pe navă cred că au săvârșit o greșeală. Dacă intenția lor era doar să ne sperie, atacul a fost încununat de succes. Korita se așeză, în mijlocul râsetelor celorlalți, dar Grosvenor observă că fața căpitanului Leeth rămăsese gravă.

— În ce privește motivele, zise acesta, m-am gândit la o posibilitate cam neplăcută, dar pe care trebuie s-o luăm în considerare, căci ar corespunde faptelor întâmplate. Iată despre ce este vorba: N-ar fi oare posibil ca această inteligență superioară să fi dorit să afle de unde venim?

După felul cum se foiau oamenii pe scaune, se vedea clar că vorbele căpitanului atinseseră o coardă sensibilă.

— Să privim lucrurile din... punctul ei de vedere, urmă căpitanul. Iată că se apropie o navă: în

direcția dinspre care vine, există un număr mare de galaxii, de nebuloase, de formațiuni stelare. Unde anume se situează planeta de origine a navei? Domnule Kent, dacă ești de acord, aș propune să examinăm unele din sistemele planetare ale acestei galaxii.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Kent. Iar dacă nu mai există obiecții, declar ședința...

— Domnule Kent, îl întrerupse Grosvenor, ridicând mâna.

— Declar ședința închisă! stărui Kent. Oamenii rămaseră pe locurile lor, iar directorul păru să șovăie, apoi spuse, pe un ton cam stingherit:

— Domnule Grosvenor, ai cuvântul.

— Deși e greu de crezut că ființa aceea ar putea fi în stare să ne interpreteze simbolurile, eu socot că ar trebui să distrugem hărțile noastre stelare! zise Grosvenor.

— Eram pe punctul de a propune același lucru, exclamă von Grossen, ațâțat. Continuă, Grosvenor!

În sală se auziră murmure aprobatoare.

— Acțiunile noastre, urmă Grosvenor, se întemeiază pe convingerea că scutul exterior ne poate apăra. În realitate, nu avem de ales. Dar în momentul când vom debarca pe planetă ar fi poate bine să luăm cu noi câteva encefalostate mari. Le-am putea folosi pentru a bruia undele psihice și a evita, astfel, să ni se mai citească gândurile.

Și de data aceasta, oamenii își manifestară zgomotos aprobarea.

— Ai terminat, domnule Grosvenor? îl întrebă Kent, cu răceală în glas.

— Încă un lucru, răspunse Grosvenor. Ar fi bine ca șefii de secții să facă un inventar al materialelor de care dispun, pentru a le putea distruge în eventualitatea capturării navei și pentru a împiedica astfel un viitor atac împotriva omenirii.

Grosvenor se așeză înconjurat de tăcerea împietrită a celorlalți.

Pe măsură ce timpul trecea, devenea tot mai clar că inamicul se abținea de la orice nouă inițiativă — sau poate că scutul îi respingea toate atacurile. Oricum, nu mai avu loc nici un incident.

Sorii de la marginea galaxiei păreau de o pustietate dezolantă. Primul dintre ei răsări ca un uriaș bulgăr de lumină, arzând în noaptea spațiului. Lester și oamenii lui localizară cinci planete îndeajuns de apropiate de acest soare, pentru a merita să fie studiate. Una dintre ele părea locuită: o lume de păduri virgine învăluite în ceață și pline de animale gigantice. După ce zbură la mică altitudine deasupra unei mări interioare și a unui imens ținut mlăștinos, nava se depărtă. Nu exista nici o urmă de civilizație, cu atât mai puțin vreun indiciu al civilizației superioare pe care avuseseră temei să o bănuiască.

După ce străbătu trei sute de ani-lumină, nava ajunse la un mic soare de un roșu incandescent, în jurul căruia gravitau două planete. Una dintre acestea era locuită — tot o lume de păduri virgine

învăluite în ceață și pline de animale din specia saurienilor. Se depărtară de ea fără s-o exploreze, după ce survolară o mlaștină imensă și un ținut cu vegetație luxuriantă.

Alte stele le răsăriră în față, înfipte ca niște ace scânteietoare în catifeaua neagră a spațiului. Un soare enorm, alb-albăstriu, înconjurat de cel puțin douăzeci de planete, îi atrase atenția lui Kent. Nava porni într-acolo cu repeziciune. Șapte planete, aflate mai aproape de soarele acela, păreau niște iaduri, pe care nu puteai spera să întâlnești vreo formă de viață. Nava trecu pe lângă trei planete foarte apropiate una de alta și locuite, apoi se depărtă, fără a le mai cerceta pe celelalte.

În urma navei, cele trei planete păduroase se roteau în jurul soarelui fierbinte care le zămislise.

Kent îi convocă pe șefii de secții și pe asistenții lor și le spuse, fără nici o introducere:

— Personal, cred că dovezile pe care le avem deocamdată nu sunt concludente. Dar Lester m-a rugat stăruitor să vă convoc. Poate că vom afla câte ceva.

Privindu-l, Grosvenor rămase surprins de expresia de satisfacție ce lumina fața omulețului. „Ce-o fi punând la cale?" se întrebă. I se părea ciudat că directorul locțiitor ținea să precizeze, încă de la început, că, dacă ședința va avea rezultate bune, el, personal, nu va revendica nici un merit.

Kent i se adresă, așadar, pe un ton prietenos șefului secției de astronomie:

— Fii bun, Gunlie, și explică-te singur. Astronomul se urcă pe prima platformă. Era un bărbat înalt și deșirat, ca și Smith, cu niște ochi albaștri, ca două mărgele pe o față inexpresivă.

— Domnilor, începu el cu oarecare emoție în glas, cele trei planete locuibile erau triplete identice, rezultate dintr-un proces artificial. Nu știu câți dintre dumneavoastră sunteți familiarizați cu teoria curentă privitoare la formarea sistemelor planetare. Îi asigur pe acei dintre dumneavoastră care nu o cunosc că repartiția masei în sistemul pe care l-am explorat adineaori este imposibilă din punct de vedere dinamic. Pot afirma categoric că două dintre cele trei planete au fost artificial aduse în actuala lor poziție. După părerea mea, ar trebui să ne întoarcem și să studiem îndeaproape fenomenul. Cineva pare să creeze în mod deliberat asemenea planete, dar nu-mi dau seama de ce.

Astronomul tăcu și-i aruncă lui Kent o privire aprigă. Acesta înaintă și spuse, cu un zâmbet vag:

— Gunlie mi-a cerut să dispun întoarcerea navei la una din acele planete împădurite. Supun această chestiune unei discuții, urmată de vot.

„Prin urmare, asta era!" își spuse Grosvenor, apreciind abilitatea lui Kent, fără să o și admire. Acesta nu făcuse nici un efort pentru a se împotrivi planului astronomului — poate că nici nu era contra lui. Convocând o ședință în care propriu-i punct de vedere nu putea fi decât minoritar, Kent dovedea că se supune procedurii democratice. Era un

mijloc abil, deși cam demagogic, de a capta bunăvoința oamenilor.

Propunerea lui Lester stârnise, de fapt, obiecții serioase, dar Kent nu părea să aibă cunoștință de ele, căci dacă ar fi avut, ar fi însemnat că nu-i pasă de pericolele ce amenințau nava.

După ce astronomul răspunse la diferite întrebări neesențiale puse de câțiva savanți, Grosvenor se ridică și spuse:

— Aș dori să susțin punctul de vedere adoptat de domnul Kent în această problemă.

— Domnule Grosvenor, îi răspunse Kent cu răceală, atitudinea colegilor dumitale mi se pare foarte clară și mă îndoiesc că prelungirea discuției...

Nu-și sfârși fraza: dîndu-și deodată seama de rostul adânc al celor spuse de Grosvenor, rămase ca trăsnit și-și aruncă privirea în jur, ca și cum ar fi cerut ajutor celorlalți. Văzând că nimeni nu spune nimic, murmură:

— Ai cuvântul, domnule Grosvenor.

— Domnul Kent are dreptate, începu acesta. E prea devreme ca să tragem concluzii. Până în prezent am explorat trei planete, dar ar fi trebuit să explorăm cel puțin treizeci, alese la întâmplare. Ținând seama de scopul cercetărilor noastre, treizeci de planete reprezintă un minimum. Aș fi bucuros să supun acest calcul al meu matematicienilor spre verificare. Încă ceva: pentru a poposi pe vreuna din planete, ar trebui să ieșim de după scutul protector și să fim gata să înfruntăm un

atac-surpriză din partea unui inamic îndeajuns de inteligent pentru a-și trimite forțele prin hiperspațiu. Îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă un miliard de tone de materie s-ar abate asupra noastră în vreme ce am explora vreo planetă.

După părerea mea, domnilor, ne trebuie o lună sau chiar două de pregătiri temeinice. În acest răstimp, firește, am putea vizita cât mai multe sisteme solare. Dacă am constata că și planetele lor locuibile sunt de tip primitiv, atunci am avea o bază solidă pentru ipoteza domnului Lester că au fost create artificial. Domnule Kent, încheie Grosvenor după o scurtă pauză, am exprimat exact punctul dumneavoastră de vedere?

— Aproape exact, domnule Grosvenor, îi răspunse Kent care-și recăpătase stăpânirea de sine. Dacă nu mai are nimeni nimic de spus, să punem la vot propunerea lui Gunlie.

— O retrag! exclamă astronomul. Mărturisesc că nu mă gândisem la unele din neajunsurile legate de o debarcare prematură.

Kent șovăi o clipă, apoi spuse:

— Dacă vreunul dintre dumneavoastră dorește să susțină propunerea lui Gunlie...

Cum, însă, nu se ridică nimeni, Kent continuă, pe un ton suficient:

— Aș vrea ca fiecare șef de secție să-mi pregătească un raport detaliat în legătură cu modul cum ar putea contribui la reușita unei eventuale debarcări. Asta-i tot, domnilor.

Când ieși pe coridor, Grosvenor simți cum cineva îl apucă de braț. Întorcându-se, îl recunoscu pe McCann, șeful secției de geologie, care-i spuse:

— În ultimele luni am fost atât de ocupat cu lucrările de reparații, încât n-am avut răgazul să te invit în secția mea. Presupun că, atunci când vom debarca pe vreo planetă, utilajul secției de geologie va fi folosit în scopuri pentru care nici nu a fost destinat. Un nexialist ar putea atunci să ne fie de mare folos.

— O să trec mâine-dimineață, îi răspunse Grosvenor. Vreau mai întâi să-mi pregătesc recomandările pentru director.

McCann îi aruncă o privire grăbită, păru să șovăie, apoi îl întrebă:

— Ești convins că nu le va privi cu interes, nu-i așa?

Prin urmare, antipatia lui față de Kent fusese observată și de alții! își spuse Grosvenor. Apoi, cu glas tare:

— Ba da, fiindcă așa nu va fi obligat să-mi recunoască meritele.

— Bine, băiete, îți doresc noroc! îi mai spuse McCann, și dădu să plece, dar Grosvenor îl opri:

— După părerea dumitale, pe ce se bazează popularitatea lui Kent ca șef?

McCann rămase pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— E uman. Adică are preferințe și antipatii. Se enervează, e iute la mânie, face greșeli, deși pretinde că e infailibil. Arde de nerăbdare să ajungă

director. Când nava se va întoarce pe Pământ, se va face mult caz de șeful expediției. Fiecare dintre noi are câte ceva din Kent. Da, e un om...

— Bag de seamă că n-ai pomenit nimic de calitățile care l-ar putea recomanda pentru postul de director.

— Nu-i un post de importanță vitală. Un director se poate bizui pe sfaturile experților în orice chestiune. E greu să exprimi în cuvinte farmecul lui Kent, dar cred totuși că savanții, fiind totdeauna complexați de învinuirea de intelectualism ce li se aduce, sunt bucuroși să aibă în fruntea lor un om capabil de emoții puternice și, în același timp, cu merite științifice indiscutabile.

— Nu sunt de acord cu afirmația dumitale că postul de director ar fi lipsit de importanță vitală. Totul depinde de omul care ocupă acest post și de felul cum își folosește considerabila autoritate.

— Oamenilor de felul dumitale, care se călăuzesc exclusiv după logică, le vine totdeauna greu să înțeleagă succesul unui Kent, în fața căruia nu au niciodată șansa de a câștiga o bătălie politică.

— Nu fidelitatea față de metoda științifică le strică tehnologilor, ci integritatea lor, spuse Grosvenor, cu un zâmbet amar. Adesea, tehnologii înțeleg tactica folosită contra lor mai bine decât o înțelege cel care o folosește, dar nu se pot hotărî să se răzbune prin aceleași mijloace, căci s-ar simți înjosiți.

— Vrei să spui că dumneata n-ai asemenea scrupule? îl iscodi McCann.

Grosvenor nu-i răspunse.

— Să zicem că ai fi ajuns la concluzia că domnul Kent trebuie eliminat, stărui geologul. Ce-ai face în acest caz?

— Deocamdată, gândurile mele se mențin în sfera legalității, răspunse Grosvenor, cu prudență, și spre uimirea lui, văzu că McCann răsuflă ușurat.

— Sunt bucuros să aflu că intențiile dumitale rămân în cadrul legalității, îi spuse geologul, apucându-l prietenește de braț. Încă de la conferința aceea a dumitale, am înțeles ceea ce pare să fi scăpat deocamdată tuturor celorlalți, și anume că ești, potențial, cel mai periculos om de la bordul acestei nave. Cunoștințele de ansamblu pe care le posezi ar putea fi, dacă te-ai apleca într-un anumit scop, mult mai fatale decât orice atac din afară.

— Exagerezi, replică Grosvenor, scuturând din cap, uimit. Un singur om poate fi lesne omorât.

— Observ că nu negi câtuși de puțin faptul că posezi cunoștințele la care m-am referit.

Grosvenor îi întinse mâna.

— Îți mulțumesc pentru părerea bună pe care-o ai despre mine. Deși foarte exagerată, mă stimulează din punct de vedere moral.

Cea de-a treizeci și una stea pe care-o explorară avea structura și dimensiunile unui soare. Una din cele trei planete ale sale se rotea pe o orbită de optzeci de milioane de mile. Ca toate celelalte lumi locuibile pe care le văzuseră, era acoperită de păduri virgine și de ape întinse.

Nava îi străbătu învelișul atmosferic și începu să zboare la joasă altitudine: o enormă sferă metalică, într-un tărâm fantastic.

În laboratorul secției de geologie, Grosvenor observa cu atenție instrumentele care cercetau natura terenului survolat. Era o treabă foarte complicată, care cerea mare atenție, deoarece, pentru a interpreta datele instrumentelor, era nevoie de o minte integratoare, deprinsă cu procesele asociative. Fluxul continuu de semnale ultrasonice, emise de pe navă, trebuia canalizat la timp în computerele care efectuau analizele și comparațiile necesare. Grosvenor adăugase tehnicilor clasice folosite de McCann unele procedee de mare finețe, proprii nexialismului, astfel încât, sub ochii lor, se închega acum un tablou uimitor de complet al scoarței planetei.

Grosvenor rămase o oră întreagă în laborator, cufundat în observațiile și gândurile sale. Prin

structura lor moleculară și prin compoziția lor, diferitele straturi observate indicau o anumită unitate geologică: noroi, gresie, argilă, granit, deșeuri organice — probabil zăcăminte de cărbuni — silicați sub formă de nisip, apă...

Deodată, acele cadranelor pe care le avea sub ochi se răsuciră, pentru a se opri, însă, numaidecât: reacția lor indica indirect prezența unui strat compact de minereu de fier, cu urme de carbon și de molibden... „Oțel!" exclamă Grosvenor și acționă un tastă, care declanșă un șir întreg de evenimente: o alarmă începu să sune, McCann sosi în fugă, iar nava se opri din zbor. La câțiva pași de Grosvenor, McCann începu să discute cu Kent.

— Da, domnule director, oțel, nu doar minereu de fier! Avem un detector capabil să discearnă deosebirile de acest fel. S-ar putea să fie vorba de o așezare îngropată — sau ascunsă — în mâlurile junglei.

— Vom afla în câteva zile, spuse Kent, pe un ton foarte sec.

Printr-o deschizătură practicată în scutul energetic, fură coborâte pe planetă o serie de agregate — excavatoare și macarale gigantice, benzi transportoare și alte utilaje — potrivit unui plan pus la punct cu atîta migală, încât, o jumătate de oră mai târziu, nava putu să se avânte din nou în spațiu.

Operațiunile de excavare fură în întregime teleghidate. Niște oameni cu pregătire specială urmăreau pe ecranele videocomunicatoarelor desfășurarea operațiunilor, dirijând mașinile care le efectuau.

În decurs de patru zile, acestea săpară o groapă adâncă de șaptezeci și cinci de metri, lată de o sută douăzeci de metri și lungă de două sute patruzeci, groapă în care zăceau rămășițele fantastice ale unui oraș dispărut.

Clădirile se năruiseră parcă sub o povară prea grea. Străzile se aflau chiar în fundul gropii și la același nivel începură să iasă la iveală și osemintele. Se dădu ordin ca săpăturile să înceteze și fură trimise câteva navete de salvare. Grosvenor luă loc la bordul uneia dintre ele, împreună cu McCann.

Amândoi se pomeniră în curând, laolaltă cu alți savanți, în fața rămășițelor unui schelet.

— Deși e atât de zdrobit, cred că o să-l pot reconstitui, zise Smith.

Degetele lui experte începură să potrivească oasele.

— Patruped! exclamă el după ce supuse unul din picioare la un examen fluoroscopic. Patrupedul ăsta e mort de vreun sfert de veac.

Grosvenor se depărtă. Sfărâmăturile acestea, își spunea, ascundeau, poate, secretul principalelor caracteristici fizice ale unei seminții dispărute. Era însă puțin probabil ca scheletele să le ofere vreo explicație în legătură cu identitatea monștrilor implacabili care o exterminaseră. Scheletele aparțineau unor victime, nu acelor asasini fără milă.

Grosvenor se apropie de McCann, care tocmai examina o probă luată din săpăturile de pe una din străzi.

— Cred că ar fi bine să facem un relevment stratigrafic al acestei zone, mergând și mai în adâncime, spuse geologul.

O mașină perforatoare se puse numaidecât în mișcare. Pe măsură ce aceasta își croia drum prin straturile de argilă și de rocă, Grosvenor cerceta probele ce i se aduceau. Din când în când, le sfărâma pentru a le supune unei analize chimice.

După vreo oră, când „bărcile" se întoarseră la navă, McCann îi putu prezenta lui Kent un raport destul de detaliat. Grosvenor nu luă parte la discuția celor doi.

— Domnule director, începu McCann, vă aduceți aminte, cred, că mi s-a cerut să lămuresc problema dacă planeta asta este sau nu artificială. Se pare că este. Straturile de sub suprafața noroioasă par să aparțină unei planete mai vechi și mai evoluate. Deși e greu de crezut că un strat de junglă ar fi putut să fie adus de pe o altă planetă și așternut pe cea de față, totuși avem dovezi că așa s-a întâmplat.

— Dar orașul? întrebă Kent. Cum de-a fost distrus?

— Pe baza celor câteva calcule pe care le-am putut face, afirm cu oarecare circumspecție că ravagiile constatate de noi s-ar putea datora presiunii unor enorme cantități de rocă, pământ și apă.

— Ați găsit vreun indiciu în privința epocii când s-a produs catastrofa?

— Avem câteva indicii geofizice. În unele locuri, noua suprafață a format depresiuni în cea

veche, prin exercitarea unei simple presiuni. Avem o serie de cifre care, cu ajutorul unui calculator, ne-ar putea ajuta să stabilim cauza slăbiciunii stratului inferior. Un matematician competent — adăugă McCann referindu-se la Grosvenor fără să-l numească — a calculat că presiunea a început să se exercite abia cu vreo sută de ani în urmă. Întrucât geologia se ocupă de fenomene ce se desfășoară pe perioade lungi, de mii și chiar milioane de ani, aparatele noastre nu pot face altceva decât să verifice calculele manuale — ele nu ne pot furniza date precise.

— Îți mulțumesc, rosti Kent cu gravitate. Constat că dumneata și echipa dumitale ați făcut o treabă temeinică. Încă o întrebare: Ați găsit cumva, în cercetările voastre, vreun indiciu privind natura inteligenței care a fost în stare să provoace un asemenea cataclism?

— Nu, n-am găsit, răspunse geologul, dar asta e părerea mea personală, fără a mă fi consultat cu asistenții mei.

Pentru McCann, explorarea acestei planete constituia începutul unei anchete menite să ducă la depistarea inamicului. Pentru Grosvenor, însă, această explorare reprezenta veriga finală a unui lanț întreg de descoperiri și raționamente, prima verigă fiind murmurele bizare pe care le auzise nu demult în spațiu.

Cunoștea identitatea acelei inteligențe monstruoase și bănuia țelul teribil urmărit de ea. De asemenea, analizase cu grijă ceea ce se cuvenea făcut.

Problema lui nu mai era să descopere care-i pericolul. Ajunsese la un stadiu în care trebuia, mai presus de orice, să-și impună soluția, făcându-i pe ceilalți s-o accepte fără nici o rezervă. Din nefericire, oamenii aceștia, care nu stăpâneau decât cunoștințele câte unui singur domeniu, sau cel mult două, nu puteau — sau nu voiau — să înțeleagă implicațiile celui mai înfricoșător pericol care amenințase vreodată existența întregului Univers intergalactic. Soluția lui Grosvenor risca să devină obiectul unei controverse aprige.

Problema i se părea, așadar, politică, nu numai științifică. Conștient de natura iminentei dezbateri, nexialistul își spunea că trebuia să adopte o tactică fără greș și s-o pună în aplicare cu cea mai mare hotărâre.

Deși era prea devreme ca să poată prevedea limitele acțiunii sale, avea sentimentul că nu trebuie să-și fixeze vreo limită. Trebuia să facă tot ceea ce era necesar.

25

Când simți că-i gata să treacă la acțiune, Grosvenor îi trimise lui Kent următorul mesaj:

Dragă domnule Kent,

Am de făcut o comunicare importantă tuturor șefilor de secții, o comunicare în legătură cu inteligența stranie a cărei prezență am simțit-o în această galaxie. Posed acum suficiente dovezi despre esența ei pentru a putea trece la o acțiune pe scară largă.

V-aș ruga să convocați o ședință specială, la care să-mi pot expune soluția pe care o propun.

Al dumneavoastră, sincer,

ELLIOTT GROSVENOR

În așteptarea unui răspuns, Grosvenor își luă pe tăcute lucrurile pe care le mai avea în cabină și le duse în secția de nexialism. Era ultimul act al unui plan de apărare, care prevedea și eventualitatea unui asediu.

Răspunsul sosi a doua zi dimineața:

Dragă domnule Grosvenor,

I-am comunicat domnului Kent esența mesajului dumneavoastră de ieri după-amiază. Domnul

Kent vă propune să completați formularul atașat, nr. A–16–4, și se miră că nu ați procedat astfel din capul locului.

Suntem în posesia altor dovezi și sugestii în legătură cu problema în discuție. Propunerea dumneavoastră va fi examinată cu atenție, odată cu celelalte.

Vă rog să prezentați cât mai curând formularul, completat cum se cuvine.

Al dvs.

JOHN FOHRAN (pentru dl. Kent)

Grosvenor citi mesajul cu un zâmbet amar. Kent îl criticase desigur în fața secretarului, deși se silise, poate, să-și stăpânească ura ce o nutrea împotriva unicului nexialist aflat la bord. Ura aceasta avea totuși să izbucnească odată și odată — probabil într-un moment critic, cum spusese Korita. Cine știe câte civilizații vor fi pierit din vina egoismului monumental al anumitor indivizi.

Cu toate că nu intenționase, la început, să furnizeze vreo informație, Grosvenor se hotărî să completeze formularul primit de la secretarul lui Kent, limitându-se însă la înșirarea dovezilor, fără a le interpreta și fără a-și expune soluția. La rubrica „Recomandări", scrise: „Concluzia va apărea cu claritate oricărei persoane competente."

În realitate, fiecare din dovezile citate de el era cunoscută de unul sau altul dintre oamenii de știință aflați la bordul navei, iar materialul în ansamblu

se găsea probabil de multe săptămâni pe biroul lui Kent. Grosvenor se duse să-și înmâneze personal raportul. Deși nu se aștepta la un răspuns prompt, se întoarse în secția lui, unde ceru chiar să i se aducă și mâncarea. După vreo patruzeci și opt de ore, sosi următoarea notă a lui Kent:

Dragă domnule Grosvenor,

Parcurgând formularul nr. A–16–4, pe care mi l-ați trimis, constat că ați omis să vă precizați recomandările. Întrucât am primit recomandările altor secții și intenționăm să alcătuim un plan de ansamblu pe baza celor mai valoroase dintre aceste recomandări, v-am ruga să ni le trimiteți neîntârziat pe ale dvs.

GREGORY KENT, locțiitor al directorului

Faptul că directorul îi răspunsese personal îl convinse pe Grosvenor că nimerise drept la țintă și că momentul critic era iminent.

Începu prin a-și administra niște droguri care provocau simptome foarte asemănătoare cu ale gripei. Așteptând ca drogurile să-și facă efectul, Grosvenor îi scrise lui Kent un alt mesaj, prin care-l anunța că e prea bolnav ca să-și poată prezenta recomandările. „Acestea nici n-ar putea fi expuse pe scurt, deoarece ar trebui să cuprindă un număr mare de raționamente bazate pe datele multor științe. În orice caz, ar fi înțelept să se înceapă de pe acum o campanie de propagandă, menită să-i

obișnuiască pe membrii expediției cu ideea că vor trebui să rămână în spațiu încă cinci ani peste termenul fixat inițial."

După ce transmise și acest mesaj, Grosvenor telefonă la biroul doctorului Eggert. Evenimentele păreau să se precipite într-o cadență mai rapidă decât prevăzuse el. Peste vreo zece minute, doctorul Eggert sosi cu trusa lui și începu să-l examineze. În clipa aceea, se auziră pași pe coridor, iar peste alte câteva clipe Kent intră pe ușă, împreună cu doi vlăjgani, asistenți la secția de chimie.

Doctorul Eggert privi peste umăr și, recunoscându-l pe Kent, îl salută jovial:

— Hello, Greg!

Apoi își îndreptă întreaga atenție asupra lui Grosvenor.

— Ei bine, amice, spuse el în cele din urmă, se pare că avem de-a face cu un microb. E de-a dreptul surprinzător! Oricâte măsuri de protecție am lua în popasurile noastre pe alte planete, se găsește totdeauna câte un virus sau câte o bacterie care răzbește! Te voi duce jos, în camera de carantină.

— Prefer să rămân aici.

Doctorul Eggert se încruntă, apoi scutură din umeri și spuse, vârându-și instrumentele în trusă:

— În cazul dumitale, se poate. Îți voi trimite de îndată un infirmier. Cu microbii străini nu-i de joacă!

Kent scoase un fel de mârâit. Grosvenor îl privi întrebător, cu prefăcută mirare.

— Ce se întâmplă, doctore? întrebă Kent, pe un ton plictisit.

— Încă nu pot spune nimic. Vom vedea ce indică analizele de laborator. I-am luat toate probele posibile. Deocamdată, singurele simptome sunt febra și probabil puțin lichid în plămâni. Îmi pare rău, Greg, dar nu te pot lăsa să-i vorbești. S-ar putea să fie ceva grav la mijloc.

— Trebuie totuși să ne asumăm acest risc! exclamă Kent. Domnul Grosvenor e în posesia unor informații prețioase și sunt sigur că are încă destulă putere ca să mi le dea.

Doctorul Eggert se întoarse spre Grosvenor și-l întrebă:

— Cum te simți?

— De vorbit, pot vorbi, răspunse el cu o voce stinsă.

Simțea că-i ard obrajii și că îl dor ochii, dar unul din motivele ce-l îndemnaseră să-și provoace boala era speranța că îl va sili pe Kent să vină la el, ceea ce se și întâmplase.

Celălalt motiv era că nu dorea să ia parte la nici o ședință convocată de Kent. Aici, în propria-i secție — și numai aici — se putea apăra împotriva măsurilor pripite pe care ceilalți le-ar fi putut adopta contra lui.

Doctorul își privi ceasul și spuse, adresându-li-se atât lui Kent cât și lui Grosvenor:

— Voi trimite un infirmier. Discuția voastră trebuie să înceteze înainte de sosirea lui. S-a înțeles?

— Perfect! zise Kent, cu o vioiciune silită, iar Grosvenor dădu din cap.

Când ajunse la ușă, doctorul Eggert mai spuse:

— Domnul Fander va fi aici peste vreo douăzeci de minute.

După ce doctorul ieși, Kent se apropie încet de marginea patului și rămase acolo câteva clipe, apoi spuse, pe un ton aparent blajin:

— Nu înțeleg ce urmărești. De ce nu ne împărtășești informațiile pe care le deții?

— Ești cu adevărat surprins, domnule Kent? îl întrebă Grosvenor.

Celălalt nu-i răspunse, iar Grosvenor avu impresia că interlocutorul său se stăpânea cu greu. În cele din urmă, Kent rosti, cu o voce încordată:

— Sunt șeful acestei expediții și-ți cer să-ți formulezi de îndată recomandările!

Grosvenor scutură încet din cap — se simțea apăsat de febră.

— Nu știu ce să-ți răspund, domnule Kent. Ești un om căruia i se pot prevedea destul de ușor reacțiile. Mă așteptam să-mi tratezi scrisorile în felul cum le-ai tratat. Mă așteptam să te văd venind aici... împreună cu doi gealați. În aceste condiții, cred că am dreptul să cer să-i convoci pe șefii de secții, pentru a-mi da posibilitatea să le prezint personal recomandările mele.

Dacă ar fi avut răgazul, și-ar fi ridicat brațul ca să se apere: mai furios decât bănuise el, Kent îl plesni peste gură, exclamând:

— Te crezi deștept, ai?! Pretinzi că ești bolnav? Oamenii loviți de anumite boli stranii își ies uneori din minți și trebuie tratați fără menajamente, ca să nu pună în primejdie viața celor mai buni prieteni ai lor!

Grosvenor îl privi ca printr-o ceață, cu mâna lipită de obrazul lovit. Din pricina slăbiciunii și a fierbințelii pe care o simțea, izbuti cu greu să-și vâre în gură antidotul. Prefăcându-se că-și duce mâna la gură, înghiți antidotul, apoi spuse, cu un glas tremurător:

— Bine, sunt nebun. Ei și?

Deși surprins de această reacție, Kent nu lăsă să i se vadă mirarea.

— De fapt, ce dorești? îl întrebă el, pe un ton sec.

Grosvenor avu o senzație de greață, pe care și-o învinse însă numaidecât.

— Vreau să lansezi o campanie de propagandă având ca temă ideea că descoperirile făcute în legătură cu inamicul nostru impun prelungirea expediției cu încă cinci ani. Deocamdată, atât. După aceea, îți voi împărtăși ceea ce dorești să știi.

Începuse să se simtă ceva mai bine. Antidotul își făcea efectul. Febra scădea. Iar el vorbise foarte serios.

Kent deschise de două ori gura pentru a spune ceva, dar de fiecare dată se stăpâni. În cele din urmă, rosti cu un glas înăbușit:

— E tot ce ne poți oferi în momentul de față?

Sub pătură, degetele lui Grosvenor se întinseră spre marginea patului, gata-gata să apese pe un buton ascuns acolo.

— Îți jur că vei afla ceea ce dorești să afli, spuse el.

— Exclus! mârâi Kent. Nu pot subscrie la o asemenea idee nebunească. Oamenii n-ar accepta nici măcar un an în plus!

— Prezența dumitale aici dovedește că nu crezi că-i vorba de o idee nebunească.

— E cu neputință! izbucni Kent, încleștându-și pumnii. Cum aș putea să-mi justific atitudinea în fața șefilor de secții?

Privindu-l pe omuleț, Grosvenor își spuse că momentul critic era iminent.

— Nu va trebui să le explici nimic deocamdată. Va trebui doar să le promiți că-i vei ține la curent.

Unul dintre tehnicieni, care nu-l slăbea din ochi pe Kent, interveni în discuție:

— Șefule, am impresia că dumnealui nu-și dă seama că stă de vorbă cu directorul expediției. Ce-ar fi să-i dăm o lecție?

Kent făcu un pas înapoi, apoi se opri și spuse, scuturând cu putere din cap:

— Ai dreptate, Bredder. Nu știu ce mi-a venit să încerc să-l conving. Așteaptă puțin, să încui ușa. Pe urmă, o să...

— În locul dumitale, n-aș închide ușa, îi tăie vorba Grosvenor. Ar declanșa toate semnalele de alarmă de pe navă.

Kent, care apucase să pună mâna pe clanță, se opri și se întoarse spre pat.

— În regulă, zise el cu un zâmbet acru, te vom scărmăna cu ușa deschisă. Hai, vorbește, amice!

Cei doi tehnicieni înaintară spre Grosvenor.

— Bredder, exclamă acesta, ți s-a spus vreodată ce înseamnă o sarcină electrostatică periferică?

Văzând că cei doi șovăie, nexialistul adăugă, cu răceală în glas:

— Dacă mă atingeți, o să ardeți de vii! Mâinile au să vi se umple de bășici, fața o să vi se...

Cei doi tehnicieni se depărtară. Bredder începu să-i arunce priviri neliniștite lui Kent.

— Cantitatea de electricitate acumulată într-un trup omenesc n-ar fi în stare să ucidă nici măcar o muscă, zise Kent, furios.

— Domnule Kent, replică Grosvenor, nu ți se pare că te-ai aventurat în afara domeniului dumitale? Electricitatea nu se află în corpul meu, dar o vei simți în propriul dumitale trup dacă mă vei atinge!

Kent își scoase arma și o reglă, cu un gest hotărât.

— Înapoi! le porunci el celor doi asistenți. O să-i administrez un șoc de o zecime de secundă. N-o să-l facă să-și piardă cunoștința, dar o să-l scuture zdravăn!

— În locul dumitale, n-aș face una ca asta, Kent! spuse Grosvenor, calm. Te previn.

Dar Kent nu-l auzi, sau era prea furios ca să-i dea atenție. Radiația îl orbi pe Grosvenor. Auzi un

șuierat și un trosnet, apoi un țipăt de durere — al lui Kent. Acesta încercă să-și arunce arma, care parcă i se lipise de mână. În cele din urmă aceasta căzu pe podea, cu un zgomot metalic. Kent se clătina pe picioare, ținându-și la piept mâna rănită.

— De ce nu m-ai ascultat? îl întrebă Grosvenor, cu un soi de milă. Plăcile astea de pe pereți au o sarcină electrică foarte mare. Și întrucât radiația ionizează aerul, ai declanșat un șoc electric care-a anulat imediat energia slobozită de armă. Sper că nu te-ai ars prea tare.

Kent își recăpătase stăpânirea de sine. Era palid, dar calm, deși cu nervii încordați.

— Povestea asta o să te coste scump! mârâi el printre dinți. Când oamenii vor afla prin ce mijloace încerci să-ți impui ideile...

Se opri și le făcu semn celor doi vlăjgani.

— Hai să plecăm, nu mai avem ce căuta aici, deocamdată!

La vreo opt minute după plecarea lor, sosi Fander. Grosvenor trebui să-i explice, cu răbdare, că nu mai era bolnav. Și mai greu îi veni să-l convingă pe doctorul Eggert, chemat de tânărul infirmier. Grosvenor se cam dăduse în vileag, dar nu-i păsa: pentru ca drogul pe care-l folosise să poată fi descoperit, ar fi fost nevoie de cercetări îndelungate.

În cele din urmă, doctorul și infirmierul îl lăsară singur, nu înainte de a-l sfătui să mai rămână o zi-două acolo. Grosvenor îi asigură că așa va face, și chiar avea de gând să rămână. Secția de

nexialism avea să devină fortăreața lui, în zilele grele ce se anunțau.

Nu-și dădea prea bine seama ce măsuri puteau fi luate împotriva lui, dar era pregătit pentru orice eventualitate.

La vreo oră după plecarea doctorului și a infirmierului, auzi clinchetul căsuței poștale. Era un mesaj din partea lui Kent, în legătură cu o ședință convocată, chipurile, „la cererea domnului Elliott Grosvenor". Mesajul cita din prima scrisoare trimisă de Grosvenor lui Kent, fără a pomeni nimic de cele întâmplate mai adineaori, și se încheia astfel:

„Avînd în vedere activitatea de până acum a domnului Grosvenor, locțiitorul directorului consideră că este cazul să-i dea cuvântul."

Kent adăugase, dedesubt, cu mâna lui:

Dragă domnule Grosvenor, deoarece ești bolnav, l-am rugat pe domnul Gourlay să-ți facă legătura prin videocomunicator cu sala de ședințe, ca să poți participa la discuții stând în pat.

La ora sorocită, Grosvenor își conectă videocomunicatorul cu puntea de comandă. Pe ecran apăru întreaga încăpere, ceea ce însemna că imaginea era transmisă prin releul cel mare, situat chiar deasupra panoului de control. Grosvenor își văzu pe ecran propria față, mărită de vreo zece ori. Pentru prima oară i se rezerva un loc de frunte la o ședință, reflectă el, cu o ironie amară.

Mai toți șefii de secții își și ocupaseră locurile în sală. Kent, care avea mâna stângă bandajată,

discuta ceva cu căpitanul Leeth. Pesemne însă că discuția lor era pe sfârșite, deoarece Kent își ridică privirea spre Grosvenor, zâmbind, apoi și-o întoarse spre sală și spuse:

— Domnilor, vă fac legătura cu domnul Grosvenor, fără nici un preambul. Și, ridicându-și din nou privirea, adăugă, cu același zâmbet malițios: Domnule Grosvenor, ai cuvântul.

— Domnilor, începu Grosvenor, acum o săptămână mă aflam în posesia unui număr de dovezi suficient de mare pentru a îndreptăți o acțiune împotriva inteligenței necunoscute, întâlnită în această galaxie. Afirmația mea ar putea să vi se pară ieșită din comun. Recunosc, de asemenea, că, din păcate, nu sunt în măsură să vă ofer decât o interpretare personală a faptelor. Nu pot dovedi tuturor celor prezenți că ființa despre care vorbesc există cu adevărat. Unii dintre dumneavoastră își vor da seama că raționamentul meu este corect. Alții, nefiind familiarizați cu anumite domenii ale științei, vor socoti, desigur, concluziile mele discutabile. Mi-am scormonit creierii pentru a găsi un mijloc de a vă convinge că soluția mea e singura capabilă să salveze nava. În acest scop, vă voi relata experiențele pe care le-am făcut.

Grosvenor nu pomeni nimic de stratagema la care recursese pentru a-și putea face auzite opiniile. În ciuda celor întâmplate, nu voia să-l irite și mai mult pe Kent.

— Aș dori acum să-l chem ca martor pe domnul Gourlay, continuă el. Domnule Gourlay, fii bun și

explică-le colegilor dumitale ce s-a întâmplat cu C–9.

Șeful serviciului de transmisiuni îi aruncă o privire întrebătoare lui Kent și, văzând că acesta încuviințează printr-o clătinare a capului, spuse:

— Nu pot afirma cu precizie când anume a apărut C–9. Pentru acei dintre dumneavoastră care nu știu despre ce e vorba, voi spune că C–9 este un scut energetic secundar, care intră automat în funcțiune în clipa când pulberea din spațiul ambiant atinge o densitate care ar putea deveni periculoasă pentru o navă în zbor. Densitatea aparentă a pulberei într-o anumită zonă a spațiului este, firește, relativ mai ridicată la vitezele mari decât la cele reduse. Prezența unei cantități neobișnuite de pulbere a fost observată pentru prima oară de către unul dintre asistenții mei, cu puțin înainte de invazia acelor monștri. Asta e tot! încheie Gourlay și se așeză la loc.

Grosvenor i se adresă apoi lui von Grossen:

— Domnule von Grossen, ce anume a descoperit secția dumitale în legătură cu pulberea din atmosfera acestei galaxii?

Mătăhălosul von Grossen se foi în fotoliul lui și spuse, fără să se ridice:

— N-am găsit nimic extraordinar. E drept că pulberea e ceva mai densă decât în jurul propriei noastre galaxii. Am reușit să culegem unele mostre, cu ajutorul unor plăci puternic ionizate, de pe care am ras apoi pulberea — o pulbere îndeobște solidă, conținând câteva elemente simple și urmele

a numeroase substanțe compuse, formate poate în momentul condensării. De asemenea, conținea și puțin gaz în stare liberă, mai ales hidrogen. Din păcate, mostrele aduse de noi seamănă probabil foarte puțin cu pulberea existentă în spațiu: încă n-am reușit să punem la punct un procedeu eficient de prelevare a pulberii în starea ei naturală. Pulberea suferă modificări chiar în cursul procesului de prelevare, așa că putem să emitem doar ipoteze asupra modului cum există ea în spațiu. Deocamdată, nu vă pot spune mai mult! încheie fizicianul, ridicându-și brațele, într-un gest de neputință.

— Aș putea să-i rog și pe ceilalți șefi de secții să ne comunice constatările lor, zise Grosvenor. Socot, însă, că le pot rezuma eu însumi, fără a nedreptăți pe nimeni. Atât secția domnului Smith cât și cea a domnului Kent au întâmpinat aceleași dificultăți ca și secția domnului von Grossen. Mi se pare că domnul Smith a experimentat asupra lui însuși efectele pulberii, după ce a constatat că animalele închise de el într-o cușcă saturată cu pulberea aceea n-au pățit absolut nimic. Domnule Smith, ai ceva să ne spui în legătură cu acest subiect?

— Dacă încerci să demonstrezi că avem de-a face cu o formă de viață, experiența mea nu-ți poate servi drept argument, răspunse Smith. Recunosc că am putut preleva mostra cea mai apropiată de starea ei reală, abia când am făcut o incursiune în afara navei, cu un vehicul căruia i-am lăsat

deschise, o clipă, porțile. În compoziția chimică a aerului s-au produs atunci unele modificări lipsite de importanță.

— Acestea sunt faptele, vorbi din nou Grosvenor. Am făcut eu însumi o incursiune în afara navei, lăsând ca pulberea din spațiu să pătrundă în vehiculul meu. Problema care mă interesa era următoarea: Dacă avem de-a face cu o formă de viață, cu ce se hrănește? De aceea, am supus unei analize aerul adus în vehicul. Am omorât apoi câteva animale mici și am analizat din nou aerul. Le-am trimis domnilor Kent, von Grossen și Smith probe din aerul de dinainte și din cel de după experiența făcută. Au fost observate unele modificări chimice mărunte, care ar fi putut fi lesne puse pe seama unor erori de analiză. Aș dori, însă, să-l rog pe domnul von Grossen să vă spună ce anume a descoperit.

Von Grossen se ridică și spuse, clipind din ochi, uimit și încruntat:

— N-am impresia că asta ar constitui o dovadă. Știu doar că moleculele de aer din proba luată „după" conțineau o sarcină electrică ușor mărită.

Sosise momentul hotărâtor. Grosvenor scrută fețele colegilor săi, așteptând ca măcar în ochii unuia dintre ei să se aprindă lumina înțelegerii. Dar parcă încremeniseră cu toții, sub efectul aceleiași perplexități.

În cele din urmă, cineva remarcă, pe un ton ironic:

— Presupun că ceea ce se așteaptă de la noi este să tragem concluzia că avem de-a face cu o inteligență ascunsă în pulberea cosmică. E prea de tot pentru mine!

Grosvenor nu spuse nimic. Saltul mintal pe care ar fi vrut să-l determine la colegii săi era mult mai mare decât își închipuia acel individ ironic. Deși copleșit de o adâncă dezamăgire, se pregăti pentru pasul următor.

— Hai, domnule Grosvenor! i se adresă Kent pe un ton tăios. Explică-te, ca să putem lua o hotărâre.

Grosvenor vorbi, cam în silă:

— Domnilor, sunt foarte mâhnit de faptul că încă nu vă dați seama unde vreau să ajung. Prevăd că vom avea necazuri. Gândiți-vă la situația în care mă găsesc. V-am înfățișat toate datele problemei, descriindu-vă până și experiențele ce mi-au permis să-l identific pe inamicul nostru. Sunt sigur că unii dintre dumneavoastră îmi veți contesta concluziile. Și totuși, dacă nu mă înșel — și sunt convins că nu mă înșel — ar fi un dezastru pentru omenire, ca și pentru orice formă de viață inteligentă din Univers, dacă dumneavoastră ați refuza să adoptați planul de acțiune preconizat de mine. Oricum, majoritatea va hotărî, iar eu nu mă voi mai putea opune hotărârii ei prin nici un mijloc legal.

Se opri, pentru a-i lăsa pe toți să se pătrundă de această idee. Mulți începură să schimbe priviri neliniștite.

— Nu vă pripiți! exclamă Kent. Eu m-am și izbit de zidul de piatră al egoismului acestui individ!

Era prima remarcă ostilă rostită de la începerea ședinței. Grosvenor îi aruncă o privire fugară, apoi continuă:

— Îmi revine penibila misiune de a vă informa, domnilor, că, în această situație, problema încetează să mai fie științifică, devenind politică. În consecință, mă văd nevoit să insist ca soluția mea să fie acceptată. Trebuie întreprinsă o campanie eficace de propagandă, cu participarea domnului Kent și a tuturor șefilor de secții, campanie menită să-i obișnuiască pe toți oamenii cu gândul că nava noastră va rămâne în spațiu încă cinci ani terești — deși va trebui să acționăm ca și cum ar fi vorba de cinci ani astrali. Aș dori ca fiecare șef de secție să înțeleagă că însăși reputația lui atârnă de rezolvarea acestei probleme. După părerea mea, primejdia e atât de mare, încât certurile noastre mărunte, pe lângă că ne-ar dezonora, ne-ar răpi un timp prețios.

Grosvenor le explică apoi pe scurt în ce constă această primejdie și, fără să aștepte reacția oamenilor, își expuse planul de acțiune.

— Va trebui să găsim niște planete bogate în fier și să folosim capacitatea de producție a navei noastre pentru a fabrica un număr mare de torpile atomice. Prevăd că va trebui să rămânem aproape un an în această galaxie, lansând între timp la întâmplare torpilele. După ce vom fi făcut astfel imposibilă existența inamicului în această zonă a spațiului, vom pleca, oferindu-i ocazia de a ne urmări — într-un moment când nici nu va avea altă scăpare decât să ne urmărească, în speranța că-l

vom duce la o sursă de hrană mai sigură. Va trebui să fim foarte atenți ca nu cumva să-l aducem în propria noastră galaxie.

Grosvenor făcu o pauză, apoi reluă, pe un ton calm:

— Iată, domnilor, ce am ținut să vă spun. Văd pe fețele unora dintre dumneavoastră că opiniile sunt împărțite și că e de așteptat o controversă aprigă...

În sală se așternu o liniște adâncă.

— Cinci ani! murmură cineva într-un târziu.

Ca la un semn, oamenii începură să se foiască pe scaune.

— Ani tereștri, se grăbi Grosvenor să precizeze.

Trebuia să insiste asupra acestui amănunt. Alesese dinadins o cifră care părea mai mare decât echivalentul ei în ani astrali. Timpul astral, cu ora lui de o sută de minute, cu ziua de douăzeci de ore și cu anul de trei sute șaizeci de zile, fusese născocit din considerente pur psihologice. Odată deprinși cu ziua mai lungă a acestui calendar, oamenii erau înclinați, să uite unitățile de măsură ale timpului „clasic".

Iată de ce Grosvenor se aștepta acum ca oamenii să fie mulțumiți, dându-și seama că, de fapt, li se cerea să mai rămână în spațiu doar vreo trei ani, în loc de cinci.

— Mai dorește cineva să facă vreo observație? întrebă Kent.

Von Grossen spuse, pe un ton plictisit:

— Nu pot accepta analiza propusă de domnul Grosvenor. Realizările sale din trecut mi-au inspirat un profund respect, dar acum dumnealui ne cere să luăm drept bune niște afirmații pe care nu le-am putea accepta decât dacă ne-ar oferi anumite probe concrete. Refuz să cred că nexialismul e o știință atât de atotcuprinzătoare, încât doar cei formați la școala ei ar putea înțelege unele fenomene ceva mai complexe.

— Nu cumva te pripești să respingi un lucru pe care nici nu ți-ai dat osteneala să-l studiezi? îl întrebă Grosvenor.

— Tot ce se poate, răspunse von Grossen, scuturând din umeri.

— Din câte văd, spuse Zeller, ne așteaptă ani mulți de eforturi anevoioase pentru punerea în aplicare a unui plan, de a cărui eficiență nu ne vom putea convinge niciodată.

Grosvenor își dădu seama că nu avea altă cale decât să-și apere punctul de vedere împotriva tuturor obiecțiilor posibile. Miza era prea importantă. Nu-și putea permite să țină seama de sentimentele lor.

— Eu voi ști dacă planul reușește, iar acei dintre dumneavoastră care veți binevoi să veniți la secția de nexialism și să învățați câte ceva despre metodele mele, veți ști de asemenea ceea ce voi ști și eu la timpul potrivit.

— Trebuie să-i recunoaștem domnului Grosvenor meritul că ne oferă întotdeauna posibilitatea de

a ne ridica la nivelul domniei sale, zise Smith, cu un zâmbet sardonic.

— Alte observații? întrebă Kent, pe un ton triumfător.

Câțiva oameni din sală părură dornici să ia cuvântul, dar se răzgândiră.

— Ca să nu mai pierdem timpul, urmă Kent, eu zic să supunem la vot propunerea domnului Grosvenor, și Kent înaintă încet în sală. Grosvenor nu-i vedea fața, dar îi bănuia expresia arogantă.

— Îi rog pe toți cei ce sunt pentru propunerea domnului Grosvenor să ridice mâna — nu uitați că e vorba de prelungirea cu încă cinci ani a duratei expediției noastre!

Nu se ridică nici o mână. Cineva spuse, pe un ton țâfnos:

— O asemenea problemă nu se poate rezolva pe moment, trebuie să reflectăm serios la ea.

— Să încercăm totuși să ne facem o idee despre părerile oamenilor în acest moment, răspunse Kent. E important pentru noi toți să știm ce gândesc oamenii de știință participanți la această expediție. Îi rog pe cei care sunt contra să ridice mâna.

Toți cei prezenți ridicară mâinile, în afară de trei: Korita, McCann și von Grossen.

Grosvenor observă apoi că și căpitanul, care stătea lângă Kent, se abținuse.

— Căpitane Leeth, exclamă Grosvenor, a sosit momentul să preiei controlul asupra navei, așa cum îți dă dreptul însuși statutul ei. Pericolul este evident!

Căpitanul îi răspunse, cu o voce tărăgănată:

— Așa ar fi, domnule Grosvenor, dacă ne-am afla în fața unui inamic vizibil. Dar în situația de față, nu pot face altceva decât să urmez indicațiile experților.

— Nu există la bord decât un singur expert, replică Grosvenor, cu răceală. Ceilalți sunt niște amatori care se mențin la suprafața lucrurilor.

Această remarcă păru să-i înghețe pe mai toți cei prezenți. Câțiva dădură să protesteze, dar preferară să tacă, deși se vedea cât de colo că fierb de mânie.

În cele din urmă, tot căpitanul Leeth vorbi, pe un ton potolit:

— Domnule Grosvenor, nu pot fi de acord cu afirmațiile dumitale, care mi se par neîntemeiate.

— Ei bine, acum știm ce părere are despre noi domnul Grosvenor! exclamă Kent.

Acesta nu părea revoltat de insulta în sine. Atitudinea lui era a unui om foarte binedispus, ba chiar pus pe glume. Uitase pesemne că, în calitate de locțiitor al directorului, avea datoria de a veghea ca ședința să se desfășoare într-o atmosferă demnă și civilizată.

— Domnule Kent, i se adresă Meader, șeful subsecției de botanică, nu înțeleg cum poți tolera o remarcă atât de insolentă.

— Foarte bine, ridicați-vă în apărarea drepturilor voastre! exclamă Grosvenor. Universul e în pericol de moarte, dar voi trebuie să vă păstrați sentimentul demnității.

McCann, care tăcuse până atunci, i se adresă arheologului, pe un ton stânjenit:

— Korita, spune-mi, te rog, dacă ar exista într-adevăr în spațiu, o ființă ca aceea descrisă de Grosvenor, cum s-ar putea ea oare încadra în teoria ciclică a istoriei?

— Mă tem că nu s-ar putea încadra mai deloc, răspunse arheologul, clătinând din cap. Am putea presupune cel mult existența unei forme de viață primare. Dar ceea ce mă preocupă în și mai mare măsură, adăugă el rotindu-și privirea prin sală, este modul cum teoria ciclică își găsește o ilustrare în purtarea unora dintre colegii mei. Aceștia par să se bucure de înfrângerea unui om, ale cărui izbânzi ne-au cam tulburat pe toți. E drept că și purtarea lui lasă de dorit. Da, domnule Grosvenor, continuă Korita, ridicându-și privirea mâhnită, declarația dumitale m-a dezamăgit profund!

— Domnule Korita, replică Grosvenor, pe un ton grav, dacă aș fi adoptat o altă atitudine, n-ai fi avut nici măcar privilegiul de a mă auzi spunându-le acestor domni — dintre care pentru unii nutresc o admirație sinceră — ceea ce le-am spus și le voi mai spune!

— Sunt convins că membrii acestei expediții vor face tot ce este necesar, fără a-și precupeți eforturile, zise Korita.

— Îmi vine greu să cred. Am impresia că mulți dintre ei s-au lăsat influențați de faptul că planul meu le cere să mai rămână încă cinci ani în spațiu. E o tristă necesitate, dar te asigur că nu există altă

soluție. De fapt, mă așteptam la această reacție, zise el, tăios. Domnilor, m-ați silit să recurg la un mijloc pe care-l regret nespus. Iată ultimatumul meu!

— Ultimatum?! exclamă Kent, alb ca varul.

Grosvenor continuă, fără să-l bage în seamă:

— Dacă până mâine-dimineață la orele zece planul meu nu va fi acceptat, voi prelua conducerea navei. Toți cei aflați la bordul ei vor trebui să-mi execute ordinele. Bineînțeles, mă aștept ca savanții să-și unească eforturile pentru a încerca să se împotrivească planului meu. Vă previn, însă, că orice împotrivire ar fi zadarnică.

Spunând acestea, Grosvenor întrerupse legătura cu puntea de comandă, fără a se sinchisi de vociferările oamenilor.

Cam la o oră după ședință, Grosvenor îl văzu pe ecranul videocomunicatorului pe McCann:

— Aș dori să vin să te văd.

— Poftește! îi răspunse Grosvenor, vesel. Geologul păru să șovăie:

— Presupun că ai pus capcane pe coridor.

— Mda... dacă vrei să le numești astfel, recunoscu Grosvenor. Dar n-o să te deranjeze cu nimic.

— Să zicem că aș veni cu gândul ascuns de a te asasina...

— Aici, în secția mea, n-ai putea să mă omori nici măcar cu un ciomag, replică Grosvenor, pe un ton categoric, menit să-i impresioneze pe eventualii ascultători.

— Bine, sosesc! exclamă McCann și întrerupse legătura.

Era desigur foarte aproape, căci nu trecu nici un minut și detectoarele ascunse pe coridor începură să-i semnaleze prezența. Deodată, capul și umerii îi apărură pe display-ul videocamerei de supraveghere, iar peste câteva clipe McCann intra pe ușa deschisă de Grosvenor. Se opri puțin în prag, apoi înaintă și spuse, clătinând din cap:

— În ciuda asigurărilor dumitale, am avut senzația că zeci de arme erau ațintite asupra mea. Și totuși n-am văzut nimic. Nu cumva totul e o farsă?

— Nu, răspunse încet Grosvenor. Sunt eu însumi neliniștit. Mi-ai zdruncinat încrederea în dumneata, zău că nu mă așteptam să vii aici cu o bombă.

— Te asigur că nu am nici o bombă, protestă geologul, perplex. Dacă aparatele dumitale indică vreo...

Nu-și sfârși gândul, ci, scoțându-și haina, începu să se socotească. Deodată, mișcările i se încetiniră. Palid la față, scoase la iveală un obiect cenușiu și subțire, lung de vreo două degete.

— Ce-i asta? îngână el.

— Un aliaj de plutoniu stabilizat.

— *Atomic?!*

— Nu, nu e radioactiv, sub această formă. Dar ar putea fi dizolvat într-un gaz radioactiv, cu ajutorul undelor unui emițător de înaltă frecvență, iar gazul ne-ar putea provoca arsuri amândurora.

— Grove, îți jur că nu știam nimic!

— Ai spus cuiva că vii la mine?

— Firește. Zona asta a navei e blocată.

— Cu alte cuvinte, a trebuit să ceri voie să treci?!

— Da. De la Kent.

Grosvenor șovăi o clipă, apoi spuse:

— Te-aș ruga să te gândești bine, înainte de a-mi răspunde. Ai avut cumva impresia, în timp ce vorbeai cu Kent, că în încăpere era cald?

— A, da, acum îmi amintesc, am avut senzația că mă sufoc.

— Cât a durat?

— O secundă sau două.

— Hm! asta înseamnă că ai rămas fără cunoștință vreo zece minute.

— Fără cunoștință? A, ticălosul ăla m-o fi drogat!

— Aș putea să aflu precis ce doză ți-a administrat. O analiză a sângelui ne-ar lămuri pe deplin.

— Fă-o, te rog! Asta ar dovedi că...

Grosvenor îi tăie vorba:

— Ar dovedi un singur lucru, și anume că ai fost supus unei experiențe, dar nu neapărat împotriva voinței dumitale. Nici un om sănătos la cap n-ar accepta să asiste la dizolvarea aliajului de plutonium „Pua-72". Aparatele mele de control indică limpede că, de cel puțin un minut încoace, cineva încearcă tocmai acest lucru.

McCann deveni și mai livid.

— Grave, exclamă el, m-am săturat de nemernicul ăla! Recunosc că, fiind într-o stare sufletească foarte proastă, i-am promis că-i voi raporta despre discuția noastră, dar intenționam să te previn că-i voi raporta...

— Bine, Don, te cred, spuse Grosvenor, zâmbind. Ia loc, te rog.

— Ce facem cu obiectul ăsta? îl întrebă geologul, întinzându-i „bomba".

Grosvenor o apucă și o vârî într-o nișă unde-și ținea materialele radioactive. Apoi se întoarse și se așeză, spunând:

— Îmi face impresia că vom fi atacați. Singura posibilitate pe care o are Kent de a-și justifica atitudinea este să se asigure că vom fi salvați la timp pentru ca medicii să ne poată îngriji rănile provocate de arsurile radioactive. Putem urmări atacul, chiar pe ecranul acesta.

Atacul fu înregistrat mai întâi de detectoarele electronice. Pe un tablou de comandă scăpărară scântei. Se auzi și o sonerie.

Pe ecran, apărură deodată siluetele atacatorilor. Vreo duzină de oameni îmbrăcați în costume spațiale înaintau pe coridor. Grosvenor îi recunoscu pe von Grossen și pe doi asistenți ai săi din secția de fizică; mai erau acolo patru chimiști — dintre care doi de la secția de biochimie — trei experți în transmisiuni și doi ofițeri de artilerie. La urmă veneau trei soldați, înarmați cu un blaster mobil, un tun termoradiant și un lansator de bombe cu gaz.

— Nu există vreo altă intrare în secția dumitale? întrebă McCann, foindu-se neliniștit pe scaun.

— Există, dar e bine păzită.

— Dar sus și jos? mai întrebă geologul, arătând spre tavan și spre podea.

— Sus, e o magazie, iar jos o sală de cinematograf. Ambele sunt păzite.

Tăcură un timp. Apoi, când oamenii de pe coridor se opriră, McCann spuse:

— Mă surprinde prezența lui von Grossen printre ei. Credeam că-i un admirator al dumitale.

— L-am cam usturat calificându-l drept „amator", ca și pe ceilalți. Acum vine să se convingă personal de puterile mele.

Pe coridor, atacatorii păreau să se sfătuiască între ei.

— Dar pe dumneata ce te-a adus aici? îl întrebă Grosvenor pe geolog.

McCann îi răspunse, fără a-și lua ochii de pe ecran:

— Voiam să știi că nu ești absolut singur. Mai mulți colegi m-au rugat să-ți spun că sunt alături de dumneata. Dar nu-i momentul să vorbim despre asta.

— Ba e un moment la fel de bun ca oricare altul.

McCann nu păru să-l audă.

— Nu văd cum ai putea să-i oprești, spuse el îngrijorat. Au arme destul de puternice ca să-ți doboare pereții.

Cum Grosvenor tăcea, geologul adăugă, privindu-l drept în ochi:

— O să fiu sincer cu dumneata. Sunt convins că ai dreptate, dar metodele dumitale mi se par cam imorale.

— Alternativa este să candidez în alegeri împotriva lui Kent. Deoarece e numai locțiitor de director și n-a fost el însuși ales, aș putea probabil să determin ținerea unor alegeri de azi într-o lună.

— Și de ce n-o faci?

— Pentru că mi-e frică, răspunse Grosvenor, înfiorându-se. Ființa aceea... din spațiu... moare de foame. Ar putea să ne atace dintr-un moment într-altul. Nu, nu putem aștepta o lună!

— Totuși, spuneai că planul dumitale este s-o alungi din galaxia aceasta și că ar fi nevoie de un an întreg...

— Ai încercat vreodată să-i iei o bucată de carne unui animal carnivor? îl întrebă Grosvenor. Animalul se agață de ea, nu-i așa? Ba chiar se bate pentru bucata de carne. Sunt convins că, în clipa când își va da seama că încercăm să-l alungăm, inamicul nostru va rezista cu înverșunare.

— Înțeleg, spuse McCann. Mai ales că, trebuie să recunoști, șansele dumitale de a câștiga în alegeri sunt egale cu zero.

— Ba aș câștiga! replică Grosvenor. Poate că nu mă vei crede, dar în realitate e foarte ușor să convingi niște oameni preocupați exclusiv de plăcerile, de emoțiile sau de ambițiile lor. Nu m-am gândit la tactica electorală pe care aș folosi-o. De fapt, ea e folosită de multe secole. Dar încercările făcute pentru a o analiza n-au mers până la esență. Până de curând, relațiile dintre fiziologie și psihologie erau cunoscute doar teoretic. Abia nexialismul le-a așezat pe o bază concretă, precisă.

— Ce viitor îi prevezi dumneata omenirii? întrebă McCann. Crezi că vom deveni cu toții nexialiști?

— La bordul acestei nave nexialismul este o necesitate. Dar pentru omenire, în ansamblul ei, așa ceva mi se pare deocamdată greu de realizat. Totuși, cu timpul, nimeni nu va mai avea vreo scuză pentru necunoașterea a tot ceea ce se poate cunoaște. De ce să rămână ignorant? De ce să ridice spre cerul planetei sale niște ochi năuci, orbiți de superstiție și de ignoranță, și să se lase amăgit de alții, îngăduindu-le să ia hotărâri de importanță vitală? Istoria civilizațiilor din Antichitate ne dovedește limpede ce soartă îi așteaptă pe oameni când reacționează orbește la anumite situații sau când se supun unor doctrine false... Pentru moment, ne putem fixa un țel limitat. Trebuie să-i facem pe oameni să fie sceptici. Țăranul isteț, dar analfabet, care nu credea decât în ceea ce vedea, este strămoșul spiritual al savantului. La orice nivel de înțelegere s-ar afla, scepticul compensează parțial lipsa lui de cunoștințe prin această atitudine: „Dovedește-mi! Sunt deschis la minte, dar vorbele nu-s de ajuns ca să mă convingă!"

— Voi, nexialiștii, vreți să spargeți tiparele teoriei ciclice a istoriei, asta ai în vedere?

Grosvenor șovăi o clipă, înainte de a răspunde:

— Mărturisesc că nu am fost niciodată prea convins de valoarea teoriei ciclice. Argumentele lui Korita, însă, mi-au produs o impresie puternică. Evident, teoria trebuie supusă unei revizuiri substanțiale. Termeni ca „rasă" sau „sânge" sunt lipsiți de sens, dar anumite fapte par să confirme că teoria conține unele idei inspirate din realitate.

McCann își ațintise din nou privirea asupra ecranului.

— Atacatorii nu au aerul că se grăbesc, exclamă el, uimit. Totuși, n-ar fi venit aici dacă n-ar fi avut un anumit plan.

Grosvenor nu-i răspunse.

— Nu cumva s-or fi ciocnit de dispozitivul dumitale de apărare? îl întrebă McCann, aruncându-i o privire iscoditoare.

Cum Grosvenor continua să tacă, geologul sări în picioare și, apropiindu-se de ecran, îl privi cu atenție. Doi dintre atacatori ședeau în genunchi.

— Ce-or fi făcând? întrebă el, nedumerit. Ce i-o fi ținând în loc?

— Se silesc să nu cadă prin pardoseală, spuse Grosvenor ațâțat.

Glasul îi tremura ușor, în ciuda eforturilor sale de a se stăpâni. Tot ce făcea acum era ceva nou pentru el. Teoretic, avea desigur cunoștințele necesare, dar acum era vorba de punerea lor în practică. Era pe cale de a întreprinde o acțiune care nu mai fusese niciodată realizată în felul acesta. Se folosea de datele mai multor științe, adaptându-le la condițiile mediului în care le aplica.

Și iată că planul lui prindea viață — așa cum se așteptase, de altfel. Planul acesta, atât de cuprinzător, nu era subminat de nici o eroare. Dar, deși totul decurgea așa cum prevăzuse el, Grosvenor era foarte emoționat.

— Pardoseala se va prăbuși? îl întrebă McCann, revenind lângă el.

— Văd că n-ai înțeles, îi răspunse Grosvenor clătinând din cap. Pardoseala rămâne neschimbată. Ei, însă, se înfundă în ea, iar dacă vor continua să înainteze vor cădea! Tare-aș vrea să văd ce mutră va face Gourlay când oamenii lui îi vor raporta despre acest fenomen! adăugă Grosvenor, râzând. Fenomenul nu-i altceva decât o materializare a teoriei lui despre „balon", a noțiunii lui de hiperspațiu, la care am adăugat o idee luată din petrogeologie și două aplicații de chimie industrială.

— Petrogeologie? se miră McCann. A, te referi desigur la metoda recentă de extracție a țițeiului fără foraj! Se creează la suprafață condițiile necesare... Dar stai nițel! există un factor care...

— Există zeci de factori, prietene! îi tăie vorba Grosvenor. Îți repet că e o muncă de laborator. Cu foarte puțină energie obții o sumedenie de reacții.

— De ce n-ai folosit unele din trucurile astea și împotriva felinei, sau a monstrului roșu? îl întrebă McCann.

— Ți-am mai spus. În cazul de față e vorba de o situație pe care am creat-o eu însumi. Am muncit ore întregi pentru a-mi pune pe picioare instalația, ceea ce n-am avut răgazul să fac împotriva acelor monștri. Crede-mă, dacă aș fi fost eu șeful expediției, n-am fi pierdut atâtea vieți în situațiile de care ai pomenit.

— De ce n-ai preluat comanda?

— Era prea târziu. Nu mai era timp. Și apoi, nava asta a fost construită cu mulți ani înainte de a lua ființă Institutul de nexialism. Am fost mulțumiți

că ni s-a oferit posibilitatea de a crea o secție la bordul navei.

— Dar ca să poți prelua mâine comanda, ar trebui să ieși din laboratorul dumitale, zise McCann. Apoi, aruncând o privire spre ecran, exclamă: Și-au adus plutele antigravitaționale! Vor desigur să plutească spre laboratorul dumitale!

Grosvenor nu-i răspunse. Văzuse și el plutele.

Plutele antigravitaționale aveau la bază același principiu ca și antiaccelerația. Oamenii descoperiseră că un obiect a cărui inerție a fost învinsă are o reacție de ordin molecular, dar nu inerentă structurii materiei. Un câmp antigravitațional deplasează ușor electronii pe orbitele lor, creând astfel o tensiune moleculară care duce la o restructurare generală a atomilor.

Materia astfel modificată se comportă ca și cum ar fi imună la efectele normale ale accelerării sau încetinirii. O navă prevăzută cu un sistem de antiaccelerație se poate opri în plin zbor, chiar dacă ar înainta cu o viteză de milioane de mile pe secundă.

Atacatorii se urcară cu arme cu tot pe plutele lungi și înguste, apoi, cu ajutorul propulsiei magnetice, înaintară spre o ușă deschisă, aflată cu vreo șaizeci de metri mai încolo. După ce străbătură vreo cincisprezece metri, încetiniră, se opriră și făcură cale întoarsă, apoi se opriră din nou.

Grosvenor se întoarse de la tabloul de comandă, unde meșterise ceva, și se așeză lângă McCann.

— Ce-ai făcut? îl întrebă acesta, perplex.

— După cum ai văzut, atacatorii se propulsau cu ajutorul unor magneți orientați spre pereții de

oțel. Le-am opus un câmp antimagnetic. Procedeul nu e nou, dar în cazul de față e vorba de un proces termic simplu, asemănător celui care are loc în corpul fiecăruia dintre noi, când reținem căldura din afară. Acum, vor trebui să recurgă la motoarele cu reacție, la elicele propulsoare sau chiar la... vâsle.

— Nu, n-au să-și bată capul cu astfel de lucruri, zise McCann, privind ecranul. Își vor folosi tunurile termoradiante! Ar fi mai bine să închizi ușa!

— Așteaptă!

— Bine, dar riscăm să ardem de vii!

— Îți repet că am folosit un procedeu termic. Sub presiunea acestui nou flux de energie, întreaga masă metalică va căuta să-și mențină echilibrul la un nivel ceva mai jos. Uite!

Jeturile de radiații deveniseră albe, de un alb care-l făcu pe McCann să exclame:

— Gheață! Cum naiba?...

Chiar sub ochii lor, pereții și pardoseala se acoperiră de gheață. Un curent de aer rece pătrunse în încăpere. McCann începu să tremure.

— A sosit, cred, momentul să-i aduc înapoi, spuse Grosvenor, ridicându-se în picioare. N-aș vrea să pățească ceva.

Porni spre un perete de care era rezemat un instrument, cu o tastatură complexă, cu douăzeci și cinci de rânduri de taste minuscule, de diferite culori. Fiecare rând cuprindea câte douăzeci și cinci de taste.

McCann se apropie și el de acest instrument și-l privi cu mirare.

— Ce-i obiectul ăsta? Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată.

Cu o mișcare rapidă, aproape neglijentă, Grosvenor apăsă pe șapte taste, apoi răsuci un comutator. Se auzi un sunet limpede, melodios, al cărui ecou stărui multă vreme în aer.

— Ce asociații ți-a trezit acest sunet? îl întrebă Grasvenor pe geolog.

McCann păru să șovăie. Fața lui avea o expresie ciudată.

— Mi s-a părut că văd o orgă într-o biserică. Apoi imaginea s-a schimbat: m-am pomenit la o adunare electorală, unde candidatul recurgea la o muzică antrenantă pentru a-și înveseli publicul... Așadar, acesta e mijlocul prin care ai putea câștiga alegerile?!

— Unul din mijloace.

— Ai o putere extraordinară, omule!

— O putere care-i afectează pe ceilalți, nu însă și pe mine.

— Bine, dar ești condiționat! Și nu poți spera să condiționezi întreaga omenire.

— Un prunc e condiționat atunci când învață să umble, să-și miște brațele, să vorbească. De ce să nu extindem condiționarea la hipnotism, la reacțiile chimice, la efectele nutriției? Acest lucru, care a fost posibil încă în urmă cu sute de ani, ar preîntâmpina multe boli și dureri de cap, ca să nu mai vorbesc de catastrofele provocate de ignorarea de

către om a ceea ce se petrece în propriu-i trup și în propriu-i suflet.

— Cum funcționează? întrebă McCann, întorcându-și privirea spre instrumentul acela în formă de fus.

— E o combinație de cristale și circuite electrice. Știi cum poate electricitatea să deformeze anumite structuri cristaline. Vibrația ultrasonică pe care-o emite stimulează direct creierul, fără a poposi în auz. Pot cânta la acest instrument întocmai ca un muzician, creând stări sufletești prea profunde pentru ca ascultătorul obișnuit să li se poată împotrivi.

McCann se întoarse la scaunul lui și se așeză.

— Mă sperii! murmură el, pălind. Metodele dumitale mi se par, îți repet, imorale.

Grosvenor îl privi cu atenție, apoi se aplecă asupra instrumentului și apăsă pe o altă tastă. De data asta, ieși un sunet mai trist și mai dulce, parcă lipicios, căci ecoul lui stărui multă vreme.

— Ei, ce reacție ai avut acum? întrebă Grosvenor.

— Mi-am amintit de maică-mea, răspunse McCann, cu un glas șovăitor. M-a apucat subit dorul de casă. Aș fi vrut să...

— A nu, e prea periculos! îl întrerupse Grosvenor, încruntându-se. Dacă aș merge mai departe pe linia asta, unii dintre oameni ar ajunge să stea chirciți, ca în burta mamei... Dar acum? întrebă el apăsând pe încă o tastă, care declanșă un sunet ca un clinchet de clopoței.

— Parcă aș fi iar copil și aș fi trimis la culcare, murmură McCann. Tii, ce somn mi s-a făcut! Și, fără să vrea, căscă.

Grasvenor deschise sertarul unei măsuțe de lângă instrument și scoase de acolo două caschete dintr-un material translucid.

— Pune-ți-o pe cap, îi spuse el geologului, întinzându-i una dintre caschete și punându-și-o pe cealaltă pe propriu-i cap.

McCann făcu la fel, cam în silă, și spuse:

— Cred că n-am nici o înclinație pentru machiavelism. Știu, îmi vei spune că nu-i prima oară când niște sunete lipsite de semnificație sunt folosite pentru a stârni emoții și a-i influența pe oameni.

— Oamenii consideră că un lucru e moral sau imoral în funcție de asociațiile de idei pe care acel lucru le stârnește în momentul respectiv, sau în clipa când își aduc aminte de el. Asta nu înseamnă că nu poate exista nici o etică valabilă. Personal, subscriu la ideea conform căreia criteriul moral trebuie să fie folosul pe care un lucru îl aduce unui număr cât mai mare de oameni, cu condiția să nu implice exterminarea, schingiuirea sau lipsirea de drepturi a indivizilor care nu s-ar conforma acelui criteriu. Societatea, trebuie să învețe să-i salveze pe oamenii bolnavi sau neștiutori. Te rog să remarci, adăugă el, că nu m-am mai folosit niciodată până acum de acest instrument. N-am recurs la hipnotism decât atunci când Kent mi-a invadat secția. Am însă de gând să folosesc și de data asta

hipnotismul. De la începutul călătoriei noastre aș fi putut să influențez o sumedenie de oameni, stimulându-i în fel și chip, fără ca ei să bănuiască nimic. De ce n-am făcut-o? Pentru că Institutul de nexialism are un cod etic pe care absolvenții săi îl respectă și care face parte din însăși ființa lor. Mi-ar veni foarte greu să încalc aceste principii.

— Nu cumva le încalci chiar acum?

— Nu.

— Atunci, am impresia că-i vorba de niște principii cam elastice.

— Așa e. Atunci când sunt convins, ca în cazul de față, că acțiunile mele sunt îndreptățite, n-am nici o problemă de ordin sentimental. Cred că dumneata vezi în mine un dictator dornic să pună stăpânire, cu de-a sila, pe o țară democratică. E o imagine falsă, căci la bordul unei nave în zbor nu se poate guverna decât prin metode cvasidemocratice. Nu uita că, la întoarcere, aș putea fi tras la răspundere.

— Presupun că ai dreptate, oftă McCann, aruncând o privire spre ecran.

Grosvenor privi și el și văzu că atacatorii încercau să înainteze sprijinindu-se de perete, dar înaintau foarte încet, căci mâinile li se înfundau în perete.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă McCann.

— Am de gând să-i adorm, uite-așa! și apăsă pe-o tastă.

Clinchetul de clopoței răsună la fel de slab ca și data trecută, dar oamenii de pe coridor se cufundară într-un somn adânc.

— Asta se va repeta din zece în zece minute, spuse Grosvenor, ridicându-se. Am instalat peste tot difuzoare care preiau sunetele și le amplifică. Vino.

— Unde mergem?

— Vreau să instalez un întrerupător de circuit în principalul panou de control energetic al navei.

Grosvenor se duse să caute întrerupătorul în magazia de înregistrări pe suporturi magnetice și, peste câteva clipe, ieși pe coridor, urmat de McCann.

Pe coridor întâlniră numai oameni adormiți. McCann îi privea, mut de uimire.

— E greu de crezut că omul poate fi o ființă atât de neajutorată! exclamă el în cele din urmă.

— Ba și mai rău decât îți închipui, zise Grosvenor. Când ajunseră în sala motoarelor, Grosvenor se târî spre panoul de control pentru a-și instala întrerupătorul. Operațiunea asta nu-i luă mai mult de zece minute. Coborî apoi în tăcere și nu se osteni să-i dea vreo explicație lui McCann.

— Să nu pomenești nimănui despre asta, îi spuse. Dacă vor descoperi întrerupătorul, va trebui să mă întorc și să instalez un altul.

— Ai de gând să-i trezești? îl întrebă McCann.

— Da. De îndată ce mă voi întoarce în secția mea. Dar mai întâi aș vrea să mă ajuți să-i transport pe von Grossen și pe ceilalți în dormitoarele lor. Vreau să trezesc în sufletul lui von Grossen un sentiment de scârbă față de sine însuși.

— Crezi că va capitula?

— Nu.

Grosvenor nu se înșelase. A doua zi dimineață, la orele zece, apăsă pe un buton care trimise curentul electric prin întrerupătorul instalat în ajun.

De-a lungul și de-a latul navei, luminile începură să pâlpâie: era o versiune nexialistă a procedeelor hipnotice folosite de *Rimi*. Toți membrii expediției se pomeniră hipnotizați, fără să-și dea măcar seama. Grosvenor își puse în funcțiune „mașina de emoții", stârnind mai ales gânduri de curaj și de sacrificiu, de slujire a semenilor în fața pericolului. Izbuti chiar să creeze cadrul emoțional prielnic ideii că timpul trecea de câteva ori mai repede decât înainte. Grosvenor puse apoi în funcțiune întreaga rețea de telecomunicații a navei și dădu câteva ordine precise. După care, le spuse oamenilor că fiecare dintre ei va trebui să răspundă spontan la un cuvânt de ordine, pe care nu-l putea ști dinainte și pe care urma să-l uite îndată după aceea.

După ce-i făcu să nu-și mai amintească nimic despre hipnoză, Grosvenor coborî în sala motoarelor și scoase întrerupătorul. Apoi se întoarse în propria-i secție și-l chemă pe Kent.

— Îmi retrag ultimatumul. Sunt gata să mă predau. Mi-am dat subit seama că nu mă pot opune dorințelor celorlalți membri ai expediției. Te-aș ruga să convoci o nouă ședință la care voi lua parte personal. Intenționez, desigur, să propun din nou un război total împotriva inteligenței extratereștrilor din această galaxie.

Grosvenor nu se miră când șefii de secții declarară cu o stranie unanimitate că, în fața atâtor dovezi, trebuia să se treacă urgent la combaterea inamicului.

Locțiitorul directorului primi mandat să organizeze o ofensivă necruțătoare, fără a ține seama de sacrificiile membrilor expediției.

Grosvenor observă, amuzat, că însuși Kent aprobă necesitatea acestei acțiuni, deși cam în silă.

Marea bătălie între om și inteligența extraterestră era, așadar, pe punctul să înceapă.

28

Anabis umplea ca o masă informă spațiul celei de-a doua galaxii. Miliardele de particule ale corpului său fremătau ușor, ferindu-se instinctiv de radiațiile distrugătoare ale celor două sute de miliarde de sori scânteietori, dar ținând sub presiune miriadele de planete clocotitoare de viață, în speranța că-și va astâmpăra insațiabila foame.

Înspăimântătoarea certitudine că va muri de foame îi cuprinsese întreaga ființă. Toate celulele uriașului său organism, de la cele mai depărtate până la cele mai apropiate, îi transmiteau aceeași știre: nu mai aveau suficientă hrană.

Anabis își dădea seama că săvârșise o eroare fatală, lăsîndu-se să crească fără măsură, în zorii existenței sale. Pe atunci, viitorul îi apărea fără limite. Trupul i se putea întinde la nesfârșit în spațiul galactic. Anabis crescuse, așadar, cu exuberanța unui organism inferior, dar sortit unui destin ieșit din comun. Căci era, totuși, inferior. La început, nu fusese decât un gaz țâșnind dintr-o mlaștină învăluită în neguri. Un gaz inodor, incolor și insipid, însă ale cărui elemente aveau să se combine, printr-o întâmplare, în așa fel, încât să dea naștere vieții.

Mai întâi, sub forma unui vălătuc de ceață, imperceptibil, desfășurându-se deasupra apelor nămoloase, cufundându-se din nou în adâncul lor și ieșind apoi la suprafață, din ce în ce mai consistent, din ce în ce mai mult stăpânit de dorința de a fi de față ori de câte ori vreo vietate — orice fel de vietate — era ucisă.

Căci moartea altora era viața lui. Pe atunci, nu știa că procesul grație căruia putea supraviețui era unul dintre cele mai complexe procese chimice existente în natură. Ceea ce îl interesa era plăcerea, nu cunoașterea. Ce bucurie simțea când putea să se năpustească asupra a două insecte care se băteau, bâzâind furioase, și să le învăluie ca într-o mantie de aburi, până ce forța vitală a insectei învinse începea să se topească în propria lui substanță.

Urmase o lungă perioadă, în timpul căreia viața lui Anabis se mărginise la această oarbă căutare a hranei, într-o lume redusă la mlaștina ascunsă în neguri. Dar chiar în cadrul acela strâmt, scăldat într-o lumină difuză, începuse să se dezvolte, pe nesimțite, și, pe măsură ce se dezvolta, simțea nevoia să se hrănească mai mult, nu doar cu insectele muribunde găsite la întâmplare.

Și astfel, agonisise oarecare cunoștințe; învățase, de pildă, să deosebească insectele care vânau de cele care cădeau pradă, ajunsese să știe orele de vânătoare ale tuturor speciilor și locurile unde stăteau la pândă gângăniile lipsite de aripi; pe cele zburătoare îi venea mai greu să le urmărească, deși își aveau și ele tabieturile lor. Anabis învățase să se

folosească de substanța lui gazoasă pentru a împinge pe nesimțite victimele spre destinul lor.

În felul acesta, ajunsese să procure hrană în cantități suficiente, apoi mai mult decât suficiente. Dar crescând mereu, îi era mereu foame. Și simțea că și dincolo de mlaștina aceea trebuie să existe viață. Într-o bună zi, încumetându-se mai departe decât oricând înainte, dădu peste două jivine uriașe, solzoase, încleștate într-o luptă sângeroasă. Când substanța vitală a jivinei învinse începu să-i curgă prin trupul inform, Anabis simți o bucurie necunoscută până atunci, un adevărat extaz prilejuit de imensa cantitate de energie absorbită. În câteva ore, în timp ce învingătorul își devora prada încă fremătătoare, Anabis crescu de milioane de ori.

În ziua și în noaptea următoare substanța lui învălui întreaga lume a junglei. Anabis se întinse peste toate mările și continentele, apoi se răsuci în sus, până dincolo de norii cei veșnici prin care se strecura lumina curată a soarelui. Abia mai târziu, când deveni o ființă inteligentă, izbuti să înțeleagă ce se întâmplase atunci. Ori de câte ori trupul i se mărea, absorbea anumite gaze din atmosfera înconjurătoare. Pentru ca acest proces de absorbție să poată avea loc, era nevoie de două lucruri — de hrană și de razele ultraviolete ale soarelui. În mlaștina lui de baștină, doar o cantitate infimă de raze izbuteau să răzbească prin straturile dense ale atmosferei saturate de apă.

Ieșind din negură, Anabis întâlni, așadar, lumina razelor ultraviolete și începu să crească într-un

ritm fantastic. A doua zi, el atinse țărmul planetei celei mai apropiate. Curând după aceea, ajunse la hotarele galaxiei și-și întinse, mașinal, tentaculele spre materia incandescentă a altor sisteme stelare. Acolo, însă, cunoscu pentru prima oară înfrângerea, căci stelele acelea depărtate nu păreau să ofere nimic substanței sale lacome.

Anabis învăța pe măsură ce se hrănea. La început, își închipuise, că gândurile îi aparțin. Treptat, însă, avea să-și dea seama că energia nervoasă absorbită din trupul vietăților învinse nu-i aducea doar substanța cerebrală a acestora, ci și pe aceea a învingătorilor. Gândurile lui erau deopotrivă ale învinșilor și ale învingătorilor. Anabis își însuși astfel șiretenia mai multor animale de pradă, ca și tactica defensivă a celor vânate. Dar ici, colo, pe diferite planete, luase contact cu alte forme de inteligență — cu ființe gânditoare și cu civilizații întregi, întemeiate pe știință.

De la ele învățase, printre multe altele, să-și concentreze în așa fel elementele constitutive, încât să „perforeze" spațiul și, strecurându-se prin găurile făcute, să iasă afară tocmai în celălalt capăt. În felul acesta, ajunsese să transporte mari cantități de materie, începuse chiar să împădurească planetele, deoarece în păduri putea găsi cel mai ușor energia vitală de care avea nevoie. Transporta prin hiperspațiu câte o junglă întreagă, sau proiecta câte o planetă rece mai aproape de soarele ei...

Dar tot nu era de ajuns.

Ori de câte ori se hrănea, creștea și mai mult. În ciuda inteligenței sale formidabile, nu izbutea să-și găsească echilibrul. Stăpânit de o teamă cumplită, se vedea condamnat să piară într-un viitor apropiat.

Sosirea navei îi trezise o nouă speranță. Subțiindu-se și lungindu-se într-o anumită direcție, va porni pe urmele navei, oriîncotro s-ar îndrepta aceasta. Va începe astfel o luptă deznădăjduită pentru supraviețuire, sărind din galaxie în galaxie, întinzându-se tot mai departe în noaptea nemărginită. Mânat de o singură speranță — că va putea să acopere cu păduri suprafața planetelor, și de un singur gând — că spațiul nu avea limite.

Pentru oameni era totuna dacă lucrau pe lumină sau pe întuneric. Nava se așezase pe o întinsă suprafață metalică. Lumina țâșnea prin toate hublourile. Reflectoarele își proiectau razele asupra șirurilor de agregate care săpau gropi enorme în această lume de fier. La început, o singură mașină fabrica din fierul acesta torpile, câte una pe minut, și le lansa, numaidecât în spațiu.

A doua zi în zori, mașina aceea începu să fabrice mașini asemănătoare cu ea. Cu ajutorul unor roboți, fierul era turnat în noile agregate. În curând, sute și mii de agregate de acest fel începură să fabrice torpile subțiri și negre, care își luau zborul în noapte, răspândindu-și de jur împrejur substanța radioactivă. Timp de treizeci de mii de ani, aceste torpile aveau să-și împrăștie atomii distrugători. Ele erau menite să rămână în câmpul gravitațional

al galaxiei, fără a cădea vreodată pe vreo planetă sau pe vreun soare.

În vreme ce la orizont mijeau încet zorii trandafirii ai celei de-a doua dimineți, mecanicul-șef Pennons raportă prin rețeaua de videocomunicatoare:

— Producem acum nouă mii de bucăți pe secundă și socot că putem lăsa liniștiți mașinile să-și termine treaba. Am instalat un scut energetic limitat în jurul planetei, pentru a împiedica orice intervenție. Încă puțin și amicul nostru va începe să simtă un gol în stomacu-i gigantic. E timpul să pornim la drum.

Timpul avea să vină, însă, abia peste câteva luni, când se hotărâră să pornească spre nebuloasa NGC–50 347. Astronomul Lester explică astfel sensul acestei alegeri:

— Galaxia aceea se află la o depărtare de nouă sute de milioane de ani-lumină. Dacă inteligența asta gazoasă se va lua după noi, ea se va pierde în noaptea fără sfârșit a spațiului.

Când Lester se așeză, Grosvenor se ridică și vorbi astfel:

— Vă dați, cred, seama cu toții că nu vom merge chiar până la nebuloasa aceea. Ne-ar trebui sute, sau poate mii de ani, ca să ajungem la ea. Vrem doar să ducem această ființă vrăjmașă într-un loc din spațiu unde va muri de foame. Iar noi vom ști că a murit, dacă nu vom mai auzi murmurul gândurilor sale.

Era ceea ce avea să se întâmple, foarte curând.

Grosvenor intră în sala de cursuri a secției sale și văzu că numărul cursanților lui crescuse din nou. Toate scaunele erau ocupate; ba, se mai aduseseră scaune și din camerele alăturate. Își începu conferința astfel:

— Problemele de care se ocupă nexialismul sunt probleme de ansamblu. Omul a împărțit viața și materia în compartimente distincte și cu toate că folosește câteodată unele cuvinte ce dovedesc că-și dă seama de unitatea întregii naturi, el continuă să se comporte ca și cum acest Univers unic și schimbător ar fi alcătuit din numeroase părți, care ar funcționa separat. Metodele despre care vom vorbi în astă-seară...

Făcu o pauză, pentru a-și privi publicul. Deodată, zări în fundul sălii o față ce-i era familiară, totuși.

— Metodele despre care vom vorbi vor demonstra că această distincție între realitate și comportamentul uman poate fi înlăturată.

În vreme ce Grosvenor expunea aceste metode, în fundul sălii Gregory Kent lua primele sale notițe la cursul de nexialism.

Cu mica-i încărcătură de reprezentanți ai civilizației umane, nava *Space Beagle* gonea cu o viteză din ce în ce mai mare prin noaptea fără sfârșit.

Și fără început.

Galeria fantastică

Odiseea navei Space Beagle este un clasic al genului SF și s-a născut din reunirea a patru povestiri publicate anterior de Van Vogt: *Black Destroyer, War of Nerves, Discord in Scarlet, M33 in Andromeda*, fiind sursă de inspirație pentru scriitori, scenariști (filmele *Aliens*, *Star Trek* etc.) și creatori de jocuri pe calculator, deopotrivă.

Echipajul navei *Space Beagle* a fost trimis în expediție la mii de ani-lumină de Pământ, fiind astfel vulnerabil, fără putința de a primi vreun ajutor din afară. Membrii echipajului, eminenți oameni de știință din toate domeniile cunoașterii, au fost antrenați și echipați în vederea oricărui pericol imaginabil. Numai că pericolul cel mai mare nu-l reprezintă personajele desprinse parcă dintr-un coșmar, precum Corl, Ixtl sau Anabis, pericolul este printre ei, la bordul navei, acolo unde cunoștințele științifice periculos de avansate, lăsate la îndemâna pământenilor cinici, se pot transforma într-o sălbatică forță distructivă.

ISBN (10): 973-7624-07-6
9 789737 624079
ISBN (13): 978-973-7624-07-8
www.edituracorint.ro
LEDA